

Nữ Bác Sĩ Ở Viễn Cổ

Contents

Nữ Bác Sĩ Ở Viễn Cổ	2
1. Chương 1: Dị Giới	2
2. Chương 2: Quái Vật	3
3. Chương 3: Sự Kiện Thịt Nướng	4
4. Chương 4: Giam Cầm	5
5. Chương 5: Biến Thân	6
6. Chương 6: Nam Nhân	7
7. Chương 7: Thảm Hiểm Rừng Rậm.	9
8. Chương 8: Vảy Da Hươu Quyển Rũ.	11
9. Chương 9: Bí Kíp Theo Đuổi Bạn Đời	14
10. Chương 10: Trắng Rằm.	16
11. Chương 11: Bí Kíp Theo Đuổi Bạn Đời: Hợp Ý.	18
12. Chương 12: Bí Kíp Theo Đuổi Bạn Đời: Học Cách Xin Lỗi	20
13. Chương 13: Vườn Thuốc Thiên Nhiên.	22
14. Chương 14: Gặp Nạn.	25
15. Chương 15: Dưỡng Thương.	27
16. Chương 16: Trở Lại Chốn Cũ.	29
17. Chương 17: Triều Miên.	31
18. Chương 18: Tình Quả.	34
19. Chương 19: Sấm Chớp	37
20. Chương 20: Sinh Mệnh Mất Đi.	40
21. Chương 21: Trú Đông.	43
22. Chương 22: Bộ Lạc	46
23. Chương 23: Cuộc Sống Bình Thản.	49
24. Chương 24: Tộc Trưởng Đáng Ghét.	52
25. Chương 25: Tình Sử Của Dịch Á.	55
26. Chương 26: Bí Kíp Theo Đuổi Bạn Đời: Khổ Nhục Kế.	58
27. Chương 27: Thảo Dược Bị Hủy.	61
28. Chương 28: Mài Dao Xoèn Xoẹt Thịt Heo Dê.	65
29. Chương 29: Đồng Bào.	68
30. Chương 30: Đậu Phụng.	71
31. Chương 31: Dã Chiến.	74
32. Chương 32: Giống Cái Tiểu Báo.	77
33. Chương 33: Nghi Thức Thần Thánh.	80
34. Chương 34: Bỏ Thuốc.	83
35. Chương 35: Có Thai.	85
36. Chương 36: Chuyện Vụn Vặt.	89
37. Chương 37: Sinh Con.	92
38. Chương 38: Xảy Ra Chuyện	94
39. Chương 39: Dọn Dẹp Balo	97
40. Chương 40: Sữa Đậu Nành	100
41. Chương 41: Bao Cát	102

Nữ Bác Sĩ Ở Viễn Cổ

Giới thiệu

Cô là một bác sĩ trẻ chỉ mới 24 tuổi , được mời sang nhà bệnh nhân để khám. Trên đường về cô vô t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-bac-si-o-vien-co>

1. Chương 1: Dị Giới

Đây là ngày thứ ba Trác Ngọc ở đại lục cổ quái này. Trong ba ngày này cô cũng chỉ dựa vào mấy túi bánh quy và bình nước trong hòm để duy trì sự sống (hòm này là hòm thuốc, chứ không phải hòm rượu to thùng mà mn vẫn để đồ trong đó đâu nhé).

Lại nói, mấy túi bánh quy này là do y tá trong phòng khám cho. Y tá này là người rất thích ăn bánh quy, mỗi khi Trác Ngọc khám bệnh tại nhà trở về thì cô ấy lại mua chút bánh quy cho cô mang về. Mặc dù Trác Ngọc không muốn gặp y tá này, nhưng bây giờ lại rất cảm kích cô ấy. Nếu không phải cô ấy thích ăn bánh quy, chỉ sợ mình đã sớm chết đói.

Trác Ngọc còn nhớ rõ khi mình mới tỉnh lại nhìn thấy cảnh vật xung quanh thiếu chút nữa đã bị hù chết. Bầu trời bị cành lá dày đặc che khuất, rừng rậm to lớn không thấy điểm cuối, loại quả gì đó giống dâu tây lớn bằng bàn tay, ngay cả cây cỏ cũng cao hơn mình.

Cảm giác không thực giống như trong mộng, nhưng khi Trác Ngọc nhéo bóp đùi mình lại cảm thấy đau đớn rất thật. Cô đã xem qua di động của mình, không có một chút tín hiệu. Cô còn thử gọi 110, 119 bằng mã số, nhưng không một số nào có tiếng người.

Cô cũng đã từng hô to, hy vọng có người đáp lại cô, như vậy chứng tỏ là có đồng loại. Nhưng đáp lại cô cũng chỉ là tiếng lá xào xạc do gió thổi qua cùng ánh mặt trời xuyên qua cành lá dày đặc loang lổ trên mặt đất. Tất cả đều toát lên vẻ quỷ dị.

Con người khi đối mặt với hoàn cảnh không rõ đều sẽ cảm thấy sợ hãi. Cho dù là người tinh táo như Trác Ngọc đã quen với việc sống chết , xử lý qua rất nhiều việc ngoài ý muốn thì cũng bị hoàn cảnh xa lạ này làm cho sợ đến phát run.

Cô nhớ rõ là đang trên đường trở về phòng khám bệnh. Mặc dù đang có mưa lại có sấm, nhưng sấm chớp kia ở tận xa phía chân trời. Tại sao tiếng sấm qua đi, mình lại đến nơi này? Mặc dù trong lòng cảm thấy sợ hãi, nhưng Trác Ngọc vẫn xách theo chiếc hòm của mình bắt đầu cuộc hành trình tại đại lục này.

Trác Ngọc tốn rất nhiều thời gian cùng sức lực mới tìm được một hốc cây rộng hai thước, miễn cưỡng cũng có thể ở được.

Trước khi tìm được hốc cây này cô đã gặp phải một con thỏ cao gần bằng mình, răng nhọn trong miệng đều lộ hết ra ngoài. Lúc ấy cô đã nghĩ nếu con thỏ này nhảy lên cắn cô một cái, như vậy cái mạng của cô cũng kết thúc tại đây rồi.

Vì vậy mỗi ngày cô đều dùng một chút thời gian để ra ngoài thăm dò sự vật xung quanh hốc cây, hy vọng có thể tìm thấy một cái động an toàn một chút để ẩn thân, ít nhất phải tránh được cái lạnh của ban đêm.

Hiện tại cô đang nhìn hết sức chăm chú vào một con thỏ nhỏ cách không xa ở phía trước. Hết cách rồi, bánh quy cùng bình nước đã bị mất, nếu cô muốn sống thì phải ăn cái gì đó mới được.

Vào lúc Trác Ngọc đang nghĩ biện pháp để bắt con thỏ này thì bỗng nhiên phát hiện trên đỉnh đầu mình có bóng râm. Quay đầu nhìn lại thì mặt đối mặt với dã thú, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy không khí trong mũi dã thú khi nó thở ra. Trác Ngọc trừng lớn hai mắt, “a” một tiếng liền ngất đi.

—Hết chương 1—

2. Chương 2: Quái Vật

Đến khi Trác Ngọc mở mắt ra thì cô đã ở trong một sơn động rồi. Trong động tối đen như mực, đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón. Trác Ngọc chỉ cảm giác được mình phi thường xui xẻo, ông trời không có mắt dùng một đạo sấm sét đưa cô đến nơi quái dị này. Hiện tại thì tốt rồi, lại bị quái vật bắt được, cũng không biết quái vật này lúc nào thì sẽ ăn mình.

Cô giật giật thân thể muốn ngồi dậy lại bị ánh lửa bên cạnh đột nhiên sáng lên hù dọa. Nhìn kỹ một chút thì ra là con quái vật đang đốt lửa. Trác Ngọc không kịp nghĩ nhiều, nhấc chân thừa dịp có ánh sáng chạy ra ngoài động.

Thế nhưng cho dù cô có chạy nhanh giống như Lưu Tường*, chạy chưa được mấy bước đã bị quái vật bắt được, giống như điều hâu vô gà con, Trác Ngọc cứ như vậy dễ dàng bị quái vật ngậm trong miệng.

Trác Ngọc càng không ngừng giãy dụa, dùng cả tay lẫn chân đánh vào người quái vật. Vậy mà quái vật giống như không cảm thấy gì, không để ý đến sự giãy dụa của Trác Ngọc, ngược lại nằm xuống, còn để Trác Ngọc nằm trên bụng mình.

Trác Ngọc vẫn không chịu từ bỏ, dù có làm gì cũng không tránh được giam cầm của quái vật, cứ như vậy một thì liều mạng giãy dụa, một thì nhốt con mồi thật chặt.

Qua thật lâu, không biết có phải Trác Ngọc giãy dụa có tác dụng hay không, cô tránh được ôm ấp của quái vật, trốn đến một nơi trong động cách thật xa quái vật, co lại thành một cục.

Thật ra thì Trác Ngọc rất muốn chạy ra khỏi sơn động, chỉ là quái vật kia vào lúc Trác Ngọc thoát được liền chuyển qua cửa động, đưa lưng về phía cửa động nằm xuống không cho Trác Ngọc có cơ hội chạy trốn. Huống chi lúc này cô vừa chạy mấy bước đã bị bắt trở lại. Trác Ngọc biết rõ mình đã không có cơ hội chạy trốn, cô cũng chỉ có thể núp trong góc nhỏ này, trừng mắt đề phòng quái vật tập kích.

Lúc này Trác Ngọc mới chú ý đến dáng vẻ của quái vật. Đầu rỗng, thân ngựa, chân kỳ lân, hình dáng tựa như sư tử, màu lông xám trắng, có cánh, hai sừng, đuôi cuộn, chiều cao chừng ba thước, hình dáng rất giống Tỳ Hưu mà Trác ba đã từng đề cập đến.

Vào sinh nhật 16 tuổi của Trác Ngọc, Trác ba đã đưa cho cô một ngọc bội Tỳ Hưu, nhân tiện nói cho Trác Ngọc biết một chút kiến thức phổ thông về Tỳ Hưu. Vì vậy Trác Ngọc cẩn thận quan sát quái vật trước mắt, càng nhìn càng xác định quái vật này chính là Tỳ Hưu trong truyền thuyết.

Nhưng ai có thể đến nói cho cô biết, con vật thần trong viễn cổ sao lại xuất hiện ở nơi này, tại sao lại xuất hiện trước mặt cô, cô đang nằm mơ sao? Trong mơ Tỳ Hưu sẽ giết cô sao?

Một huyệt động có thể tránh gió che mưa lại có ánh lửa ấm áp khiến Trác Ngọc tinh thần căng thẳng trong mấy ngày qua lệ rơi đầy mặt. Huyệt động, lửa là những thứ mà mấy ngày qua cô muốn tìm cũng không tìm được.

Không nên cùng Trác Ngọc nói cái gì mà đánh lửa, anh có thể trông cậy vào một người đao cũng không có, dùng tay không chém đứt nhánh cây đường kính mười mấy cm không? Điều này đơn giản là vô nghĩa.

Mặc dù bên cạnh còn có một sinh vật nguy hiểm lúc nào cũng có thể nhào tới, Trác Ngọc cuối cùng vẫn không thể kháng cự được thân thể cùng tinh thần mệt mỏi, từ từ tiến vào mộng đẹp. Cho dù con Tỳ Hưu kia muốn ăn mình, cũng xin giết cô ở trong mộng đi.

Lại nói đến Tỳ Hưu mà Trác Ngọc cho là lúc nào cũng có thể lấy tính mạng mình, vào lúc cô quan sát nó thì nó sẽ nhàn nhã lắc cái đuôi. Nhận thấy Trác Ngọc sợ hãi thì giả bộ rống với Trác Ngọc mấy tiếng khiến Trác Ngọc sợ đến mức không dám có chút động tĩnh nào. Vào lúc Trác Ngọc ngủ thì hăng hái đi quanh Trác Ngọc mấy vòng, thấy Trác Ngọc đang run rẩy còn nâng lên một chân nhè nhẹ vỗ vào lưng cô, lại đặt cô nằm xuống miếng da thú bên cạnh đồng lửa, bản thân nó cũng nằm xuống bên cạnh Trác Ngọc.

*Lưu Tường: Lưu Tường là VĐV điền kinh đầu tiên của Trung Quốc từng giành 3 danh hiệu: kỷ lục gia thế giới, vô địch thế giới và vô địch Olympic. Anh có lối sống nghiêm túc, có tinh thần nhân ái, vì thế anh được xem là “biểu tượng văn hóa” của Trung Quốc

- Hết chương 2 -

3. Chương 3: Sự Kiện Thịt Nướng

Trác Ngọc bị đói nên tỉnh lại, ngủ dậy thì thấy con Tỳ Hưu ở ngoài cửa động đang nướng thịt trên đồng lửa, cái đuôi ở phía sau vẫn nhàn nhã lắc lư.

Thấy Trác Ngọc đã tỉnh nó liền quay đầu về phía cô gầm to một tiếng, không ngờ âm thanh quá lớn khiến Trác Ngọc bị chấn động đến mức ngã về đằng sau.

Thấy vậy Tỳ Hưu lại bị dọa sợ, ngay lập tức ném miếng thịt đang nướng xuống chạy về phía Trác Ngọc.

Thấy quái vật xông về phía mình, Trác Ngọc lập tức bật dậy chạy về phía sơn động bên cạnh. Cô sợ con Tỳ Hưu kia tới đây có thể sẽ đè chết cô.

Quả nhiên là vậy, mặc dù Trác Ngọc thành công chạy đến sơn động bên cạnh nhưng vẫn bị con Tỳ Hưu đè ở bên dưới, sức nặng của nó khiến cô không thể thở nổi, khuôn mặt lại bị nó dùng đầu lưỡi gọt rửa vài lần, cảm giác này không cần nói cũng biết có bao nhiêu khó chịu.

Cô gắng sức đẩy hai chân trước của Tỳ Hưu ra, cũng may Tỳ Hưu phát hiện Trác Ngọc khó chịu nên thả lỏng tứ chi đang ép Trác Ngọc ra, dùng miệng tha Trác Ngọc đến đồng lửa ngoài động.

Tỳ Hưu đặt Trác Ngọc đang run run rẩy rẩy đến ngồi trên một tảng đá, cô chỉ ngồi im ở đó không dám nhúc nhích.

Tỳ Hưu dùng một chân trước vỗ vỗ Trác Ngọc, lại chỉ chỉ miếng thịt đã nướng chín được đặt trên tảng đá bên cạnh ý bảo có thể ăn, mình thì ở bên đồng lửa tiếp tục nướng thịt.

Trác Ngọc khó hiểu nhìn hành động của Tỳ Hưu, chẳng lẽ nó để mình ăn? Nhưng nếu cô hiểu sai, chẳng may chọc giận nó, xui xẻo vẫn là cô. Vì vậy cô vẫn chỉ ngồi im không nhúc nhích như một bức tượng thạch cao.

Tỳ Hưu vừa nướng thịt vừa vểnh tai chú ý đến động tác của Trác Ngọc ở bên này, đợi một lúc lâu cho đến khi khối thịt trong tay cũng đã nướng xong cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh nào. Quay đầu mới phát hiện Trác Ngọc vẫn ngồi trên tảng đá, miếng thịt nướng bên cạnh cũng không động tới, nó mất hứng hừ một tiếng.

Lúc này Trác Ngọc đang chìm sâu vào cơn lốc tình cảm nhớ nhung người thân quê nhà, nghe thấy tiếng hừ của Tỳ Hưu thì bị dọa sợ nhảy xuống khỏi tảng đá, vừa chạy vừa kêu: “Đừng ăn tôi, đừng ăn tôi...”

Tỳ Hưu đuổi theo Trác Ngọc, một lần nữa tha cô đến bên cạnh đồng lửa. Biết mình đã hù dọa Trác Ngọc, muốn an ủi Trác Ngọc đang khóc lóc rồi rít, rằng mình sẽ không ăn thịt nàng.

Tiếc rằng mình không thể nói chuyện đành phải cầm miếng thịt nướng bên cạnh nhét vào miệng Trác Ngọc, hi vọng nàng có thể biết mình không có ác ý.

Bị thịt nướng chặn miệng, Trác Ngọc vẫn còn nghẹn ngào, trong lòng thì lại đoán: chẳng lẽ con Tỳ Hưu này đang lấy lòng mình?

Vì không ngăn được sự hấp dẫn của thịt nướng, cô ăn thử vài miếng, phát hiện đối phương không có dấu hiệu nổi giận thì bắt đầu ăn. Càng ăn cô lại càng thấy vui mừng, liên tục cầm mấy miếng thịt nướng lớn bằng bàn tay trên tảng đá ăn.

Không ngờ con Tỳ Hưu này động tác thì thô lỗ mà nướng thịt lại ngon như vậy. Lúc này Trác Ngọc không nghĩ đến, với vóc dáng của Tỳ Hưu sao có thể xé miếng thịt nướng thành những miếng nhỏ chỉ đủ cho nó nhét kẽ răng đây.

Bên kia Tỳ Hưu vừa ăn thịt nướng vừa âm thầm ảo não. Nếu như mình có thể nói chuyện thật tốt, như vậy là có thể trao đổi với giống cái nhỏ rồi, giống cái nhỏ cũng sẽ không sợ mình nữa. Nhưng cũng không sao, chỉ cần mấy ngày nữa thì mình có thể nói chuyện với giống cái nhỏ rồi. Trong mấy ngày này cứ sống chung thật tốt với giống cái nhỏ đã, bồi dưỡng tình cảm một chút. Cũng tại mình ham chơi nên đã dọa đến giống cái nhỏ, nếu không giống cái nhỏ cũng sẽ không thời thời khắc khắc phòng bị mình, dùng ánh mắt vừa sợ hãi vừa oán hận nhìn mình.

Nhưng phụ thân cũng đã nói qua, nếu muốn giống cái nhỏ chấp nhận cầu yêu, nhất định phải kiên nhẫn, hơn nữa mặt phải dày, bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy được sự chấp thuận của giống cái nhỏ. Vì vậy cho dù có khó khăn nặng nề đến đâu đi nữa cũng không thể từ bỏ.

- Hết chương 3 -

4. Chương 4: Giam Cầm

Từ đó về sau, mỗi ngày sớm muộn gì Tỳ Hưu cũng sẽ nướng thịt cho Trác Ngọc hai lần, thỉnh thoảng còn có thể ngâm cô đến một sơn động tương đối gần dòng suối nhỏ để uống nước, còn lại phần lớn thời gian thì Trác Ngọc bị Tỳ Hưu nhốt trong sơn động.

Không biết Tỳ Hưu tìm được ở đâu một tảng đá lớn vừa vặn có thể che lại cửa sơn động, chỉ để một khe hẹp giữa sơn động và tảng đá.

Vào lúc Tỳ Hưu đi ra ngoài, Trác Ngọc cũng đã thử đẩy khối đá kia ra, đẩy đến mức cánh tay đau nhức tảng đá cũng không di động dù chỉ một chút. Trong sơn động cũng không có dụng cụ gì khác, nơi này khép kín không khác gì dùng để bế quan.

Tỳ Hưu mấy ngày qua dường như rất bận rộn, buổi sáng ăn xong liền nhốt Trác Ngọc ở trong sơn động, gần tối mới mang con mồi trở lại, đã vậy còn rất mệt mỏi, buổi tối sau khi ăn xong liền ôm lấy Trác Ngọc đi ngủ.

Mỗi lúc như vậy, Trác Ngọc liền suy nghĩ không biết có phải Tỳ Hưu quá cô đơn hay không nên muốn bắt cô trở thành đồ chơi. Bằng không cô không thể giải thích được một dã thú bắt được con mồi vì sao không ăn vào trong bụng.

Thật ra thì Trác Ngọc đã nghĩ sai, Tỳ Hưu dĩ nhiên muốn ăn cô vào trong bụng, chẳng qua “ăn” này không phải là “ăn” kia.

Một người một thú cứ như vậy qua hơn nửa tháng, Tỳ Hưu cho rằng tình cảm giữa mình và Trác Ngọc đã khá tốt.

Vào một buổi tối một ngày nào đó, nó kéo về rất nhiều trái cây, buổi tối còn nướng hai con thỏ, chính mình ăn một con, một con khác để cho Trác Ngọc. Sau khi ăn xong lại nhìn quanh một vòng thấy trong sơn động có đầy đủ thức ăn nước uống cùng hoa quả, đồ chiếu sáng cũng rất đầy đủ, vì vậy vỗ vỗ bả vai Trác Ngọc, một chân chỉ chỉ ngoài động, trong cổ họng lại phát ra âm thanh trầm thấp, đã vậy còn lè lưỡi “rửa” mặt cho Trác Ngọc. Về mặt mong đợi nhìn Trác Ngọc, hy vọng Trác Ngọc có thể bày tỏ điều gì đó.

Đợi trong chốc lát thấy Trác Ngọc không có biểu hiện như mình mong đợi, giống cái nhỏ quả nhiên vẫn chưa thân cận đủ với mình, nhưng mình không thể đợi thêm nữa.

Tỳ Hưu chỉ có thể ủ rũ cúi đầu đi ra khỏi sơn động, đem tảng đá che lại cửa động sau đó lưu luyến rời đi.

Thật ra thì Trác Ngọc đã sớm có thói quen thỉnh thoảng Tỳ Hưu sẽ vỗ bả vai mình, dùng lưỡi rửa mặt ỉnh cho nên mới này cũng không chú ý. Đợi đến khi Tỳ Hưu dùng tảng đá che lại cửa động cô mới phản ứng được.

Cô chạy đến cửa đá gọi to muốn Tỳ Hưu trở lại. Thường ngày vào lúc này nó đều ôm mình nghỉ ngơi, chẳng lẽ nó không cần mình nữa? Vậy nó có thể ăn mình nha, chẳng lẽ nó không nở ra tay nên để mình đói chết, sau đó mới ăn mình?

Trác Ngọc nghĩ mãi không ra. Nhưng cô có cảm giác mình đã bị vứt bỏ rồi. Cô biết tại đây mình đã có thói quen lệ thuộc vào Tỳ Hưu, vốn Tỳ Hưu đã làm cô bình tĩnh một chút, thì hành động khác thường của nó vào hôm nay lại làm cô sợ hãi lo lắng không thôi.

- Hết chương 4 -

5. Chương 5: Biến Thân

P/s: Vì chương này nam9 biến thân rồi nên mình thay đổi cách gọi từ “nó” thành “hắn” nhé :D

Tỳ Hưu vừa rời đi thì đã là ba ngày, thì ra trong ba ngày này hắn ẩn mình ở trong một huyết động không cao không thấp chờ đợi khoảnh khắc quan trọng nhất trong đời, đó chính là - biến thân. Chỉ cần nó biến thân thành công là có thể theo đuổi giống cái nhỏ mà mình yêu thích, cùng cô trải qua cuộc sống sau này.

Thật ra thì Tỳ Hưu thuộc tộc nhân thú. Tộc nhân thú ở đại lục này là sinh vật cao cấp nhất (trừ Trác Ngọc), số lượng cũng không nhiều, hình thái biến đổi cũng không giống nhau. Trong cuộc đời bọn họ khoảng 30 tuổi vẫn trong thời kỳ ấu niên, một năm sau thì phải trải qua quá trình biến thân này. Sau khi biến thân bọn họ mới có tư cách theo đuổi giống cái kết thành bạn đời. (cái chỗ ấu niên mình cũng k biết để như nào thì thích hợp, mình định để là đứa trẻ nhưng thấy k hợp vì đây là thời kỳ viễn cổ nên mình muốn để ấu niên cho có k khí cổ xưa, ai có ý kiến thích hợp hơn thì nói vs mình nhé :D)

Có điều giống đực biến thân cần ba ngày ba đêm, thời gian hơi dài. Đồng thời trong quá trình biến thân xương cốt toàn thân trở nên đau nhức. Mà giống cái qua giai đoạn ấu niên, thời gian biến thân cũng chỉ cần một ngày, hơn nữa không cần chịu quá nhiều khổ sở.

Giống cái vào thời thơ ấu không dễ sống vì vậy số lượng biến thân thành công cũng ít. Vì vậy khi Tỳ Hưu nhìn thấy Trác Ngọc thì mừng như điên, rốt cuộc lại để cho hắn nhìn thấy một giống cái khả ái có thể biến thân thành công, sao hắn có thể bỏ qua được?

Cho dù là hắn đang trong giai đoạn biến thân hắn cũng nhốt Trác Ngọc trong sơn động không để cho nàng đi loạn, không để cho người thú khác có cơ hội đến gần Trác Ngọc, để lại đầy đủ thức ăn thì rời đi.

Trác Ngọc biết cho dù mình có gào thét như nào thì Tỳ Hưu cũng sẽ không quay lại, vì vậy cô chỉ có thể lẳng lặng dựa vào cửa đá, hai tay ôm đầu gối, ánh mắt mờ mịt nhìn chăm chăm một góc sơn động. Đói thì ăn ít đồ, cô cũng không biết mình phải làm gì. Trong sơn động trừ thức ăn thì cũng chỉ có một miếng da thú lớn để nghỉ ngơi, không có một dụng cụ gì để cô có thể di chuyển hoặc là đập vỡ tảng đá che cửa động.

Đợi đến khi ăn hết thức ăn, cô cũng không còn gì để duy trì sự sống. Hiện tại cô chỉ cảm thấy tiếc nuối, tiếc nuối mình chưa được buông thả bản thân, chưa kịp hưởng thụ quãng thời gian tốt đẹp, cũng không hiểu thuận với cha mẹ thật tốt. Trước kia cảm thấy vẫn còn nhiều thời gian, nên một việc cũng chưa làm được. Không biết ba mẹ sau khi biết cô mất tích thì có bao nhiêu đau lòng.

Thật ra thì vẫn có chút không cam tâm, tốt nghiệp viện y học hàng đầu, tiền đồ vô lượng, có một bạn trai dịu dàng sẵn sàng, hôm nay thì hai bàn tay trắng, hơn nữa lúc nào cũng có thể bỏ mạng tại đây, nghĩ vậy Trác Ngọc rốt cuộc khó kìm được phần hận.

Trên vách đá trong sơn động là một loại nấm được Tỳ Hưu tìm về giống như loại nấm mà trước kia Trác Ngọc hay mua, loại nấm này giống như một loại rêu có thể dính chặt vào thạch bích phát ra ánh sáng màu

vàng chiếu sáng cả sơn động, chiếu cả vào thân hình nhỏ bé đang co rúc vào nhau của Trác Ngọc. Ánh ngược chiếu trên vách động khe chấp chờn khiến sơn động trống rỗng càng thêm âm u tĩnh mịch.

- Hết chương 5 -

6. Chương 6: Nam Nhân

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào trên mặt Trác Ngọc làm cô chói mắt. Một tay Trác Ngọc che trên đầu, một lúc lâu sau mới dụi mắt ngồi dậy. Cô nhớ rõ hôm qua mình dựa trên cửa đá, sao giờ mở mắt lại thấy mình nằm trên da thú.

Cô nhìn quanh sơn động một vòng phát hiện thức ăn trong động cũng bị mất, ngay cả loại nấm trên vách đá cũng không thấy, ngay lập tức Trác Ngọc nghĩ chẳng lẽ có người đến lấy trộm?

Cô quay đầu về phía cửa động, ánh mặt trời từ ngoài động chiếu vào đặc biệt ấm áp. Ngay cả cửa đá cũng không bỏ qua ư?

Trác Ngọc cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài động, không dám tin nháy mắt mấy cái, lại nhéo nhéo cánh tay mình xác nhận mình không nằm mơ. Cô cứ nhiên lại thấy người, là một người sống sờ sờ đó!!

Không kịp nghĩ nhiều cô chạy về phía người đàn ông ở cạnh đồng thịt nướng, bắt lấy hắn liền hỏi: “Anh có biết đây là nơi nào không?”

“Anh có biết làm sao có thể trở về Thế kỷ 21 không?”

“Anh có biết Trung Quốc ở hướng nào không?”

“....”

Trác Ngọc liên thanh hỏi rất nhiều vấn đề lại phát hiện người đàn ông bị cô bắt được không có phản ứng, vì vậy cô liền đổi thành tiếng Anh hỏi: “Hello, my name is Trác Ngọc, I e from China. What’s your name?”

Cô lắc lắc tay của người đàn ông, lại lắc lắc hai tay trước mắt hắn, bắt ngờ chống lại một đôi mắt màu vàng. Lúc này cô mới chú ý đến người đàn ông trước mắt trần trụi, toàn thân cao thấp không có mảnh vải che đây.

“A....!!”

Trác Ngọc sợ đến mức muốn chạy về sơn động lại bị người đàn ông ở phía sau xách lên đặt cô đến bên cạnh đồng lửa.

Giờ phút này đập vào mắt Trác Ngọc là một người đàn ông chí dương chí cương hoàn toàn trần truồng. Làn da màu đồng khỏe mạnh, chân tay cường tráng với tỷ lệ hoàn mỹ, cơ bụng phân rõ từng múi, mỗi một múi hiện lên cũng lộ ra sức mạnh cùng khí phách dương cương. Gương mặt khôi ngô tuấn tú lại mang theo nét hồn nhiên, sống mũi cao thẳng kiên định như được điêu khắc từ bàn tay của Thần, đôi mắt màu vàng có chút mờ mịt nhìn Trác Ngọc. Trác Ngọc liếc mắt nhìn chiều cao của hắn, ước chừng hai thước, cô phải ngước cổ lên mới có thể thấy được mặt hắn.

Thật vất vả mới gặp được một người sống, Trác Ngọc có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng việc cấp bách hiện tại là để cho người đàn ông này tìm thứ gì đó che lại bộ vị quan trọng đã: “Cái đó...anh có thể mặc quần áo vào hay không?”

Người đàn ông vẫn bất động như cũ, cô bỗng nhớ tới người đàn ông này không hiểu tiếng Hán và tiếng Anh. Tiếc rằng Trác Ngọc cũng không biết ngôn ngữ khác, cũng không biết người đàn ông này nói tiếng gì nên chỉ có thể cởi chiếc áo khoác trên người mình xuống, nhắm mắt chạy đến sau lưng hắn, dùng áo vây quanh eo ếch của hắn.

Người đàn ông kéo Trác Ngọc đến ngồi chung một tảng đá với mình, lấy một khối thịt nướng đưa tới trước mặt Trác Ngọc, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, môi mỏng khẽ mở: “Nàng nhất định đã đói bụng rồi, nhanh ăn đi, rất ngon.”

Trác Ngọc không thể tin vào tai mình, cô lại nghe thấy người đàn ông này dùng tiếng Hán nói chuyện với cô? Cô đột nhiên cảm thấy tức giận, người đàn ông này rõ ràng có thể nghe hiểu cô nói gì, vậy mà giả bộ ngu ngốc, không để ý tới cô, mặc cho cô giống như người điên nói chuyện một mình.

Cô ném khối thịt nướng đặt ở cạnh mình, chỉ vào người đàn ông đang có vẻ mặt vô tội: “Anh rõ ràng nói được, cũng nghe hiểu lời nói của tôi, tại sao vừa rồi giả bộ ngu không trả lời tôi, trêu đùa tôi rất vui sao?”

Người đàn ông thấy Trác Ngọc tức giận thì trở nên khẩn trương. Hắn không ngờ mình trầm mặc lại làm cho giống cái nhỏ tức giận, hắn vừa định nói xin lỗi với Trác Ngọc thì lại bị cắt đứt.

“Một mình tôi ở nơi kỳ quái này, còn bị một dã thú bắt được, mỗi ngày đều cảm thấy run sợ đến sắp phát điên rồi. Thật vất vả anh mới xuất hiện, nhưng tại sao cả anh cũng trêu chọc tôi. Ông trời trêu chọc tôi, tôi không kháng cự được, tại sao cả anh cũng muốn bắt nạt tôi, tôi dễ bắt nạt như vậy sao?”

Trác Ngọc vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi một đồng lớn, thấy nam nhân đang đi về phía mình lập tức quát: “Anh dừng tới đây!!!”

Lúc này Trác Ngọc gần như là cuồng loạn, bất cứ hành động nào của nam nhân này đều bị cô cho rằng có ác ý.

Người đàn ông không dám tiến lên chỉ biết nhìn bộ dáng khóc lóc nức nở của Trác Ngọc, trong lòng cũng rất khổ sở chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí nói: “Giống cái nhỏ, nàng không cần đau lòng, có được hay không? Ta sai rồi, ta không nên trêu chọc nàng, nếu không nàng qua đây đánh ta đi.”

Không ngờ Trác Ngọc lại chạy tới đánh hắn thật, cô cũng không sợ nam nhân này sẽ tức giận mà tổn thương mình. Cũng may da hắn dày, quả đấm của Trác Ngọc đánh vào người hắn chỉ như gãi ngứa.

“Giống cái nhỏ, ta là Địch Á, nàng không nhận ra ta sao?”

Nghe được lời hắn, Trác Ngọc dừng động tác lại cũng không khóc thút thít nữa, chỉ là giọng nói còn chút nghẹn ngào: “Ai...ai biết anh, tôi cho đến bây giờ cũng không biết ai là Địch Á.”

Địch Á nghe cô nói như vậy thì trở nên gấp gáp. Sao giống cái nhỏ lại không biết mình, rõ ràng ở lâu như vậy, chẳng lẽ ngay cả mùi của hắn cũng không nhớ? Người thú đối với mùi hương không phải rất nhạy cảm sao?

Hắn lại không biết Trác Ngọc không phải sinh vật như hắn. Hắn thấp thỏm nhìn Trác Ngọc: “Nàng không nhớ ta sao, chúng ta ở cùng nhau lâu như vậy, mấy ngày trước vẫn ở cùng nhau mà?”

Mấy ngày trước? Trác Ngọc nhớ mấy ngày trước rõ ràng cô ở cùng một con Tỳ Hưu, chẳng lẽ hắn là con Tỳ Hưu kia?

Cô nhìn từ trên xuống dưới dò xét hắn một lượt.

“Anh là con Tỳ Hưu kia? Sao có thể? Điều này là không thể, trên đời sao có thể tồn tại sinh vật một chốc là dã thú một chốc là người. Nhất định anh đang nói đùa, có đúng hay không? Chuyện cười này một chút cũng không buồn cười.”

“Tỳ Hưu là gì, ta không biết. Nhưng trước khi biến thân ta chính là người ở cùng nàng, sinh hoạt cùng nàng. Mỗi ngày ta đều nướng thịt, còn hái trái cây cho nàng ăn.”

“Biến thân, anh biến thân? Anh cho rằng anh là Tôn Ngộ Không à?”

Thấy Trác Ngọc không tin, Địch Á quyết định biến trở về dạng thú cho cô nghiệm chứng.

Ánh sáng vàng nhạt lóe lên trước mắt Trác Ngọc, trước mắt cô hiện tại là con Tỳ Hưu trước kia vẫn liếm má cô, vỗ bả vai cô, nướng thịt cho cô ăn. Chớp mắt một cái Tỳ Hưu lại biến thành nam nhân trần truồng. Trác Ngọc trơ mắt nhìn hắn từ thú biến thành người đổi tới đổi lui nhiều lần, ánh mắt trở nên ngây ngốc, trong miệng nỉ non không dứt: “Điều này sao có thể, sao có thể có chuyện hoang đường như vậy?”

Địch Á nhìn gương mặt kinh hoàng của Trác Ngọc, trong lòng cảm thấy khó chịu. Phụ thân đã nói qua với mình, giống cái là khó có được, gặp được giống cái mà mình thích càng không có nhiều. Có rất nhiều người thú cả đời chấp nhận chỉ có một giống cái cùng nhau hưởng thụ cuộc sống và có đời sau đầy đàn. Mình tại

sao lại vô dụng như vậy luôn chọc giống cái nhỏ tức giận và đau lòng. Nếu giống cái nhỏ không muốn tiếp nhận mình thì nên làm như nào?

Lâm vào trong suy nghĩ của mình, Trác Ngọc dĩ nhiên không biết suy nghĩ của Dịch Á. Nếu để cho cô biết tên người thú này còn nghĩ đến về sau sống cùng cô, thậm chí muốn trở thành bạn đời của cô, sinh con cùng cô, cô không điên mới lạ.

Dịch Á tiến lên trước ôm Trác Ngọc đến ngồi bên cạnh đồng lửa, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng Trác Ngọc, lè lưỡi liếm mặt của cô, vụng về an ủi cô.

Trác Ngọc bị động tác của Dịch Á làm kinh động, đại não bắt đầu nhanh chóng chuyển động. Nếu mình có thể đến đại lục cổ quái này, như vậy gặp được dã thú có thể biến thành người cũng không phải chuyện lạ. Người đàn ông tên Dịch Á này dường như rất thích mình, mình cần gì bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

- Hết chương 6 -

7. Chương 7: Thám Hiểm Rừng Rậm.

Nhìn Trác Ngọc ngoan ngoãn ngồi bên mình ăn thịt nướng, Dịch Á thở phào nhẹ nhõm. Giống cái nhỏ như vậy là tha thứ ỉn đi, nghĩ vậy hắn cầm một miếng thịt nướng lên ăn.

Sau khi ăn xong điểm tâm hai người lại nói chuyện một lúc. Trác Ngọc từ hắn biết được chỗ mình đang ở có tên là Mê Huyền đại lục, giống như loài người thì ở đại lục này người thú là sinh vật cao cấp nhất.

Có người thú ở chung, cũng có người thú sống một mình. Sống một mình đa số là người thú giống đực đi ra ngoài rèn luyện. Người thú giống đực vào hai năm cuối thời kỳ ấu niên, cũng chính là lúc 28 tuổi sẽ phải rời khỏi bộ lạc đi ra ngoài rèn luyện, cho đến khi biến thân thành công, tiến vào thời kỳ trưởng thành sau hai năm mới được phép trở về bộ lạc. Giống cái thì không cần rèn luyện như giống đực.

Trác Ngọc đã hỏi Dịch Á có biết Trung Quốc ở địa cầu hay không thì bị đả kích bởi động tác lắc đầu của hắn. Cho dù cô chán nản như nào thì trước mắt cũng chỉ có thể sống ở nơi này, nguyện vọng về nhà chỉ có thể tạm thời gác lại.

Vì để phân tán sự chú ý của mình, Trác Ngọc bảo Dịch Á đưa mình tiến vào rừng rậm xem xét một chút. Nếu như muốn sinh tồn ở đây thì cô phải quen thuộc hoàn cảnh nơi này, phải học cách kiếm ăn, bằng không ngày ngày ăn thịt nướng của Dịch Á thì vào một ngày nào đó cô chỉ cần nghe thấy hai từ “thịt nướng” mặt sẽ biến sắc.

Thật ra thì Dịch Á không muốn đưa Trác Ngọc vào trong rừng rậm. Dù sao trong rừng rậm có nhiều mãnh thú có thể làm nàng bị thương, hơn nữa nếu bị giống đực khác đang rèn luyện bên ngoài thấy giống cái nhỏ, sinh lòng yêu thích nàng thì sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

“Dịch Á, anh là tốt nhất, mang tôi đi xem một chút nha, tôi còn chưa thấy tư thế oai hùng của anh khi săn thú, nhất định sẽ rất đẹp trai.”

Nghe thấy Trác Ngọc khen mình, Dịch Á không che dấu được vẻ mặt hài lòng. Hắn suy nghĩ một chút thấy chung quanh đây dường như cũng không có nhiều mãnh thú hung hãn liền lôi kéo Trác Ngọc đi vào trong rừng.

Cảnh sắc ở đây cùng với cảnh sắc khi cô vừa tới đại lục này cũng không khác biệt lắm. Trác Ngọc có thể nhìn thấy đại thụ cao ngất trời không biết là cây gì, có nơi còn có những bụi cây có gai mọc ra ở trong bùn lầy. Cũng may cô mặc quần dài, mặc dù bị những cái gai sắc bén của bụi cây đâm vào nhưng cũng không đến mức làm bị thương chân của cô.

Cầm trong tay nhánh cây mà Dịch Á đưa cho, cô có thể dễ dàng vạch những chạc cây xì xì dày đặc kia ra. Những chạc cây kia có những chiếc lá màu xanh to lớn, phía trên còn có những con côn trùng mà cô không biết tên.

Dịch Á vừa đi vừa giới thiệu về bộ lạc của mình với Trác Ngọc, nói bộ lạc của mình có bao nhiêu tốt, hi vọng có thể mang lại hảo cảm cho Trác Ngọc.

Nhưng hẳn lại không biết Trác Ngọc muốn biết một ít loại cây cỏ, quan trọng nhất là những cây nào có thể ăn cây nào không thể ăn.

“Trong bộ lạc có rất nhiều người, họ đều rất tốt, sẽ chơi đùa chuyện trò cùng nàng. Ta đảm bảo nàng nhất định sẽ thích nơi đó.”

Đây coi như là dụ dỗ ư?

Dọc theo đường đi Dịch Á nói không biết bao nhiêu lần về bộ lạc của mình tốt như thế nào. Nhiều lần Trác Ngọc coi như không nghe thấy, trong lòng cũng đang thầm nói dù muốn đi thì cũng phải hai năm sau mới đi được a. Hai năm sau nói không chừng tôi đã sớm về nhà rồi, ai còn muốn chơi cùng với anh.

Trác Ngọc cũng đã hỏi Dịch Á vì sao sau khi biến thân hai năm mới có thể trở về bộ lạc, Dịch Á nói sau khi biến thân thân thể sẽ còn có chút không ổn định. Vì để không làm tộc nhân bị thương chỉ có thể đợi thân thể trở về trạng thái bình thường mới có thể quay về. Chỉ là dù thế nào thì Dịch Á cũng không chịu nói sẽ có nguy hiểm gì.

Dịch Á nói xong thì phát hiện không thấy âm thanh của người bên cạnh, quay đầu lại thì thấy Trác Ngọc đang ngửa đầu nhìn trái cây trên cây liền chạy chậm trở lại: “Giống cái nhỏ, nàng muốn ăn trái cây này ư, chờ đó, ta sẽ đi hái cho nàng.”

“Tôi không...”

Trác Ngọc còn chưa nói xong đã thấy Dịch Á leo thật nhanh lên cây. Thật ra thì Trác Ngọc lo Dịch Á sẽ không trèo cao được như vậy, dù sao thì trái cây cũng ở trên cây ười mấy mét.

Nhưng sau khi chứng kiến Dịch Á leo lên thì cô ngoan ngoãn im lặng. Được rồi, là do cô đã đánh giá quá thấp năng lực của người thú.

Dịch Á ở trên tàng cây lật qua lật lại xâu trái cây này, lại nhìn nhìn xâu trái cây khác, chọn tới chọn lui hái được mấy xâu liền trượt xuống, nâng niu trong lòng bàn tay đưa cho Trác Ngọc.

“Giống cái nhỏ, mau ném thử, trái cây này rất nhiều nước, rất ngon.”

Nghe nói như thế, vốn là Trác Ngọc đang đưa tay ra trong phút chốc liền dừng lại, trên đầu hiện ra không ít vạch đen.

Giống cái nhỏ, tại sao nghe lại kỳ cục như vậy, giống như mình và quái vật này không có gì khác nhau. Lúc trước Dịch Á cứ gọi mình như vậy, tâm tư hỗn loạn nên cũng không để ý, hiện tại không thể để Dịch Á gọi mình như vậy được.

“Về sau anh gọi tôi là Trác Ngọc hoặc Tiểu Ngọc là được, ngàn vạn lần không được gọi tôi là giống cái nhỏ.”

Lời nói của Trác Ngọc khiến Dịch Á vui vẻ không dứt, Ngọc Nhi quả nhiên ưa thích mình.

Có điều Trác Ngọc không biết, ở Mê Huyền đại lục có một phong tục, khi nam thú nhân theo đuổi giống cái mà mình thích, mặc kệ giống cái đã thân quen giống đực hay chưa, chỉ khi giống cái nghiêm túc nói cho giống đực biết tên họ của mình mới có nghĩa là giống cái đã tiếp nhận giống đực.

Hiện tại trái cây mà Trác Ngọc đang cầm trong tay là một loại quả có vỏ màu trắng. Cô vốn cho rằng nó chỉ to bằng nắm đấm, nhưng có thể là do khoảng cách nên mới thấy như vậy. Đợi đến khi cô cầm trên tay mới phát hiện lại có quả lớn như vậy. Một cành có năm sáu quả, vỏ trái cây màu trắng giòn non xếp thành một hàng, nhìn qua thì thấy rất là mọng nước.

Dịch Á dùng ngón tay vạch hai đường trên vỏ trái cây dễ dàng tách chúng ra, ý bảo Trác Ngọc ném thử một chút. Trác Ngọc có chút ngạc nhiên liếm liếm phần quả bị tách ra, hơi có mùi, nước rất nhiều, vị giống như quả lê, sau đó thì cô ăn ngẫu nhiên, quả nhiên là vị của quả lê. Cô thấy ngoại hình lại khác xa liền thuận miệng hỏi Dịch Á:

“Quả này gọi là gì?”

Địch Á đang hưởng thụ trái cây mà mình vừa mới hái xuống, nghe được câu hỏi của Trác Ngọc thì vừa ăn vừa nói: “Trong bộ lạc ta chưa từng thấy loại quả này, ở đây ta mới thấy, không ai biết tên. Ngọc Nhi, nàng biết sao?”

Trác Ngọc nghe cách gọi mới này, trong lòng liền , bọn họ thân mật đến mức độ này rồi ư, bạn trai cô cũng không gọi cô thân mật như vậy. Cô muốn Địch Á đổi cách gọi khác, nhưng lại sợ hấn gọi ra cái tên kinh người hơn, vẫn là thôi đi.

Sợ mình dạo chơi ở nơi này một thời gian thấy nhiều đồ mà mình chưa biết sẽ bị lẫn lộn, Trác Ngọc liền gọi loại quả nhiều nước này là quả lê. Sau đó lại nói cho Địch Á biết, Địch Á hí hóp đôi mắt màu vàng lại, gật đầu một cái ý bảo đã biết. Trong miệng vừa ăn vừa không quên khích lệ Trác Ngọc.

“Ngọc Nhi thật thông minh, sao ta lại không biết cơ chứ?”

Trác Ngọc nhìn hai mắt lấp lánh hàm chứa ý sùng bái của Địch Á, khoe miệng co rút một cái. Không phải chỉ là một cái tên sao, có cần khoa trương như vậy không, nhưng vẻ mặt kia quả thật là đáng yêu.

Thực ra cô không biết, đây là do cha của Địch Á dạy hấn, đối với giống cái mà mình yêu thích không nên keo kiệt lời ca ngợi.

Hai người một đường vừa đi vừa ngừng, trừ quả lê mới thấy lúc đầu ra thì Địch Á cũng hái được mấy loại trái cây khác cho cô, nào đỏ nào xanh, nhưng không phải quả nào hấn cũng hái cho Trác Ngọc ăn. Đường như là hấn có lựa chọn, có lần Trác Ngọc thấy trái cây có vẻ hơi đặc biệt muốn chạm vào thì Địch Á lại ngăn cô lại, nói rằng những trái đó có độc hoặc đắng chất, mà những quả Địch Á hái cho cô đều là những loại quả không có độc có thể ăn.

Có loại trái cây giống như ở địa cầu, như cây vải, cây quýt. Không ngờ đại lục này lại tốt như vậy, những trái cây này trên địa cầu vốn thuộc về những mùa khác nhau, ở đại lục này lại có thể sinh trưởng cùng lúc khiến Trác Ngọc phải cảm thán tạo hóa thật thần kỳ.

8. Chương 8: Váy Da Hươu Quyển Rũ.

Điều quan trọng hiện tại là làm quần áo. Quần áo Trác Ngọc trải qua mấy ngày nay đã bị rách hết không mặc được nữa, ngay cả chiếc áo khoác nhỏ cho Địch Á cũng đã thê thảm đến không nỡ nhìn, chỉ có thể miễn cưỡng che được cảnh xuân ở nửa người dưới.

Nếu như không nghĩ được biện pháp đoán chừng về sau sẽ phải trần truồng rồi. Hơn nữa cô cũng không thể chịu được cảnh tượng Địch Á trong hình người trần truồng lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt mình, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô a.

Trừ cái đó ra cô còn cần giày, giày thể thao dưới chân cũng sắp hỏng, nếu như không có vài đôi để đi đường dài cô cũng chỉ có thể chịu đựng không đi đôi giày này nữa, nhưng như vậy cô lại không thể đi lại trong rừng rậm, cũng không thể để Địch Á lúc nào cũng công cô.

Gần tới lúc trở về sơn động, Địch Á săn được một con hươu cao cổ, lại hái thêm mấy loại trái cây mà ban ngày Trác Ngọc đã ăn.

Móng tay của Địch Á có thể tự động thu vào đuôi ra, khi xử lý con hươu cao cổ thì đuôi móng ra vung lên vài cái đã dễ dàng lột được da hươu ra, tay không xé hươu cao cổ thành mấy khối thịt lớn.

Thật ra Địch Á thích trực tiếp nuốt con mồi vào bụng hơn, nhưng qua một thời gian ở chung với Trác Ngọc, biết được cô thích ăn thịt nướng nên mặc dù khó có lửa, nhưng vì Trác Ngọc ăn rất vui vẻ nên mỗi lần hấn đều dùng toàn lực để tìm đá đánh lửa. Mặc dù mệt nhưng vẫn rất vui, dù sao chăm sóc giống cái là trách nhiệm của giống đực, hơn nữa sau này Ngọc Nhi còn là bạn đời của hấn nên hấn lại càng muốn chăm sóc cô thật tốt.

Trác Ngọc thấy Địch Á ném da hươu ở một góc thì cô nhặt lại cất ở gần sơn động, dự định ngày mai đi đến dòng suối nhỏ để tắm, phơi nắng dưới ánh mặt trời, sau đó xem một chút da hươu này có thể dùng để may đồ hay không. Cô bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, không biết ở nơi này có mùa đông hay không?

“Địch Á, nơi này có mùa đông hay không?” Sở Địch Á không hiểu nghĩa của hai từ mùa đông, cô lại nói thêm:

“Chính là một mùa rất lạnh rất lạnh, người và động vật đều không muốn đi ra ngoài hoạt động.”

“Có, Ngọc Nhi nàng không biết sao?”

“À.” Trác Ngọc sững sốt, cười xấu hổ:

“Tôi đương nhiên biết, chỉ là hỏi qua mà thôi.”

Đối với câu trả lời có chút chần chờ của Trác Ngọc, Địch Á hơi nghi ngờ. Những điều này từ nhỏ người thú đã biết, ý nghĩ này cũng chỉ lóe lên trong đầu Địch Á, hẳn cũng không để ý nhiều.

“Một năm có ba mùa, bây giờ là mùa ẩm, sau đó là mùa nóng và mùa tuyết. Mỗi mùa chín mươi ngày.”

“Nói như vậy trước khi mùa tuyết đến chúng ta phải dự trữ thức ăn, có đúng hay không?”

Trác Ngọc nhớ rất nhiều động vật vào mùa đông sẽ dự trữ thức ăn qua mùa đông hoặc trực tiếp ngủ qua mùa đông, đến năm sau xuân về hoa nở thì mới ra ngoài hoạt động.

Địch Á mặc dù có thể biến thành người, nhưng bản chất vẫn là thú, cũng sẽ có những tập tính này.

“Đúng như vậy, có người thú trong mùa tuyết còn có thể hôn mê, chỉ là mùa tuyết chúng ta sẽ phải ra ngoài đi săn, nếu không thức ăn sẽ không đủ ăn. Nhưng bây giờ vẫn chưa thể dự trữ thức ăn, qua chín mươi ngày nữa là có thể.”

Sau bữa cơm tối hai người trở lại trong sơn động, một ngày mệt mỏi nên Trác Ngọc rất nhanh đã ngủ thiếp đi, Địch Á nói gì cô cũng không để ý.

Trong giấc mơ Trác Ngọc thấy mình trở lại ngôi nhà ở thế kỷ 21, cô đang ăn sủi cảo được ba gói mà cô thích nhất, mẹ cô cũng đang hỏi han ân cần, cô nằm trên giường của mình cười ha ha, quả nhiên nhà mình vẫn là thoải mái nhất.

Cười cười, cô phát hiện cả người cảm thấy khó chịu, trên người cũng trở nên nặng nề giống như bị bóng đè. Giãy dụa một hồi cô bỗng nhiên mở mắt ra, phát hiện mình vẫn ở trong sơn động, bên cạnh là Địch Á ở trong hình dáng thú, thì ra cha mẹ cũng chỉ là một giấc mơ. Tỉnh lại Trác Ngọc không thể ngủ tiếp, chỉ có thể trợn tròn mắt ngơ ngác nhìn sơn động đen như mực.

Ngày hôm sau tỉnh lại Địch Á không chú ý tới tâm tình Trác Ngọc suy sụp, hẳn đến lùm cây bên cạnh sơn động giải quyết vấn đề sinh lý sau đó liền muốn ra ngoài đi săn, Trác Ngọc vội vàng cầm da hươu ngày hôm qua đi theo.

Địch Á vốn không muốn mang Trác Ngọc đi, dù sao giống cái nhu nhược thế kia, chỉ cần ở nhà chờ giống đực săn thú về là được rồi. Trước kia hẳn chưa từng thấy giống cái đi săn thú, nguy hiểm như vậy khó tránh khỏi bị thương.

Hắn khuyên can mãi nhưng Trác Ngọc vẫn muốn đi, nhìn bộ dạng kiên định của giống cái, Địch Á chỉ biết thở dài. Địch Á đành hóa thành hình thú ôm Trác Ngọc lên đưa cô đến dòng suối nhỏ mà trước kia bọn họ đã uống nước.

Lè lưỡi liếm mặt Trác Ngọc, lại vỗ bả vai cô ý bảo ngồi xuống, hắn nói: “Nàng ở chỗ này ngoan ngoãn chờ ta, ta trở lại ngay.”

Sau khi Địch Á đi, Trác Ngọc dùng nước suối rửa mặt đã bị Địch Á liếm, sau đó nghiêm túc quan sát nơi này. Mấy lần trước đều là Địch Á vội vàng mang theo Trác Ngọc đến, uống nước xong chưa kịp liếm mặt đã phải trở về.

Bên dòng suối nhỏ có mấy bụi cây rậm rạp tương đối lớn, độ cao bằng hai lần Trác Ngọc, ở giữa còn xen kẽ mấy cây cỏ cao gần bằng Trác Ngọc. Đáy nước trong suốt, trong nước còn rải rác một vài tảng đá lớn, cá ở trong nước xếp thành đàn bơi rất vui vẻ, thỉnh thoảng có con nhảy lên khỏi mặt nước.

Trác Ngọc cầm da hươu thả vào trong nước rửa qua, nước trong suối vào buổi sáng có chút lạnh, nhưng vì quần áo Trác Ngọc cũng không để ý.

Vì miếng da hươu khá lớn nên Trác Ngọc tốn một chút thời gian để rửa sạch vết bẩn trên miếng da hươu. Sau khi rửa sạch cô đem miếng da hươu phơi trên đất cạnh dòng suối, chờ mặt trời lên thì sẽ khô.

Thật ra thì Trác Ngọc không biết xử lý da thú như thế nào, vì những thứ mà cô biết đều liên quan đến y học, những thứ lộn xộn lung tung này cô rất ít khi tiếp xúc, ngay cả làm đồ ăn cũng là do mẹ buộc phải học, bằng không sau khi có công việc cuộc sống độc lập cô nhất định sẽ bị đói chết.

“Rống...”

Vào lúc Trác Ngọc đang âm thầm cảm thán thì có tiếng thú rống từ phía sau, cho rằng bị dã thú đột kích, Trác Ngọc vọt chân lên cổ mà chạy, không ngờ lại bị ngăn cản, thì ra là Dịch Á mang theo con mồi trở lại.

Lúc trước Dịch Á thấy Trác Ngọc cắt da hươu cho rằng cô yêu thích, vì vậy hôm nay lại bắt thêm một con hươu cao cổ.

Bẻ một số cành cây dùng để xiên thịt hươu, Dịch Á lại tìm thêm một số nhánh cây mang về. Trác Ngọc cầm đá đánh lửa tới đốt nhánh cây, cùng Dịch Á nướng thịt. Hành động này không thể nghi ngờ khiến cho Dịch Á thực hiện lễ rửa tội bằng dầu lửa thêm lần nữa.

Giống cái nhỏ nhà mình thật tốt, còn giúp mình nướng thịt, phải biết rằng trong bộ lạc rất ít khi thấy hành động như vậy. Trong trí nhớ của hắn, trong bộ lạc cũng không có giống cái nào xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn kiêu ngạo không để ai vào mắt.

Ăn xong điểm tâm, hai người nhàn nhã phơi nắng bên bờ suối. Trác Ngọc đem một tấm da hươu khác phơi dưới ánh mặt trời. Cô phát hiện da hươu rất dễ phơi khô, dùng tay kéo nhẹ thì thấy rất dẻo dai, không dễ bị kéo hư.

Kéo Dịch Á ở trong hình thú đang nằm híp mắt ở một bên để cho hắn giúp cô xé da hươu thành hình dáng mà mình muốn. Chỉ thấy Dịch Á duỗi móng tay ra, soàn soạt soàn soạt vài cái da hươu đã biến thành mấy mảnh lớn.

Lúc này Dịch Á mới cảm thấy tò mò về hành động của Trác Ngọc. Lúc trước hắn thấy Trác Ngọc cắt tấm da hươu chỉ cho rằng cô thích chúng, hiện tại lại xé thành mấy mảnh, còn cầm mấy dây mây lấy được từ bụi cây khoa tay múa chân, thật kỳ quái.

Nhưng hắn cũng không hỏi, chỉ nằm lẳng lẳng một chỗ nhìn cô. Trác Ngọc bảo hắn làm gì, hắn liền làm theo, trở thành một con cún nghe lời.

Dùng móng của Dịch Á đâm thủng một lỗ trên tấm da hươu, Trác Ngọc cầm dây mây bắt đầu làm quần áo.

Dây mây ở bụi cây có hai loại, dùng để làm quần áo là loại dây mảnh nhỏ. Dây mây to cũng rất bền chắc, Trác Ngọc định đem nó làm thành sợi dây để dùng.

Sau khi lãng phí mấy miếng da hươu, cuối cùng quần áo mà Trác Ngọc làm cũng có thể mặc được. Mặc dù cổ áo, dưới nách cùng bả vai vẫn cảm thấy không thoải mái, nhưng ít ra việc mặc cô đã làm tương đối khá.

Vốn cô định làm thêm quần và giày, nhưng suy tính mùa sau là mùa nóng, nếu mặc quần khăng định sẽ rất nóng, vì vậy quần vẫn là để lần sau có thời gian thì làm tiếp, trước mắt cũng chỉ làm váy để mặc.

Cô dùng một khối da hươu quây lại, lại dùng dây mây xuyên thành một nút thắt, ở chỗ eo cũng làm như vậy, quần áo như vậy mặc vào sẽ rất dễ dàng.

Cô không kịp chờ đã muốn mặc vào, thử kéo vài cái thấy cái nút mình buộc cũng không bị bung ra.

Quay đầu thấy Dịch Á đang phe phẩy đuôi nhìn chằm chằm vào mình, trong mắt có kinh ngạc lại có hâm mộ, ánh mắt long lanh khiến Trác Ngọc cảm giác mình bị chìm vào trong đôi mắt vàng ấy.

Cô cầm lên một miếng da hươu luống cuống làm xong một chiếc váy, đưa cho Dịch Á: “Anh thử đi, nếu không vừa tôi sẽ làm lại.”

Rất nhanh Dịch Á đã biến thành hình người khiến Trác Ngọc không tránh được bộ vị trọng điểm của Dịch Á. Trác Ngọc dùng tay lau đi mồ hôi trên trán. Cũng may mà có váy da hươu, rất nhanh cô cũng không cần chịu loại hành hạ này nữa.

Nhìn Dịch Á mặc váy da hươu, Trác Ngọc phát hiện mình đã sai rồi. Thì ra sau khi Dịch Á mặc váy da hươu vào lại càng lộ vẻ cuồng dã hấp dẫn, cái mông cong cong được bao ở trong váy da hươu có vẻ rất bền chắc và khỏe mạnh, thật mất hồn.

Cho dù Trác Ngọc có cố gắng tinh táo trấn định cỡ nào đi chăng nữa cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt. Liều mạng áp chế kích động muốn nhào qua, hơn nữa Dịch Á lại ở trước mặt cô lại cố tình đi lòng vòng muốn cô thưởng thức bộ váy da hươu của hắn, tư vị kia lại càng khiến người ta choáng váng.

Cô không biết rằng, mỗi lần Dịch Á đi ra phía sau cô thì trong mắt hắn lóe ra tia xảo trá, khi đến trước đối mặt với cô thì lại khôi phục thành một thanh niên thật thà ngượng ngùng.

9. Chương 9: Bí Kíp Theo Đuổi Bạn Đời

Trác Ngọc mấy ngày nay vẫn luôn rất buồn bực. Kể từ ngày đó bên dòng suối nhỏ bị Dịch Á hấp dẫn cho đến hôm nay, cho dù cô làm gì cũng không làm được. Đã vậy Dịch Á lại cố tình mặc cái quần da hươu của hắn lác a lác trước mặt cô thẳng đến khi hai mắt Trác Ngọc sáng lên.

Thật vất vả mấy ngày nay dùng mấy tấm da hươu của Dịch Á làm thử cái quần, làm váy cũng đã tốt rồi. Chỉ cần vá lại những nơi quan trọng, sau đó dùng những sợi dây mảnh buộc lại là được. Mặc dù nhìn cái quần cũng không được coi là đẹp, nhưng ít ra vẫn mặc được.

Dịch Á mặc thử quần, nhưng rất nhanh hắn phát hiện ra chỗ bất tiện. Khi hắn hóa thành thú đi săn mỗi thì cái quần sẽ bị xé rách thành những mảnh nhỏ. Lúc ấy Dịch Á chỉ biết nâng móng vuốt lên che mắt lại không đành lòng nhìn những mảnh vụn dưới đất. Đến khi đi săn thú về hắn lại cầu xin Trác Ngọc làm cái khác cho hắn.

Trác Ngọc thật sự muốn đánh hắn, nhưng mỗi lần nhìn thấy nét mặt uất ức cùng đôi mắt to ngập nước thì cô không nhịn được lại mềm lòng làm cái quần khác cho hắn. Những mảnh da hươu nhỏ vụn kia thì Trác Ngọc làm thành vài cái quần lót và những vật nhỏ khác.

Quần làm được, nhưng giày vẫn không làm được. Trác Ngọc thử dùng mảnh dây bện thành giày cỏ, nhưng giày này cũng chỉ có thể đi được vào mùa ẩm và mùa nóng, còn mùa tuyết thì không được. Nếu vẫn không tìm được cách nào, vào mùa tuyết cô chỉ có thể dùng da thú bao lấy hai chân, hơn nữa vẫn phải sưởi ấm mới không bị đông lạnh. Vì vậy Dịch Á góp nhặt rất nhiều da hươu cùng da lông động vật khác. Sau khi Dịch Á biết được điều tốt của quần áo, mỗi lần xử lý đồ thú đều tận lực làm cho da lông hoàn hảo không chút tổn hại.

Trác Ngọc cảm thấy rất hứng thú với Dịch Á, loại hứng thú này được hình thành từ sự an toàn của bản thân cô. Bởi vì ở trước sức mạnh của hắn thì cô không hề có năng lực chống cự, điều này thúc đẩy cô nghiên cứu tất cả hành động của hắn để có thể chung sống hài hòa với hắn nhanh hơn.

Nhưng Trác Ngọc cũng có ý thức kiềm chế mức độ thân cận giữa mình và Dịch Á. Cô cố gắng lợi dụng năng lực của mình để tạo ra một hoàn cảnh sinh tồn thích hợp hơn, ví như khám phá tất cả những điều kiện có lợi cho cô trên phương diện sinh hoạt.

Hiện tại cô đang mài một hòn đá nhỏ trên tảng đá lớn, hi vọng có thể mài được một mặt sắc bén. Như vậy lần sau cô muốn làm gì cũng không cần làm phiền Dịch Á rồi. Cô còn để lại một ít xương cốt động vật, những xương cốt này có hình dạng lớn nhỏ khác nhau, có thể mài chúng thành dao xương, còn những khúc xương xinh xắn mượt mà thì có thể làm nút áo, về sau cô làm quần áo thì sẽ càng tiện lợi hơn.

Dĩ nhiên việc mài dao xương đối với Trác Ngọc mà nói chính là một việc không hề dễ dàng. Trên mảnh đại lực này xương cốt động vật dường như đặc biệt cứng rắn.

Dịch Á khi không có chuyện gì làm thì sẽ giúp cô mài, nhưng hắn chỉ cho rằng Trác Ngọc muốn chơi. Dù sao móng tay hắn cũng rất sắc bén có thể thỏa mãn những thứ mà cô cần hàng ngày. Chỉ là Trác Ngọc muốn chơi thì hắn cũng sẽ chơi cùng cô một lúc. Dù sao đi nữa hắn cũng sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội có thể thân cận cùng Trác Ngọc. Nhưng khi hắn mài xong dao xương thì không thể cười được nữa.

Dao xương mài xong vô cùng sắc bén, Trác Ngọc dùng nó có thể cắt thịt nướng thành từng miếng nhỏ, rất dễ dàng ăn cơm. Như vậy về sau ăn cơm cô cũng không cần phiền Dịch Á nữa.

Dịch Á thì lại cho rằng đều do mình nên Trác Ngọc không thân cận hẳn nữa. Hắn thường dùng ánh mắt phần hận nhìn chằm chằm dao xương. Chỉ là Trác Ngọc đang đắm chìm trong vui sướng với phát minh của mình nên căn bản không chú ý đến hành vi này của hắn.

Cô còn thử dùng mảnh dây mây để dệt thành chiếu. Đầu tiên dùng dây mây thô to làm thành một hình chữ nhật, sau đó sẽ dùng dây mây mảnh nhỏ bắt đầu dệt. Vừa bắt đầu cô cho rằng dệt chiếu là việc cực kỳ dễ dàng, vì trước kia khi còn ở nhà bà ngoại dưới quê cô đã thấy qua. Nhưng đến khi chính cô dệt mới phát hiện việc này tương đối phức tạp, vì vậy cô liền lôi kéo Dịch Á tới giúp cô.

“A, anh đang làm gì? Tôi gọi anh tới để kéo thẳng gốc dây mây này, sao anh luôn gây phiền toái chứ?”

Mỗi lúc như vậy Trác Ngọc sẽ cực kỳ tức giận gào thét với Dịch Á. Nhưng cho dù cô gào thét cũng vô ích, chính bản thân cô cũng chỉ biết một nửa thì sao có thể dạy tốt Dịch Á đây?

Câu nói như vậy không biết Trác Ngọc đã nói bao nhiêu lần. Mỗi lần thấy cô hét lên, Dịch Á cũng rất biết điều không nói lời nào, cũng không có hành động gì. Chờ đến khi Trác Ngọc hét xong thì lại khiêm tốn thỉnh giáo Trác Ngọc.

Phụ thân đã nói, giống cái nổi giận không nên chọc, nói nhiều sai nhiều, tốt nhất im lặng, khiêm tốn thụ giáo.

Đợi đến khi Trác Ngọc phát hỏa xong lại tiếp tục dệt chiếu cùng Dịch Á, cuối cùng thì cũng đã có thành quả đầu tiên, nhưng vẫn cực kỳ lỏng lẻo, vì vậy lại tốn thêm một ít thời gian nữa để sửa lại mới vừa lòng.

Chiếu dệt xong nằm trên đó thật lạnh thật thoải mái, Trác Ngọc cảm thấy sử dụng vào mùa nóng là rất thích hợp. Nhưng vừa qua mấy ngày Trác Ngọc lại rất mất hứng, bởi vì lá trên những dây mây kia dần dần héo đi khiến cho chiếc chiếu không khác cành lá rách nát là bao. Sau khi lấy đi những chiếc lá héo thì cái chiếu cũng không thể nào dùng để ngủ được nữa.

Trác Ngọc cảm thấy rất mất mát, cô cảm thấy mình đã phí mất mấy ngày để làm ra một đồ vật vô dụng, cuối cùng Dịch Á lại phải an ủi cô.

“Không việc gì, không có lá cây cũng rất tốt, trải da thú ở phía trên lúc ngủ sẽ thoải mái hơn so với để dưới đất. Không tin sao? Ngọc Nhi nàng nhìn thử xem.”

Dịch Á ngồi trên da thú trải trên mặt chiếu, Trác Ngọc cảm thấy như vậy cũng rất tốt, vì vật lập tức quyết định làm thêm mấy cái chiếu, trải nhiều da thú một chút, như vậy về sau cô hoàn toàn có thể thoát khỏi cảnh nằm dưới đất rồi, như vậy cũng sẽ không bị đau lưng nữa.

Rất nhiều ngày sau, Dịch Á thấy Trác Ngọc điên cuồng thu thập dây mây dệt chiếu, trên tay cũng có rất nhiều vết thương thật nhỏ, còn thường xuyên chảy máu. Hắn khuyên nhiều lần Trác Ngọc cũng không ngừng nghỉ.

Dịch Á đau lòng cho giống cái của mình chỉ có thể vừa ở một bên thăm mắng mình lăm mồm vừa giúp Trác Ngọc dệt chiếu.

Nhưng vào ban đêm, khi Trác Ngọc nằm trên da thú trải trên chiếu không hề trần trọc trở mình ngủ say sưa, Dịch Á mới phát hiện cái chiếu này hóa ra là đồ tốt.

Dệt xong chiếu Trác Ngọc rất nhanh phát hiện dây mây còn có công dụng khác, đó là có thể dùng dây mây để dệt thành lưới bắt cá. Khi còn bé, Trác Ngọc ở nhà bà ngoại ở dưới quê đã từng xem cậu mình làm lưới bắt cá, dùng rất tốt. Hiện tại cô sẽ dùng những nhánh cây tương đối lớn buộc thành mắt cá hình tam giác, sau đó lấy thêm những dây mây khác dệt thêm. Rất nhanh cô đã dệt xong một cái túi lưới, một cái lưới bắt cá đơn sơ đã hoàn thành.

Cô làm thí nghiệm ở trong một dòng suối vậy mà lại bắt được vài con cá. Bữa ăn tối đương nhiên là cá nướng rồi, chỉ là Trác Ngọc cũng không ăn cá nướng một mình, cô cũng chia cho Dịch Á, dù sao Dịch Á cũng giúp cô làm ra lưới cá.

Cá nướng rất nhanh sẽ xong, mặc dù không có gia vị gì, nhưng đối với Trác Ngọc đã ăn thịt nướng trong một thời gian dài mà nói, quả thực là mỹ vị. Nhìn qua Dịch Á, cô biết lần này mình đã làm đúng.

Vào lúc cá nướng chưa chín, Dịch Á ngây ngô nhìn con cá trên đồng lửa nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ tới cái này gọi là cá gì đó có thể ăn được, dường như rất ngon. Ngọc Nhi, nàng thật thông minh.”

Cá nướng vừa chín, Dịch Á không kịp chờ cầm một con lên cắn. Nhưng không ngờ nóng đến mức môi cũng bị bỏng, chỉ đành phải “phù phù” không ngừng thổi để cho cá nướng nguội nhanh một chút.

Trác Ngọc ở một bên thấy vậy, không khỏi cười mắng: “Đáng đời, ai bảo anh vội vàng như vậy.”

“Ha ha” Dịch Á cười hai tiếng: “Ta ném thử mùi vị một chút, nếu con cá này không có vấn đề gì thì nàng có thể ăn.”

Dư âm trời chiều chiếu sáng trên người hai người, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, đồng lửa chiếu sáng mặt của Dịch Á khiến Trác Ngọc không tự chủ khẽ rung động.

10. Chương 10: Trăng Rằm.

Trác Ngọc dùng dây mây bện thành vài cái ba lô, lại dùng da hươu làm thành mấy cái ba lô nhỏ. Như vậy khi cô đi theo Dịch Á vào rừng đi săn có thể mang thêm nhiều trái cây về sơn động.

Thật ra thì cô làm ba lô và túi đeo lưng còn có mục đích khác, cô nhớ lại lúc mới xuyên đến mảnh đại lục này, cô đi xem xét xung quanh cũng không phát hiện điều gì. Cô không biết nơi Dịch Á bắt được mình ở chỗ nào, chỗ ở hiện tại cùng lúc đầu cảnh sắc khác nhau rất nhiều.

Chỉ có trở lại nơi Dịch Á bắt được mình, mình mới có thể tìm được mảnh rừng lúc đầu kia. Nhưng vấn đề quan trọng nhất là, phải làm thế nào không để lại dấu vết khiến Dịch Á mang mình đi?

Thời tiết càng ngày càng nóng rồi, mặc dù Trác Ngọc vẫn ngồi ở trên dây mây không hề nhúc nhích cũng sẽ ra rất nhiều mồ hôi. Dịch Á nói đã tiến vào mùa nóng, nhiệt độ ban ngày sẽ trở nên rất cao, nhưng buổi tối sẽ không quá nóng.

Mỗi ngày lúc trời chưa sáng Dịch Á sẽ không kinh động Trác Ngọc ra khỏi động đi săn, lại đeo cái túi Trác Ngọc làm trên lưng hái thêm chút trái cây về, tuy nhiên lại không mang được nước về cho Trác Ngọc uống.

Đặt con mồi xuống rồi công Trác Ngọc đi uống nước, nửa đường lại phát hiện da Trác Ngọc bị thương do ánh mặt trời. Hắn cũng từng muốn Trác Ngọc hóa thành hình thú đi đến dòng suối nhỏ, Trác Ngọc lại nói cô tạm thời không muốn trở về hình thú, về nguyên nhân thì chưa hề nói với hắn, nhưng hắn cũng không để ý, hắn chỉ khốn nhiều nếu Trác Ngọc không có nước uống có thể sẽ chết khát.

Dịch Á đã từng dùng da hươu bọc lấy Trác Ngọc tránh cô bị ánh mặt trời chiếu đến, nhưng hắn phát hiện như vậy cũng không được, vì dùng da hươu bao lấy Trác Ngọc, cô sẽ rất khó chịu, hơn nữa nhiệt độ ánh mặt trời khiến Trác Ngọc rất nhanh lâm vào hôn mê.

Nhìn Trác Ngọc mỗi ngày ỉu xiu ngồi trên dây mây, Dịch Á cực kỳ đau lòng. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không ổn. Hắn nói phiền não của mình cho Trác Ngọc biết, Ngọc Nhi thông minh như vậy sẽ có biện pháp thôi.

Trác Ngọc sao có thể không nóng lòng. Cùng Dịch Á đến dòng suối nhỏ, chưa đi được nửa đường cô đã không chịu nổi. Cứ tiếp tục như vậy cô sẽ chết khát, nếu có cái cốc thì tốt rồi.

“Cái cốc a cái cốc, phải tìm ở đâu đây? Ở đây không có thủy tinh, nhiều nhất cũng chỉ có cây mà thôi. Cây cũng có thể đi. Nếu không anh tìm cho tôi một cái cây to lớn thử xem?”

Dịch Á rất nhanh đã trở lại, Trác Ngọc nhìn Dịch Á mang về một cọc gỗ phải hai người mới ôm hết, khoe miệng không khỏi co giật. Làm cái cốc cũng không cần cọc gỗ to như vậy đi, cũng may còn có một ít cành cây nhỏ có thể dùng.

Trác Ngọc bảo Dịch Á lấy một cành cây dài chừng 20cm, bóc hết ruột ở bên trong, thử lấy ít nước vào đó cũng không bị rò rỉ, lại dùng dao xương cắt cọc gỗ thành mấy đoạn, ruột bên trong cũng moi hết ra để lại

phần đáy và vách thích hợp làm thành cái thùng. Như vậy là có thể chứa nước rồi, dĩ nhiên cô cũng để lại một cái thùng gỗ dùng làm bồn tắm.

Địch Á dưới nhiệt độ ạo hiểm mang theo thùng gỗ tới tới lui lui vài lượt đổ đầy nước mấy thùng gỗ. Làm xong hần gặt đầu một cái, như vậy không cần râu rĩ vấn đề uống nước của Ngọc Nhi nữa rồi.

Làm xong thì trời cũng đã tối, Địch Á cũng không đi săn thú nữa, cùng Trác Ngọc nướng thịt hươu còn dư vào buổi sáng, miễn cưỡng cũng được coi là bữa tối, sau đó lại ăn thêm chút trái cây mới thôi.

Cơm nước xong xuôi Địch Á lại chuyển đồ vào trong sơn động, nhiều đồ được chuyển vào khiến không gian trong sơn động nhỏ đi rất nhiều. Trái lắc lư phải lắc lư, lắc đến mức mắt Trác Ngọc cũng hoa cả lên, hơn nữa Địch Á còn mặc quần da hươu, thân trên ở trần, mồ hôi dọc theo đường cong sống lưng chảy xuống. Đây là trắng trợn quyến rũ a!!

“Ngọc Nhi, ngày mai chúng ta đào sơn động lớn thêm một chút đi, về sau cũng có thể để thêm nhiều đồ.”

“Khụ khụ...” Trác Ngọc đang uống nước thì bị sặc. Cô sờ sờ sơn động, thở dài nói: “Đào như nào a?”

Cô cũng không tin đào xương có thể đào được động núi đá.

Cô cầm đầu cầm cổ cầm quần áo đi tắm, bồn tắm có sẵn, lại lấy dây mây dùng để ngồi làm thành cái màn. Mặc dù nước tắm vẫn còn lạnh, nhưng như vậy Trác Ngọc đã rất thỏa mãn rồi, cuộc sống hiện tại so với lúc mới đến không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Tắm xong Trác Ngọc cũng không để ý đến Địch Á ở một bên đang nhỏ giọng thăm thì, chuẩn bị tốt chỗ ngủ của mình.

Giữa chiều được Trác Ngọc dùng một dây mây thô to làm đường ranh giới, chỉ là mỗi lần tỉnh lại thấy Địch Á đã lẩn qua ranh giới từ lúc nào, thậm chí còn áp đến chỗ cô. Xem ra phải làm hai cái giường mới được.

Hôm sau Trác Ngọc tỉnh lại thì bị động tác của Địch Á làm sợ ngây người. Chỉ thấy Địch Á duỗi móng tay ra không ngừng đào trên thạch bích, không lâu sau đã đào được một không gian thật lớn.

Cô vốn cho rằng sơn động này là tự nhiên hình thành, nhìn tình huống này vẫn là do Địch Á đào đi. Móng tay của hần cũng quá tốt rồi, vậy hần còn dùng dao xương của mình làm gì? Đây không phải làm điều thừa sao?

Sau bữa cơm chiều vào lúc rảnh rỗi Trác Ngọc sẽ ngồi ở cửa động hoặc cạnh đồng lửa ngoài sơn động ngắm đầu nhìn trời. Mỗi lần nhìn thấy ánh trăng sáng trên bầu trời tinh thần cô sẽ trở nên chán nản. Thơ cổ nói rằng đây là ngắm đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.

Từ khi đến đây cô đều điên cuồng nhớ nhà, nhớ ba mẹ cùng bạn bè, phải nói rằng phàm là thứ gì thuộc về Thế kỷ 21 cô đều nhớ. Mỗi ngày trước khi cô đi ngủ đều sẽ lặng lẽ cầu nguyện trong lòng, cầu nguyện hôm sau cô sẽ tỉnh lại trong nhà mình. Thế nhưng nguyện vọng mỗi lần đều thất bại.

Trác Ngọc biết cảm xúc hiện tại của cô có vấn đề. Cô cho rằng so về trí tuệ với Địch Á thì cô đang kiểm soát hần mà không phải Địch Á chăm sóc bảo vệ mình. Nhưng rất dễ nhận thấy đây là điều không thực tế. Cô tận lực phân tích mình một cách khách quan, cố gắng để bình tĩnh lại, nhưng vừa nhìn thấy đồ vật thuộc về đại lục này, cô sẽ trở nên nóng nảy.

Vào mỗi lần Trác Ngọc ngắm trăng rằm, Địch Á cũng sẽ ngồi cạnh cô, học cô cùng ngắm trăng rằm. Nhìn lại nhìn vẫn là một vầng trăng sáng kia. Nhiều khi hần đã thiếp nhưng trong chốc lát lại tỉnh lại, thấy Trác Ngọc vẫn duy trì tư thế ngắm trăng rằm. Vào lúc đó, Địch Á sẽ quay đầu Trác Ngọc qua, dùng giọng điệu rất nghiêm túc khuyên cô:

“Sắc trời đã muộn rồi, không cần nhìn nữa, trăng sáng ngày mai sẽ có, phải ngoan ngoan đi ngủ.”

Khi Địch Á nói vậy Trác Ngọc rất muốn khóc. Cô biết mình nên thu lại tâm tình của mình, cũng vẫn tự nói với mình phải tỉnh táo kiên cường, nhưng lại không chịu nổi lời khuyên của Địch Á. Địch Á càng khuyên cô lại càng khóc lợi hại.

Đây thực ra là bệnh chung của rất nhiều người, lúc không có người thì vẫn tốt. Vừa bị người khác nói cảm xúc liền tới.

Trác Ngọc nói khóc liền khóc, khóc đến kinh thiên động địa. Khi còn bé nếu cô khóc lợi hại như vậy, Trác mẹ chỉ cần cầm thứ mà cô thích đến, bất luận là đồ ăn hay đồ chơi, cô nhất định sẽ ngừng khóc. Nhưng bây giờ Trác mẹ ở Thế kỷ 21 xa xôi, bên cạnh lại có một người đàn ông không hiểu cô, như vậy không phải càng khóc càng lợi hại sao?

Địch Á cũng rất sợ, hắn không biết rằng mấy câu nói của mình lại làm Trác Ngọc đau lòng. Nhìn trong mắt Trác Ngọc chảy ra giọt nước long lanh, hắn lè lưỡi liếm liếm. Mặn mặn, cho dù mùi vị không được tốt, hắn vẫn tiếp tục liếm, cho đến khi liếm khô nước mắt hắn liền an tĩnh ôm cô, an ủi cô.

11. Chương 11: Bí Kíp Theo Dõi Bạn Đời: Hợp Ý.

Hai ngày nay Địch Á rất khổ não.

Mấy ngày trước tâm tình Trác Ngọc không tốt hắn liền suy nghĩ đưa cho cô ít đồ để cô vui vẻ. Vì vậy hắn dậy sớm hơn bình thường, mỗi ngày đều săn những động vật khác nhau, để lại các loại da lông xinh đẹp, hái nhiều loại trái cây, tìm kiếm các loại đồ chơi đưa cho Trác Ngọc hi vọng cô có thể vui vẻ.

Ngày hôm nay Địch Á về trễ hơn một chút so với mọi ngày. Lúc ấy Trác Ngọc đang cố gắng soạn dây mây ra, nhe răng nhếch miệng muốn kéo những sợi dây mây đang cuốn vào với nhau thẳng ra. Địch Á thần thần bí bí giấu hai tay ở sau lưng cười híp mắt gọi Trác Ngọc đứng lên, ý bảo muốn đưa đồ cho cô.

Trác Ngọc cảm thấy rất kỳ quái, ở mảnh đại lục này còn có đồ vật gì có thể hấp dẫn mình? Trừ về nhà, cái mà cô thích nhất chỉ sợ là hòm của cô rồi, chỉ là cái đồ sớm đã bị Địch Á giấu đi, mặc cho cô đeo bám dai dẳng Địch Á cũng không trả lại, vì vậy đã rất lâu hắn không nhắc tới chuyện cái hòm. Chẳng lẽ hắn thay đổi chủ ý, đồng ý trả hòm lại ỉn?

Đợi đến khi cô đi rửa tay thì cảm thấy Địch Á thả gì đó trên đầu mình. Đến chỗ thùng gỗ nhìn thì thấy trên đầu cô có thêm một sợi lông vũ, màu sắc sặc sỡ rất xinh đẹp, khiến cho Trác Ngọc vốn có bộ dạng tầm thường trở nên kiều diễm động lòng người.

Xoay người lại thì phát hiện Địch Á hai mắt không chuyển nhìn mình chằm chằm, hai mắt sáng lên khiến cho cô cảm thấy cô giống như miếng thịt nướng.

Địch Á lại cầm thêm mấy cây lông vũ lên đầu Trác Ngọc, lại sửa sang lại mới gật gật đầu.

Trác Ngọc lúc này mới nhìn thấy thứ mà Địch Á đang nắm trong tay. Đây là một loại động vật rất giống con gà, nhìn qua thì rất dịu ngoan, lông vũ toàn thân sáng rỡ. Cô nhận lấy động vật nhỏ từ trong tay Địch Á, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen: “Không biết ăn động vật này thì sẽ có hương vị gì?”

Địch Á vừa nghe Trác Ngọc muốn ăn thì vội vàng đoạt lại.

“Con này là chim Phượng, không thể ăn.”

“Thôi đi, không thể ăn vậy anh bắt nó về làm gì? Chẳng lẽ để chơi?”

“Nàng không cảm thấy lông vũ rất đẹp ư? Hơn nữa ta bắt nó cũng không phải để chơi, chỉ là muốn nàng vui vẻ mà thôi.”

Thấy Trác Ngọc lại trở về chỗ cũ tiếp tục dẹt chiếu, Địch Á cảm thấy tình hình này không giống như hắn đã nghĩ. Theo lý thuyết, giống cái tại Mê Huyền đại lục đều yêu thích lông vũ của chim Phượng, nếu có được mấy cây lông vũ, giống cái bọn họ nhất định sẽ khoe khoang khắp nơi.

Phải biết rằng số lượng chim Phượng rất ít, hơn nữa rất khó bắt. Chim Phượng có lông vũ xinh đẹp dị thường lại càng khó bắt hơn, vì vậy nếu người thú nào có thể bắt được chim Phượng là giống đực thì người đó sẽ được coi là anh hùng.

Quan trọng hơn là, lông vũ của chim Phượng tượng trưng cho phối ngẫu, nếu giống đực có thể lấy được lông vũ của chim Phượng cầu yêu với giống cái mà mình yêu thích, cho dù giống cái có kiêu ngạo cỡ nào cũng sẽ đồng ý.

Nhưng tại sao giống cái nhà mình lại không có phản ứng?

Trên đại lục này bất kỳ một người thú nào sau khi lấy được lông vũ mà mình yêu thích đều sẽ thả chim Phượng đi. Mà giống cái nhà mình thì tốt rồi, không chỉ không có phản ứng lại còn muốn ăn chim Phượng, chẳng lẽ nàng không biết chim Phượng rất trân quý sao?

Địch Á nhẹ nhàng vuốt ve lông vũ trên người chim Phượng, trong lòng giống như đưa đám: “Giống cái không thích lông chim Phượng sao?”

Thích em gái anh. Ăn cũng không được ăn, mặc cũng không mặc được, còn có ai rảnh rỗi để mà thích lông vũ sao?

Địch Á nghĩ mãi cũng không ra, chỉ có thể nói giống cái nhà mình cùng người khác có chút khác biệt.

Dệt hết dây mây Trác Ngọc bắt đầu quét dọn sơn động. Tuy rằng trong sơn động không có gì bẩn, nhưng Trác Ngọc có chút thích sạch sẽ, mỗi ngày không quét dọn một chút, trong lòng cô sẽ cảm thấy không thoải mái.

Chớp mắt mùa nóng đã qua vài ngày. Trong những ngày qua vào những lúc Địch Á đi săn, Trác Ngọc sẽ ra khỏi sơn động tùy tiện chọn một phương hướng để đi, hy vọng có thể tìm được nơi mà cô và Địch Á đã gặp nhau lúc đầu.

Mỗi lần đi đến khi không chịu nổi ánh sáng mặt trời mới quay trở về. Khi trở về thường gặp được Địch Á săn thú trở về.

Địch Á thấy cô đầu đầy mồ hôi thở hổn hển cũng biết Trác Ngọc đã đi ra ngoài một thời gian dài. Mặc dù hắn không trách cứ Trác Ngọc, nhưng trên mặt lại luôn treo khuôn mặt mẹ kế, rất là không vui khi cô chạy loạn.

Cuối cùng vẫn là Trác Ngọc phá vỡ trầm mặc. Vào một ngày khi Trác Ngọc đi về phía sau sơn động phát hiện một loại cây giống cây chuối tây. Cô nhớ lúc trước đi qua nơi này cũng không có loại thực vật này. Nhưng bây giờ lại cao 4, 5 thước. Lá của loại thực vật này có hình tròn, trái cây có vị mặn mặn, lá cũng có chút mặn.

Nếm được vị mặn, Trác Ngọc nhất thời lệ rơi đầy mặt. Đã lâu rồi cô chưa ăn muối, cũng sắp không nhớ được vị muối là như nào rồi.

Cô đặt cho loại cây này là chuối tây tròn. Cô dùng dao xương cắt lấy một ít lá cây cùng trái cây, sau đó trở lại sơn động. Cũng mặc kệ Địch Á đang nướng thịt, cô kéo hắn vô cùng hung phấn nói: “Địch Á, về sau chúng ta có muối ăn rồi, rốt cuộc mỗi ngày không cần ăn một mùi vị thịt nướng rồi.”

Cô dùng nước rửa một cái lá, xé một phần nhỏ bao lấy thịt nướng ăn thử. Mùi vị vừa vặn, vì vậy liền nhét mạnh miếng thịt nướng đang cầm trong tay vào miệng Địch Á, ý bảo hắn nếm thử một chút.

Địch Á vốn đang tức giận Trác Ngọc, nhưng nhai miếng thịt trong miệng hắn lại trở nên mất bình tĩnh. Đây rốt cuộc là thứ gì, ăn cùng thịt nướng lại có mùi vị ngon như vậy.

“Đây là cái gì mà có mùi vị ngon như vậy?”

“Tôi biết anh cũng sẽ thích mà. Tôi gọi nó là quả chuối tây, lá cây này còn có thể xào ăn, cũng có thể nấu cháo nha. Như vậy về sau chúng ta có thể ăn ngon hơn rồi. Chỉ là bây giờ vẫn không có nồi thôi.” Nói xong cô còn thở một hơi thật dài.

Địch Á dùng lá cây chuối tây tròn bọc rất nhiều thịt nướng đưa cho Trác Ngọc. Thì ra mấy ngày nay nàng đi tìm đồ ăn, so với lông vũ có vẻ nàng thích đồ thực dụng hơn. Về sau phải quan sát thêm xem nàng yêu thích cái gì, đưa cũng phải đưa đồ nàng thích mới được.

Địch Á thầm tự trách bản thân mình đã trách lầm nàng, may mà nàng không tức giận với mình. Tại sao mình lại vô dụng như vậy, tại sao có thể để cho nàng đi lại dưới ánh mặt trời nóng bỏng như vậy. Nếu nàng ngã xỉu vào lúc mình không ở bên cạnh thì rất nguy hiểm.

“Ngọc Nhi, về sau nàng không cần đi tìm đồ ăn nữa. Nàng xem da của nàng phơi nắng cũng đã bị thương rồi. Nàng yên tâm, về sau ta đảm bảo sẽ săn nhiều con mồi hơn, tìm kiếm nhiều thực vật cùng trái cây cho nàng ăn.”

Trác Ngọc đang vui vẻ ăn nghe được lời nói của Địch Á thì bị nghẹn. Miếng thịt đang chắn ngang cổ họng lên không được mà xuống cũng chẳng xong. Nói giỡn sao, nếu không để cô đi ra ngoài, vậy cô sao có thể tìm được cái hòm của mình, làm sao tìm được đường về nhà.

Cô ráng sức nuốt miếng thịt đang chắn ngang cổ họng xuống, yếu ớt hỏi: “Nếu không tôi và anh cùng đi, như vậy anh hái trái cây tôi sẽ thử một chút, nếu không anh cũng không biết tôi thích mùi vị gì.”

“Không cần, ta sẽ mang về cho nàng ăn thử, hơn nữa...”

Hắn chỉ tay vào mặt trời ở trên cao: “Ánh mặt trời sẽ làm nàng bị thương, ta không muốn nàng bị thương.”

Địch Á nghiêm túc nói. Trác Ngọc cảm thấy mình không thể chấp nhận ý kiến của hắn, giống như hắn rất xin lỗi cô đã dụng tâm lương khổ.

Cô vẫn cố gắng hướng dẫn hắn từng bước: “Tôi dùng lá cây chuối tây tròn này để ngăn cản ánh mặt trời. Lúc này trên đường về tôi đã dùng nó, chỉ cần chồng thêm mấy cái lá lên là sẽ không bị thương, không tin anh nhìn xem.”

Trác Ngọc lấy mấy cái lá đã cắt kỹ xếp lên nhau, dùng dây mây cố định thắt lại chỗ cầm làm thành cái mũ. Dưới ánh mặt trời chói chang lại đội vào đầu Địch Á để hắn cảm thụ.

“Hơn nữa tôi thử mùi vị ngay tại chỗ, nếu không thích ăn thì không cần mang về, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian. Huống chi anh đã nói mùa tuyết không có nhiều thức ăn, thừa dịp hiện tại kiếm nhiều thức ăn một chút còn có thể để dành đến mùa tuyết, như vậy chúng ta sẽ không bị đói rồi. Anh nói xem có đúng hay không?”

Địch Á nghiêng đầu nửa ngày phát giác Trác Ngọc nói không sai, nhất là chuyện tìm kiếm thức ăn để lưu giữ đến mùa tuyết khiến hắn không thể cãi lại. Phải biết mùa tuyết ở Mê Huyền đại lục rất nhiều người thú đã chết, đặc biệt giống cái chiếm đa số. Không chỉ bởi vì thân thể giống cái yếu đuối không chịu được rét lạnh mà còn vì thức ăn thiếu thốn.

Trác Ngọc nói ra lý do khiến Địch Á không thể cự tuyệt, mặc dù hắn đồng ý mang theo Trác Ngọc cùng đi săn thú, nhưng hắn cho rằng Trác Ngọc sẽ không kiên trì được lâu. Dù sao giống cái mảnh mai không chịu được sẽ khóc to mà thôi.

Nhưng hắn không ngờ được là Trác Ngọc vẫn kiên trì, điều này khiến hắn kinh ngạc không thôi. Dĩ nhiên đây là nói sau.

- Hết chương 11 -

12. Chương 12: Bí Kíp Theo Dõi Bạn Đời: Học Cách Xin Lỗi

Hai người cứ như vậy bắt đầu cùng nhau săn thú. Mỗi sáng mang theo đồ dùng cần thiết, đóng kỹ cửa đá thì hai người xuất phát. Bình thường đều là Địch Á hóa thành thú công Trác Ngọc. Chung sống lâu như vậy, Địch Á đã sớm phát hiện giống cái mà mình yêu thích thích thân cận với hình thú của mình. Vì vậy hắn thường xuyên hóa thành hình thú dính vào Trác Ngọc muốn được vuốt ve.

Mỗi lần vào lúc này, Địch Á đều nghe được Trác Ngọc thầm đánh giá cái gì mà hắn là thần thú Tỳ Hưu trong viễn cổ, nói mình đáng yêu. Hắn cũng không để ý, dù sao cơ hội có thể để cho Trác Ngọc chủ động thân cận mình cũng không nhiều.

Vào mùa nóng nhiệt độ tuy cao nhưng đã có lá cây chuối tây tròn, hơn nữa đi trong rừng rậm nhiệt độ cũng đã bị ngăn cản rất nhiều, thường xuyên có gió thổi qua nên cũng có thể chịu được.

Địch Á mỗi ngày đều mang theo Trác Ngọc đi đến những nơi khác nhau. Cô phát hiện ra rất nhiều trái cây rau dưa, ví như cải trắng, khoai tây, dưa gang. Có thể do khu vực cùng hoàn cảnh khác nhau nên thực vật ở đây đều rất lớn, một mình cô mang về trong một lần cũng không mang được nhiều. Nhưng cô vẫn rất vui mừng, dù sao cải trắng, khoai tây có thể dự trữ trong mùa tuyết. Mặc dù cô không trải qua mùa đông ở nơi này, nhưng những đồ này coi như để cảm tạ Địch Á đã chăm sóc cô trong thời gian dài như vậy.

Vào một ngày Trác Ngọc phát hiện nơi mà bọn họ đi đến cách chỗ ở không xa rất giống nơi mà hai người đã gặp nhau lần đầu. Ngày đó cô thừa dịp Dịch Á không chú ý từ từ đi về phía đó, còn dùng dao xương vạch lên ký hiệu ở trên cây dọc theo đường đi, chỉ là chưa đi được xa thì đã bị Dịch Á đuổi theo.

Dịch Á nhìn chăm chăm dao xương trong tay cô, vẻ mặt rất tức giận, rất dễ nhận thấy Dịch Á đã phát hiện ký hiệu trên cây rồi. Bỗng nhiên cô thấy lúng túng, cô làm những thứ này chưa từng nghĩ tới sẽ bị Dịch Á phát hiện.

Bây giờ đã bị Dịch Á biết được, nét mặt hần như muốn ăn thịt người khiến da đầu Trác Ngọc tê dại. Nỗi sợ hãi khi mới đến mảnh đại lục này không thể ức chế được lại xuất hiện, cô sợ đến mức quay đầu chạy về phía trước.

Cho dù cô chạy có nhanh hơn nữa vẫn bị Dịch Á bắt được, con mồi cùng túi đeo lưng đều bị Dịch Á vác về sơn động.

Trong sơn động trừ tiếng động Dịch Á nướng thịt cũng chỉ còn lại yên tĩnh. Trác Ngọc rúc vào một góc nhỏ nơi cách Dịch Á xa nhất. Cô cho rằng Dịch Á tuy có thể biến thành người nhưng bản chất vẫn là dã thú, trí khôn hần cũng không có bao nhiêu sẽ không phát hiện ý đồ của mình. Nhưng tình hình hôm nay xem ra hần hiểu được, Dịch Á so với tưởng tượng của mình còn thông minh hơn nhiều. Làm sao đây, hần sẽ đối xử với mình như nào?

Dịch Á đúng là đang suy nghĩ nên đối xử như nào với Trác Ngọc. Hần không ngờ mình tốt với Trác Ngọc như vậy cô vẫn muốn bỏ đi. Ngay từ lúc phát hiện Trác Ngọc vào lúc hần ra ngoài săn thú hần liền hoài nghi cô.

Sau này mặc dù tin tưởng những gì cô nói, nhưng hần vẫn cẩn thận quan sát hành động của Trác Ngọc trong mấy ngày này, rốt cuộc hần đã phát hiện được mục đích của cô. Hần quả thật không biết mình phải làm sao? Ngay từ cái giây phút mà hần nhìn thấy Trác Ngọc, Dịch Á đã thích cô. Trải qua thời gian chung sống dài như vậy, hần phát hiện bản thân mình một chút cũng không chịu được một ngày Trác Ngọc không có bên cạnh mình.

Giống cái ở Mê Huyền đại lục trong thời kỳ cho con bú thì bộ ngực mới có thể to lên, những thời điểm khác thì sẽ không. Cho nên khi gặp Trác Ngọc thì Dịch Á cho rằng cô là giống cái trong thời kì sinh con. Nhưng Mê Huyền đại lục có một tập tục, phàm là giống cái trong thời kỳ cho con bú thì không thể đơn độc ra ngoài kiếm ăn, trừ khi giống đực hoặc đứa bé không ở cạnh. Vì vậy hần mới đem Trác Ngọc về.

Hiện tại có chuyện gì xảy ra, sao nàng lại phải đi, rốt cuộc phải như thế nào thì nàng mới không rời khỏi mình?

Dịch Á quay đầu nhìn Trác Ngọc đang trốn tránh mình, nhận thấy cô rất sợ hần, tất cả dường như đã trở về điểm xuất phát.

Không được, hần không thể để cho cố gắng bấy lâu của mình trở nên uổng phí. Cho dù giống cái mà hần yêu thích phải đi hần cũng muốn biết nguyên nhân, nếu như là lỗi của hần, như vậy sửa sai là được.

Dịch Á đi tới bên cạnh Trác Ngọc, nhìn cổ tay cô vì mình dùng sức nắm mà bị thương. Hần tự trách lại đau lòng không thôi. Hần liếm liếm vết thương trên cổ tay của Trác Ngọc, nhẹ nhàng ôm cô để cô ngồi trên chân hần.

“Nhất định rất đau có phải không? Là ta không đúng, ta không nên dùng sức mạnh như vậy, nếu không nàng đánh ta đi. Chỉ cần có thể để cho nàng bớt giận, cho dù như nào ta cũng chịu được.” Phụ thân đã nói, giống cái tức giận hoặc không vui nhất định phải nhận sai, không phải lỗi của mình cũng phải nhận. Chỉ có nhận sai giống cái mới có thể vui vẻ.

Thấy Trác Ngọc không nói lời nào, hần lại tiếp tục nói: “Có phải ta không tốt với nàng nên nàng mới muốn rời đi. Ta có chỗ nào không tốt, nàng nói cho ta biết ta sẽ sửa.”

“Có phải nàng vẫn còn nghĩ tới giống đực trước của nàng hay không, hần không phải không có ở đây sao?”

Trác Ngọc đang suy nghĩ xem phải ứng phó chuyện này như nào, bỗng nghe được Dịch Á nhắc tới giống đực trước kia. Chẳng lẽ nó là bạn trai Ôn Thụy của cô, Ôn Thụy dĩ nhiên không có ở đây rồi.

“Anh ấy không có ở đây.” Trác Ngọc suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Nhưng đồ anh ấy tặng tôi đã mất rồi, tôi muốn tìm lại.”

Địch Á đã đoán được giống đực đó không có ở đây, nhưng nghe được chính miệng Trác Ngọc nói hẳn lại càng vui mừng hơn. Mặc dù cảm thấy có lỗi với giống đực đó nhưng hắn vẫn rất vui mừng, sẽ không ai tranh đoạt Trác Ngọc cùng hắn rồi. Về phần đồ mà giống đực đó tặng thì không đủ để tạo thành uy hiếp, đồ cho dù có tốt hơn nữa cũng không so được với người. Hắn sẽ thay thế được người đó trong lòng Trác Ngọc.

Tâm tình của hắn thật tốt, vui mừng hôn lên mặt Trác Ngọc.

Trác Ngọc sợ nhất chính là Địch Á sẽ rửa mặt ỉnh. Cô đẩy Địch Á ra lại phát hiện trong lúc giây dựa ở dưới tấm da hươu có thứ gì đó chọc vào cô, mặt Trác Ngọc lập tức đỏ lên.

Ở Thế kỷ 21, mặc dù Trác Ngọc chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhưng cô là bác sĩ, dĩ nhiên biết như vậy là ý gì, cũng biết nếu mình tiếp tục lộn xộn, đoán chừng súng sẽ cướp cò mất.

Địch Á thấy Trác Ngọc bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, lại nhìn vẻ mặt của cô, biết cô xấu hổ, nhưng bây giờ cũng không thể thân thiết một phen với cô. Hắn cảnh báo mình phải từ từ, không thể gấp, một ngày nào đó sẽ thành công.

Địch Á lại rửa mặt cho Trác Ngọc vài lần mới buông Trác Ngọc ra để cho Trác Ngọc ăn thịt nướng trước, còn mình thì chạy đi.

Một lúc lâu sau hắn mới trở lại, trong tay cầm theo cái hòm của Trác Ngọc. Hắn mở cái hòm ra để cho Trác Ngọc kiểm tra xem bên trong có bị mất thứ gì hay không.

Đối với ngân châm dài ngắn bất đồng trong hòm Địch Á cảm thấy rất hứng thú. Lúc trước hắn đã thử qua vật này, phát hiện ngoại trừ có chút đau thì cũng không thể làm gì.

Hắn chỉ vào ngân châm hỏi Trác Ngọc: “Vật này để làm gì?”

Trác Ngọc lấy được hòm của mình thì tâm tình rất thoải mái, rất vui vẻ thỏa mãn sự hiếu kỳ của Địch Á.

“Những cái này là ngân châm có thể dùng để chữa bệnh. Nói như vậy anh cũng không biết, chờ lúc nào anh ngã bệnh tôi sẽ dùng với anh thì anh sẽ hiểu.”

“A, vậy những thứ khác để làm gì?”

“....”

Hai người cứ như vậy một hỏi một đáp bất tri bất giác đã qua nửa ngày, cũng vô hình đã kéo quan hệ giữa hai người lại gần nhau hơn. Dưới yêu cầu của Trác Ngọc, Địch Á đồng ý mang cô trở về nơi mà hai người đã gặp nhau lần đầu để tìm đồ mà cô đã đánh mất.

Lúc đầu thì Địch Á cũng không tình nguyện, nhưng Trác Ngọc vừa ôm hắn một cái hắn liền vui vẻ đồng ý. Dù sao thì hắn cũng không muốn để cho Trác Ngọc đau lòng, hơn nữa hắn tin rằng dọc theo con đường này thì quan hệ giữa hắn và Trác Ngọc sẽ tốt hơn.

- Hết chương 12 -

13. Chương 13: Vườn Thuốc Thiên Nhiên.

Sau khi hai người chuẩn bị đầy đủ đồ đạc thì lên đường. Vì đã có lá cây chuối tây tròn bọng họ cũng không sợ ánh mặt trời nữa.

Có những tối không tìm được sơn động để nghỉ ngơi, Địch Á sẽ tùy tiện đào một cái sơn động nhỏ có thể chứa được hai người, hoặc là hóa thành hình thú ôm Trác Ngọc lên cây tìm một chỗ tương đối ổn thỏa để nghỉ ngơi.

Tuy Trác Ngọc nóng lòng nhưng cũng hiểu nếu quá mức vui mừng thì Dịch Á sẽ hoài nghi lần nữa, hậu quả sẽ khó mà dự liệu. Hôm qua đôi mắt vàng lạnh lẽo của Dịch Á khiến cho đến giờ cô vẫn cảm thấy sợ hãi. Cô chỉ có thể cố gắng không thể hiện sự nóng lòng của mình ra ngoài.

Ngày hôm nay đi đường thật sự mệt mỏi, Trác Ngọc ngồi trên một tảng đá lại không ngờ hòn đá kia trở nên mềm nhũn. Cô tò mò cầm hòn đá đó lên thì thấy xúc cảm rất mềm mại giống như đất sét có thể tạo thành nhiều hình dạng khác nhau. Cô suy nghĩ một chút cảm thấy nếu dùng loại đất này để làm nồi, không biết khi dùng lửa đốt có thể giống như gốm sứ hay không, có thể nung thành hình hay không.

Dù sao đi cũng đã lâu, ăn bữa cơm cho đỡ mệt cũng tốt.

Hôm nay là lần đầu tiên Trác Ngọc ở khoảng cách gần nhìn Dịch Á săn thú. Thường ngày Dịch Á đều để cô cách xa, hôm nay cô không kìm chế được tò mò nên len lén vội vàng đi theo.

Cô còn chưa đến gần, mặt đất đã truyền đến từng đợt chấn động, những cây cỏ thụ cao chọc trời trước mặt cũng rung theo, phía trước có tiếng dã thú gầm rống.

Cô vạch một bụi cỏ đang che ở phía trước thì thấy được Dịch Á trong hình thú đang giăng co cùng một con sói.

Chỉ thấy con sói đó ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng sau đó tấn công về phía Dịch Á. Không ngờ Dịch Á né được, còn làm bị thương chân trước của con sói. Hàm răng sắc bén dính máu dưới ánh mắt trời tản ra ánh sáng âm lãnh, trong đôi mắt vàng là ánh sáng lạnh lẽo khát máu điên cuồng khiến Trác Ngọc không nhận được cả người run rẩy.

Đây mới là bản tính của Dịch Á đi, hấn ở trước mặt mình một bộ người thú tốt tính là giả, quả nhiên cái đại lục này không phải nơi để cho người ở.

Chân trước bị cắn mất một miếng thịt con sói tru lên đau đớn. Nó không cam lòng vọt về phía Dịch Á lại bị Dịch Á dùng tảng đá lớn ném về phía nó, khiến con sói bị văng ngược lại đụng vào cái cây bên cạnh.

Thân cây bị con sói va chạm liền nứt ra rung rung thật lâu, một số lượng lớn nhánh cây rơi xuống. Những nơi bị thương trên người con sói máu trào ra như suối vắng ra bốn phía, nhìn mà khiếp sợ.

Cho dù bình tĩnh như Trác Ngọc cũng không nhận được mà hoảng sợ. Cô nuốt một ngụm nước miếng, hô hấp trở nên dồn dập. Đây là hình ảnh tàn khốc mà trong quá khứ Trác Ngọc chưa từng nhìn thấy.

Đây là cuộc sống của những nhân thú như Dịch Á, cô thậm chí cảm thấy Dịch Á là đang cố ý. Người thú có cảm giác rất nhạy bén. Dịch Á sớm đã biết mình đi theo hấn nhưng lại không ngăn cản mà để cho cô thấy một màn tàn khốc này.

Dịch Á muốn làm cái gì, chẳng lẽ để cho cô biết khó mà lui, để cho cô biết cô vĩnh viễn không thể chống lại hấn? Lầm vào trong sợ hãi, Trác Ngọc không thể ức chế được tất cả những suy nghĩ ác độc về Dịch Á.

Thật ra thì cô đã nghĩ sai cho Dịch Á rồi, Dịch Á chỉ muốn chứng minh cho cô thấy hấn rất mạnh, hấn có năng lực bảo vệ cô mà thôi.

Một hồi lâu sau Trác Ngọc mới hoàn toàn bình tĩnh. Dịch Á ở phía bên kia đã xử lý xong đầu của con sói, hấn đốt lửa chuẩn bị nướng thịt cô mới đi qua.

Dịch Á thấy Trác Ngọc ngồi ở một phía lẳng lặng ngẩn người, cho rằng cô vẫn sợ cái đầu sói kia thì nhẹ giọng an ủi: “Không cần sợ, nàng xem, nó đã bị ta đánh bại trở thành thức ăn của chúng ta rồi. Yên tâm, ta có thể bảo vệ nàng.”

Trác Ngọc khẽ nhếch khóe miệng nhưng không tiếp tục nói chuyện này. Cô lấy tảng đá mềm từ túi ở sau lưng ra nặn thành hình cái nồi sau đó đặt ở mép lửa nướng.

Chờ đến khi Dịch Á nướng chín toàn bộ chỗ thịt sói thì cô cầm lấy kiểm tra, phát hiện nó đã thành hình, sờ thấy thô sấp, cũng không biết có thể làm thành nồi để dùng hay không.

Cô để cho Dịch Á dùng cái nồi đi múc nước, mình lại dùng tảng đá xếp lên để có thể đỡ được cái nồi. Dời chút củi đốt, chờ Dịch Á để cái nồi đã chứa nước lên, bọn họ vừa ăn cơm vừa quan sát.

Đợi đến khi ăn xong, Trác Ngọc vui mừng phát hiện nước đã sôi lên rồi, vật này có thể gọi là cái nồi. Không bị nứt, không rò nước, dường như càng đốt càng rắn chắc.

Cô nói phát hiện này cho Dịch Á biết lại được Dịch Á khen ngợi. Nếu có thể làm thành nồi, vậy bát, muống, muốn gì đều sẽ có, như vậy sau này thức ăn sẽ phong phú hơn.

Buổi tối hôm đó bọn họ lại được hưởng thụ một phen. Trác Ngọc dùng thịt heo núi mà Dịch Á săn được xào với khoai tây làm một bàn thức ăn, lại nấu một nồi canh cải trắng với thịt. Tuy chỉ có muối nhưng cũng khiến cho Trác Ngọc hạnh phúc đến rơi lệ.

Dịch Á thì càng không cần phải nói. Từ trước cho đến giờ hắn chỉ biết đến mùi vị thịt nướng, kể từ khi Trác Ngọc đến, hắn cảm thấy cuộc sống của mình càng ngày càng có tư vị, hiện tại lại được ăn mỹ vị chưa từng có, trong lòng cũng vui sướng không thôi.

Giống cái mà mình chọn quả là bảo bối trong bảo bối, nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt để cho nàng vĩnh viễn ở cùng mình.

Nếu Trác Ngọc biết được suy nghĩ của Dịch Á, nhất định sẽ hung hăng tát mình mấy cái, tự trách bản thân nhiều chuyện làm ra nhiều đề như vậy.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn qua điểm tâm hai người lại bắt đầu cuộc hành trình. Đề hôm nay tương đối nhiều cho nên Dịch Á biến thành hình thú công Trác Ngọc đi.

Không khí buổi sáng có chút ẩm ướt mang theo mùi vị vắng lặng đặc hữu của rừng rậm cổ xưa.

Trác Ngọc ngồi trên lưng Dịch Á hát ca khúc đang thịnh hành của Thế kỷ 21. Dịch Á cũng không có chạy mà nhàn nhả cất bước, đắm chìm trong không khí tốt đẹp khó có được này.

Đi được một đoạn Trác Ngọc liền phát hiện con đường mà Dịch Á đưa cô đi không giống với hai ngày trước. Dịch Á nói cho cô biết, nếu cô muốn đi đến đó còn phải vòng qua một ngọn núi nhỏ mới đến nơi.

Dần dần chim chóc trong rừng bắt đầu nhiều lên, thỉnh thoảng còn thấy một vài động vật nhỏ chạy tới chạy lui, khi nhìn thấy bọn họ liền né tránh ra xa. Tất cả đều có vẻ tốt đẹp, nhưng Trác Ngọc biết đây chỉ là giả, trong tối còn không biết cất giấu bao nhiêu nguy hiểm.

Lại qua ba ngày, Trác Ngọc đang ngâm nga hát thì bỗng nhiên phát hiện ở phía trước không xa có một ngọn núi nhỏ. Chắc ngọn núi mà Dịch Á nhắc đến là ngọn núi này. Trước ngọn núi có một mảng lớn thực vật thấp bé sinh trưởng trong rừng cây thưa thớt. Đi tới gần nhìn một cái, ánh mắt Trác Ngọc cũng muốn tròn trĩnh rồi.

“Trời ạ, thật không thể tưởng tượng nổi, giống như đang nằm mộng vậy.”

Trác Ngọc sợ hãi than. Thực vật sinh trưởng trong mảnh đất này đều là thảo dược, nhiều đến nỗi Trác Ngọc hoa cả mắt. Cho dù là ở Thế kỷ 21 cô cũng không có cơ hội nhìn thấy vườn thảo dược lớn như vậy, huống chi đây lại là tự nhiên. Mảnh đại lục này thật quá thần kỳ! Từng mảng từng mảng thảo dược đủ màu sắc, sinh trưởng hỗn tạp ở một chỗ. Chắc có rất ít người hái nên sinh trưởng rất tươi tốt.

Mặc dù đa số là dược liệu bình thường, nhưng Trác Ngọc phát hiện trong đó cũng không thiếu dược liệu trân quý. Trác Ngọc bĩu môi, những thảo dược này không ngờ lại có dễ như trở bàn tay.

Cô háng hái nhỏ những cây thảo dược này lên, thậm chí còn gọi Dịch Á đến giúp. Sau đó lại sợ chân tay Dịch Á vụng về lại đuổi hắn ra một bên.

Tất cả những người cổ chấp, tình cảm của họ đều đặc biệt chuyên chú đặt trên những đồ vật mà họ yêu thích. Trác Ngọc chính là một ví dụ điển hình. Mặc dù cô học tây y, nhưng chịu ảnh hưởng từ Trác ba nên khi thi nghiệm cứu sinh lại là trung y.

Trác ba là một lão bác sĩ trung y, Trác Ngọc từ nhỏ mà đắm chìm đất cũng đặc biệt yêu thích, cô thường cùng Trác ba leo núi hoặc đi đến ruộng hoang để hái thuốc.

Kể từ khi có công việc đến nay, cô chưa từng tận hưởng hái thuốc như này. Hôm nay để cho cô thấy một mảng dược thảo thiên nhiên này, cô đã vui muốn chết rồi. Mặc dù cô vẫn nhớ chuyện mình cần làm, nhưng cô vẫn ở trong vườn dược thảo thật lâu cho đến khi mặt trời xuống núi cô mới thỏa mãn đứng dậy.

Địch Á mặc dù không muốn giống cái của mình mệt mỏi nhưng cũng biết tính cố chấp của Trác Ngọc. Một khi cô đã muốn làm gì thì cho dù khuyên can như nào cô cũng sẽ không từ bỏ. Hắn cũng chỉ có thể thỉnh thoảng đưa cô chút nước, hoặc cầm lá cây chuối tây tròn che nắng cho Trác Ngọc, để cho Trác Ngọc có thể vui vẻ hái.

- Hết chương 13 -

14. Chương 14: Gặp Nạn.

Buổi tối hôm đó bọn họ tìm được một nơi nghỉ ngơi gần vườn thảo dược. Sau khi dọn dẹp chỗ đại thì bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Tối hôm nay Địch Á săn được một số động vật nhỏ. Có gà rừng, thỏ hoang các loại. Cô cũng từng tò mò hỏi Địch Á con thỏ to lớn mà mình đã gặp lúc trước có thể ăn hay không lại nhận được ánh mắt kỳ quái của Địch Á. Cô nhất thời cảm thấy mình đã nói sai, nhưng lời đã ra khỏi miệng không thể thu trở về.

Địch Á nói cho cô biết, lớn như vậy là thỏ người thú, là đồng loại của bọn hắn, Trác Ngọc chỉ có thể cười gượng.

Địch Á vừa giải quyết bữa ăn tối của mình, vừa suy nghĩ. Ngọc Nhi sao lại không biết con thỏ kia là người thú, chẳng lẽ nàng không cảm nhận được hơi thở của người thú sao? Điều này cũng không thể, mỗi người thú từ khi ra đời đều sẽ được tộc nhân dạy điều này, nàng đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ là Địch Á cũng chưa kịp nghĩ nhiều, trong bụi cỏ không xa ở phía sau truyền đến âm thanh “xột xoạt”. Âm thanh rất nhẹ rất nhẹ, nhưng Địch Á lại nhạy cảm nghe được âm thanh nhỏ xíu kia.

Hắn quay đầu lại, thân thể căng cứng hòa thành hình thú lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu. Trác Ngọc ở bên cạnh thấy Địch Á biến thành hình thú, gương mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào bụi cỏ cũng biết bọn họ gặp nguy hiểm.

Âm thanh “xột xoạt” trong bụi cỏ từ từ thay đổi. Một khắc sau, một cự xà dài bảy tám mét xuất hiện trước mặt bọn họ. Cự xà phun ra lưỡi rắn dữ tợn từ từ đi về phía bọn họ, nó là bị mùi thơm của thức ăn do Trác Ngọc và Địch Á làm ra hấp dẫn. Mặc dù nó vừa mới ăn no, nhưng vẫn không nhịn được sự hấp dẫn của mồi vị.

Địch Á gầm nhẹ một tiếng với Trác Ngọc ý bảo cô tránh đi. Trác Ngọc phản ứng kịp liền lăn một vòng chạy đến nơi cách xa bọn họ.

Địch Á nâng chân trước vỗ vỗ trên mặt đất. Lúc trước hắn đã sớm tuần tra địa hình nơi này, cũng không phát hiện có dã thú to lớn nguy hiểm tồn tại, thanh xà trước mắt sao lại xuất hiện tại đây?

Thanh xà là vương giả của loài rắn lại Mê Huyền đại lục. Toàn thân một màu xanh đen, duy chỉ có phần bụng là màu vàng kim. Thân thể trắng kiện, sức mạnh cũng rất cường đại, trên đại lục này không một người thú nào muốn cứng đối cứng với nó. Cho dù đánh nhau cũng là vài người thú tấn công một thanh xà mới có thể nắm chắc phần thắng. Nếu là một người thú đơn độc, khả năng thắng được là rất nhỏ, gần như là dang mạng.

Nhưng bây giờ hiển nhiên không thể trốn thoát, thanh xà này rõ ràng đã để mắt tới bọn họ, chỉ có thể đánh một trận. Nếu như mình không thắng được, như vậy Ngọc Nhi càng không thể chạy thoát khỏi miệng rắn. Cho dù là dốc hết toàn lực, hắn cũng phải cứu được Ngọc Nhi.

Ánh mắt lóe lên, thanh xà đã bò tới phía trước hai thước, đầu rắn lắc lư lưỡi rắn không ngừng khê ra, nhỏ xuống không ít dịch nhờn tản ra mùi hôi thối.

Đột nhiên thanh xà cúi đầu tấn công về phía Địch Á. Địch Á cũng không cam chịu yếu thế, hắn nhảy dựng lên dùng móng vuốt sắc bén quét về phía mắt rắn đồng thời tránh khỏi tấn công của thanh xà.

Thanh xà thấy một kích không trúng thì trở nên tức giận, vung cái đuôi đánh về phía Địch Á muốn cuốn lấy Địch Á, dùng cơ thể quấn quanh Địch Á.

Thanh xà vùng đuôi xuống, động tác nhanh như tia chớp. Dịch Á không tránh kịp bị đánh vào người, bộ lông sáng bóng trên người bị bụi bám vào, trở nên ảm đạm.

Thanh xà di chuyển dần về phía Dịch Á ngã xuống, bụng rắn lướt qua bụi cỏ mềm mại phát ra tiếng vang xột xoạt. Trác Ngọc thấy Dịch Á còn chưa đứng lên cũng đoán ra lần này hẳn ngã không nhẹ, âm thầm lo lắng cho hắn.

Cũng may Dịch Á đã đứng dậy, hắn lắc lắc đầu ổn định lại tinh thần đánh về phía thanh xà. Lần này hắn nhào vào tác thứ bảy của thanh xà, nhưng thanh xà da dày, cho dù hắn dùng toàn lực cũng chỉ cắn được hai tác dưới da.

Thanh xà liều mạng giãy dụa thấy cũng không tránh được người thú đang cắn mình thì mở cái miệng to như chậu máu xông về phía Dịch Á.

Lúc này Dịch Á không để ý thanh xà cắn về phía mình, hắn chỉ chăm chú tập trung sức lực cắn đứt tác thứ bảy của thanh xà là có thể thành công.

Thanh xà thấy cắn không được, lại dùng thân rắn cuốn chặt Dịch Á, khiến Dịch Á hít thở không thông mà chết.

Trác Ngọc thấy vậy trái tim trở nên căng thẳng. Nếu vẫn tiếp tục bị cuốn, lại thêm con rắn kia sẽ cắn Dịch Á, Dịch Á nhất định sẽ mất mạng, vậy thì mình sẽ trở thành thức ăn trong mâm của con thanh xà kia. Như vậy thì chuyện về nhà nghỉ cũng không cần nghĩ.

Cô nhìn xung quanh phát hiện chỉ có đao xương là có thể dùng làm vũ khí. Cô cầm hai thanh đao xương rón rén đi về phía thanh xà.

Khi sắp tiếp cận được thanh xà, Trác Ngọc không muốn thanh xà nghe được động tĩnh sợ nó ngẩng đầu lên sẽ phát hiện ra mình, Trác Ngọc nhất thời dừng bước chân lại. Cô phát hiện mình ở trước mặt con rắn này không thể làm được gì, chỉ có thể nhìn vết thương trên người Dịch Á đang chảy máu tươi đầm đìa, miệng vết thương cũng đã nhìn thấy xương. Cô cảm thấy không thể ngồi đợi chết, cho dù bị thanh xà chú ý để cho Dịch Á lấy hơi cũng tốt.

Thanh xà thấy Trác Ngọc hoảng sợ, động cũng không dám động thì cảm thấy cô không đủ gây ra lực uy hiếp nên tiếp tục công kích Dịch Á. Mà Dịch Á phát hiện Trác Ngọc cũng không thể thoát thân được đành nhìn Trác Ngọc cầm đao xương đâm về phía thanh xà.

Thanh xà không ngờ Trác Ngọc có thể tấn công mình, cũng là Trác Ngọc may mắn đâm trúng phần da thịt mềm mại ở bụng của thanh xà khiến bụng của nó bị rách. Thanh xà đau đớn ngẩng đầu lên gầm thét, nghe răng trợn mắt máu tươi chảy ròng ròng.

Nó tức giận ngẩng đầu lên gầm một tiếng buông Dịch Á ra, đuôi rắn khổng lồ mãnh liệt vỗ vào mặt đất, đầu rắn đổi hướng cắn về phía Trác Ngọc.

Dịch Á nhân cơ hội buông tác thứ bảy của thanh xà ra, nhảy lên đánh về phía đầu rắn. Móng vuốt sắc bén cứ như vậy đâm vào cặp mắt thanh xà, nhất thời máu bắn tung tóe. Thanh xà đau đớn kịch liệt ngẩng đầu lên ngã về phía Dịch Á.

Mất không thể nhìn thấy, hai mắt lại bị Dịch Á hung hăng móc ra. Muốn dùng đuôi đánh mạnh về phía Dịch Á lại bị Trác Ngọc giữ chặt. Trác Ngọc dùng hai cây đao xương mạnh mẽ đâm về phía tác thứ bảy mà lúc này Dịch Á đã cắn vào đó. Thanh xà khổ sở giãy dụa, đáng tiếc hai cây đao xương trên đỉnh đầu là hình cái móc, lưỡi đao móc thật sâu vào phần bụng yếu ớt của thanh xà, mặc kệ nó giãy dụa như nào cũng không thể tránh thoát được, ngược lại khiến ỉnh càng thêm máu tươi đầm đìa.

Thanh xà bị đau đến nổi điên, nhưng lại không thể động dậy. Trác Ngọc sợ đao xương không đủ, lại mang thêm một tảng đá đến đập vào vết thương của thanh xà. Dần dần thanh xà cũng không động dậy nữa, thân rắn khổng lồ ảm ảm ngã xuống đất phát ra tiếng rên rỉ rồi trở thành xác chết.

Thấy thanh xà ngã xuống đất, Trác Ngọc cũng thở dài một hơi. Mặc dù cô không bị xà vương công kích, nhưng cũng đã hao tổn nhiều thể lực. Cánh tay cô bây giờ đau nhức ê ẩm, mệt đến mức chỉ còn hơi sức để

thở. Nhưng cô không dám nghỉ ngơi, vết thương của Dịch Á có vẻ rất nặng, cô muốn xem xét vết thương của hắn.

Cô từ từ đứng dậy đi về phía Dịch Á. Da lông thường ngày sặc sỡ lóa mắt đã sớm mất đi màu sắc, phần lớn bị máu tươi dính vào, có nơi còn bị xé mất một miếng da thịt có thể nhìn thấy xương.

Dịch Á cảm thấy người bên cạnh nhưng không còn hơi sức để mở mắt, ánh mắt màu vàng kim cũng ảm đạm đi rất nhiều, cái đầu cọ xát vào tay Trác Ngọc, rốt cuộc nàng cũng không sao.

Mới nhìn vết thương ngoài da của Dịch Á, Trác Ngọc đã thấy mà ghê. Bên trong không biết hắn bị thương nặng bao nhiêu. Vừa nhìn Trác Ngọc đã cảm thấy lỗ mũi mình ê ẩm, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống. Nếu không vì mình, Dịch Á vẫn sẽ là người thú mạnh như rồng như hổ, sẽ mức nước ỉnh, dù dễ mình vui vẻ.

Cô không dám trì hoãn thêm liền đứng dậy đi nhặt túi đeo lưng tìm chút thảo dược trị ngoại thương đắp lên cho Dịch Á, lại mang túi đeo lưng đi về phía vườn thảo dược kia hái thật nhiều dược liệu chữa thương cho Dịch Á.

- Hết chương 14 -

15. Chương 15: Dưỡng Thương.

Rừng rậm ồn ào náo động vào giờ khắc này dần dần yên tĩnh lại, có vẻ an bình mà ôn hòa.

Nhưng Trác Ngọc biết đây chỉ là ảo giác. Mùi máu tươi nồng nặc như vậy nhất định sẽ thu hút dã thú đến đây.

Sắc trời dần tối, Trác Ngọc không dám lưu lại ở vườn thảo dược quá lâu, cô sợ sẽ có dã thú đến lấy đi tính mạng Dịch Á.

Cô tự giễu cười cười, cô vốn là người tinh táo vô tình, người trên đời mà cô nhớ thương cũng chỉ có ba mẹ cùng bạn tốt ba năm, những người khác cô vốn không thèm để ý dù chỉ một chút. Hôm nay lại khổ sở vì một người thú không quen biết, nhất định chỉ là do áy náy mà thôi.

Trác Ngọc đun chút nước nóng lau sạch vết máu trên người Dịch Á, số nước còn lại thì để Dịch Á uống.

Dịch Á không nhúc nhích, cô có chút lo lắng. Dịch Á trong hình thú cứ như vậy nằm ở đó, cô gọi như nào cũng không để ý, cô chỉ có thể cảm nhận được hồ hấp yếu ớt dưới mũi Dịch Á mới xác định được ở nơi trống trải này còn có người quen của cô. Mặc dù người này không thể nói chuyện với cô nhưng cũng có thể làm bạn khiến trong lòng cô an tâm không ít.

Ban đêm trong rừng rậm khác xa với sự an bình mà Trác Ngọc thấy. Tuy nói không có dã thú to lớn thế nhưng cũng bị những động vật nhỏ ở xa xa nhòm ngó. Nếu như Dịch Á không bị thương thì sẽ không như vậy, thế nhưng hiện nay Dịch Á lại bị thương nặng, tuy cô không thể làm gì chúng nó nhưng chúng nó cũng rất sợ đồng lửa mà Trác Ngọc đốt lên.

Một đêm Trác Ngọc không ngủ lơ lửng trông giữ Dịch Á. Dao xương xiết chặt trong tay tùy thời chuẩn bị đâm về phía những dã thú muốn tới gần. Cô ngồi cạnh đồng lửa, ngơ ngác xuất thần nhìn Dịch Á. Thật ra thì hình thú của Dịch Á cũng rất đáng yêu, mặc dù hắn đã từng tức giận với mình, lúc mới gặp còn làm mình ngã nhưng từ đầu đến cuối chưa từng làm mình bị thương. Hôm nay hắn còn vì mình mà bị thương thành bộ dạng kia, sao lại có người ngu ngốc đến như vậy?

Vào lúc Dịch Á mở mắt lần nữa thì hình ảnh đập vào mắt chính là Trác Ngọc đang cầm dao xương giằng co với một con mèo. Con mèo kia đã bị thương nặng nhưng vẫn không chịu rời đi.

Nó thấy Dịch Á tỉnh lại thì run lên nên bị Trác Ngọc đánh vào đầu, đầu cùng thân thể chia làm hai nơi, máu tươi phun lên mặt Trác Ngọc.

Trác Ngọc cầm dao xương dính máu xoa lên cơ thể con mèo. Cô chán ghét đá thi thể và đầu mèo qua một bụi cỏ bên cạnh, nơi đó đã có ba bốn thi thể của mèo.

Địch Á chớp chớp hai mắt khô khốc, mấp máy miệng. Hắn có chút khiếp sợ, có chút bội phục, cũng có chút xấu hổ, càng nhiều hơn là đau lòng. Giống cái mà mình yêu thương vào lúc mình bị thương lại phải gánh trách nhiệm trông chừng mình. Thân thể nhỏ nhắn mảnh khảnh như vậy sao có thể chịu được. Nàng rốt cuộc đã phải tự sinh tồn bao lâu mới có thể không thấy sợ hãi mà độ sức cùng dã thú. Quả thật làm cho người ta không thể nào tin được đây là một giống cái.

Quay đầu nhìn vết thương trên lưng thấy da thịt đã khép lại một nửa. Không cần nghĩ cũng biết nhất định là mùi máu trên miệng vết thương của mình đã thu hút sự chú ý của những con mèo này.

Trác Ngọc đang bận rộn bên cạnh đồng lửa thấy Địch Á tỉnh lại, nhất thời hai mắt sáng lên. Đôi mắt sáng giống như sao khiến Địch Á càng thêm trầm mê, chỉ cảm thấy nếu thời gian có thể dừng lại vào giờ khắc này thì tốt biết bao.

“Anh đã tỉnh? Có đói bụng không? Có khát không?” Nói xong không đợi Địch Á trả lời cô đã bê một chén nước đến, lại lấy một khối thịt nướng đưa đến trước miệng Địch Á. Địch Á cũng từ từ ăn miếng thịt nướng và uống nước trên tay Trác Ngọc. Sau khi ăn xong, Trác Ngọc hỏi hắn có muốn ăn nữa hay không hắn lắc đầu một cái.

Trác Ngọc sau khi liên tục xác định hắn không ăn nữa mới ăn.

Nhớ tới tình cảnh thảm thiết ngày hôm qua, đôi mắt màu vàng của Địch Á nhất thời trở nên ảm đạm, hắn cúi gằm đầu, mặt mũi tựa như bị một bóng ma ám ảnh.

Theo lý thuyết là hắn bảo vệ giống cái của mình mới đúng, nhưng không ngờ hiện tại lại đảo ngược. Điều này đối với Địch Á có lòng tự ái cực mạnh mà nói là một đả kích nghiêm trọng.

Trác Ngọc ăn cơm xong liền đi hái thuốc cho Địch Á. Cô không muốn Địch Á có bộ mặt tiêu điều cúi gằm đầu nằm trên mặt đất, hai móng vuốt phía trước che lại đầu, cảm xúc uể oải. Hình dáng kia, phải có nhiều sức sống hơn.

Trác Ngọc nhìn không được cười hai tiếng, cô sờ sờ đầu hắn lại vuốt lại bộ lông trên người hắn, khó có được an ủi một câu: “Không sao, chữa khỏi vết thương, anh sẽ là một Địch Á rất lợi hại.”

Ở Mê Huyền đại lục, được giống cái dịu dàng trấn an vĩnh viễn là động lực lớn nhất của giống đực. Mặc dù Trác Ngọc chỉ trấn an có một câu, giọng nói cũng có chút lạnh nhạt không dịu dàng. Nhưng vẫn khiến đôi mắt ảm đạm của Địch Á sáng lên, tinh thần cũng trở nên tốt hơn, còn không quên dùng đầu của mình cọ xát làm nũng với Trác Ngọc.

Địch Á dưỡng thương khoảng hai ba ngày, nhờ năng lực chữa thương mạnh mẽ của người thú nên ba ngày sau, trừ sau lưng còn có vài vết sẹo, thì những vết thương khác căn bản đã khỏi hẳn.

Ba ngày nay Địch Á cảm thấy mình giống như đang được ngâm trong hồ mật, ngọt đủ để cho bất kỳ một giống đực nào khác cũng phải ghen tỵ. Đói bụng có giống cái cho hắn ăn, khát có giống cái cho uống nước, thỉnh thoảng giống cái còn hỏi han ân cần. Mặc dù đồ ăn không được tốt, nhưng như vậy cũng đã đủ để đáy lòng hắn cảm thấy hạnh phúc không thôi.

Thật ra thì ngày đầu tiên Địch Á bị thương tình trạng tương đối suy yếu, nhưng sau khi nghỉ ngơi một buổi tối hắn cũng đã khôi phục được hai phần, có thể đi có thể nhảy. Nhưng hắn cũng không vội lên đường. Chỉ là vào buổi tối hai ngày trước, hắn nhìn Trác Ngọc kiên trì gác đêm, nhìn cô tối muộn phải đề phòng những dã thú muốn tập kích, ngày hôm sau mặt mũi, đôi mắt đỏ ngầu phấm tó máu thì hắn cảm thấy rất đau lòng. Hắn muốn để Trác Ngọc nghỉ ngơi thật tốt sau đó liền lên đường.

Vào lúc Địch Á có thể đi hắn liền mang Trác Ngọc đi tìm sơn động. Mặc dù bên trong không có gì cả, nhưng cũng có thể che gió che mưa, có thể tránh dã thú, buổi tối cũng không cần khổ cực gác đêm.

Những ngày dưỡng thương quả là buồn tẻ. Mặc dù chỉ có ba ngày cũng đủ để Địch Á khỏe như rồng như hổ, này là do cuộc sống lâu dài đã trui rèn hắn.

Cha mẹ Địch Á đã qua đời từ khi hắn còn rất nhỏ, hắn là đi theo gót chân tộc trưởng mà lớn lên. Mặc dù hắn được tộc trưởng nuôi lớn nhưng cũng thường xuyên bị ức hiếp. Qua vài lần, hắn biết chỉ có trở nên mạnh mẽ mới có thể sống sót. Không có cha mẹ che chở dạy bảo, hắn dựa vào những gì mình quan sát được

cùng tìm tòi rất nhiều ý tưởng để rèn luyện bản thân. Cuộc sống gian khổ đã tôi luyện hần trở nên kiên cường khác thường, cũng khiến hần sớm trưởng thành, cũng để cho hần có được sự kiên nhẫn mà người bình thường không có. Cho nên vết thương này hần không hề để ý, ngược lại hần lại lo lắng giống cái mà mình yêu thương phải vất vả.

Trong ba ngày qua Trác Ngọc nghiên cứu phần lớn những thảo dược ở đây, nhưng hái nhiều nhất vẫn là thuốc trị thương. Mạnh đại lục này, người thú xem ra vẫn khó có thể đối phó với dã thú, hái thêm nhiều một chút để dành những lúc khác cần dùng.

Cô đã hỏi qua Dịch Á bọn họ lấy gì để chữa thương, Dịch Á nói cho cô biết, người thú chỉ dùng một loại lá cây để nằm lên, Trác Ngọc dùng những loại thảo dược này để trị thương cho hần là những thứ mà hần chưa từng dùng.

Mặc dù Trác Ngọc biết mình không nên hỏi, nhưng cô cảm thấy mình nhất định phải để cho Dịch Á biết những loại thảo dược này, dường như chỉ có vậy mới có thể giảm bớt tội lỗi cùng áy náy của mình.

- Hết chương 15 -

16. Chương 16: Trở Lại Chốn Cũ.

Chờ đến khi Trác Ngọc nghỉ ngơi khỏe lại, hai người liền xách hành lý tiếp tục lên đường. Quan hệ của hai người dường như vì lần sóng vai chiến đấu này mà lại gần thêm không ít.

Bình thường khi Dịch Á ở trong hình người mà muốn đến gần Trác Ngọc, Trác Ngọc ngay lập tức trở nên phòng bị, giữ một khoảng cách với hần. Mà mấy ngày nay vào lúc ăn cơm, Dịch Á cố ý dịch dịch mông dít ngổ gần vào Trác Ngọc, Trác Ngọc cũng sẽ chỉ lườm một cái liền thuận theo Dịch Á. Dịch Á trong lòng cười trộm, điều này nói rõ Trác Ngọc đã từ từ không còn phòng bị với hần.

Không dễ dàng vòng qua ngọn núi kia, lại đi thêm một đoạn đường, khi bọn họ đi đến mảnh rừng mà họ gặp nhau lần đầu đã là buổi trưa. Hai người tìm được dòng suối nhỏ chuẩn bị bữa cơm. Nghỉ ngơi một chút Dịch Á liền đi săn. Trác Ngọc rửa xong nồi thì bắt đầu nấu nước. Không lâu sau Dịch Á khiêng một con hươu trở về, sau đó lưu loát lột da tháo xương, thuần thục nướng thịt hươu.

Thịt hươu trên kệ nướng đến bóng nhoáng khiến con sâu tham ăn trong bụng rục rịch ngóc đầu dậy.

Trác Ngọc ôm một bó củi đốt đi đến, Dịch Á thấy Trác Ngọc thì nhếch môi cười một tiếng: “Ngọc Nhi, nòng đói bụng chưa, sắp xong rồi đây!”

Nói xong thì để cái nồi đang nấu xuống, lưu loát dời hòn đá qua một bên, lại ân cần trải một miếng da mềm lên phía trên tránh cho góc cạnh xù xì làm bị thương giống cái của mình. Sau đó lấy chén và muổng ra chạy đến con suối nhỏ ở cạnh rửa sạch không biết bao nhiêu lần, cho đến khi xác nhận đã vô cùng sạch sẽ mới đưa cho Trác Ngọc.

Trác Ngọc đã sớm phát hiện Dịch Á rất tinh tế và tỉ mỉ. Biết cô thích uống canh, mỗi bữa đều sẽ hái một ít nấm có thể ăn được để nấu canh. Thấy mỗi bữa cô đều dùng bát đá thô nặng ăn canh thì cố ý tìm một khúc gỗ để làm chén gỗ, muôi gỗ cùng đôi đũa.

Đừng nhìn bộ đồ này đơn giản thô ráp, riêng cầm một khúc gỗ đào khoét, nạo gọt, chà xát cũng đã đủ mệt người. Đây là một mảnh tâm ý của hần, hướng chỉ vì làm những đồ này mà làm trễ giờ ăn cơm, cuối cùng không thể làm gì khác là đem thịt nướng đã nguội nấu thành canh thịt.

Sinh tồn trong dã ngoại vốn là coi trọng thuận tiện và mau lẹ. Thú nhân giống đực chỉ thích ăn thịt nướng, từ trước đến giờ đều là sau khi nướng xong thì trực tiếp cầm ở trong tay cắn ăn. Đừng nói là dùng chén ăn canh, nồi cũng là mới nghe lần đầu. Dịch Á có thể làm như vậy, đơn giản chỉ vì cô yêu thích.

Phương pháp đun nấu Trác Ngọc mới chỉ làm mẫu một lần, giảng giải mấy lần Dịch Á đã có thể nấu tương đối ngon miệng rồi. Điều này làm cho Trác Ngọc dùng năm năm, lại hao tổn rất nhiều hơi sức đi học nấu cơm vừa hâm mộ lại ghen tỵ, sao lại có thể thông minh như vậy chứ?

Hai người trong lúc nói chuyện phiếm đã ăn xong bữa tiệc lớn phong phú. Trác Ngọc ăn uống no đủ, thỏa mãn nâng cằm nằm ở dưới một thân cây, cả người lười biếng bình thản giống như một con mèo. Cô vốn muốn thu dọn nôi chén, nhưng Dịch Á lại không muốn.

Chăm sóc giống cái vốn là chức trách của giống đực. Việc làm nhỏ bé này hẳn làm rất dễ, tại sao lại phải để giống cái của mình mệt mỏi. Huống chi mấy ngày trước Ngọc Nhi đã làm nhiều vì mình như vậy, nhất định là rất mệt rồi, trên tay đã có không ít vết đỏ, không thể để nàng mệt mỏi nữa.

Dịch Á mang theo nụ cười ảm áp nhìn Trác Ngọc sau đó nhanh chóng dọn dẹp. Thu dọn xong mới chạy đi hỏi Trác Ngọc cô mất thứ gì. Thật ra thì theo ý hắn, cái vật vất đi này cũng không có gì quan trọng, quan trọng là quá trình tìm kiếm đồ có thể khiến hắn cùng Trác Ngọc bồi dưỡng tình cảm, đây mới là điều quan trọng. Phụ thân đã nói, tình cảm là cần bồi dưỡng, phải bồi dưỡng như thế nào mới để ỉnh dễ dàng đạt được sự đồng ý của giống cái là điều quan trọng.

“Cái này... Mất gì nhỉ, để cho tôi nghĩ đã. A, đúng rồi, là một tảng đá có thể phát sáng. Ừm... To cỡ nắm tay của tôi.”

Dịch Á hai mắt tỏa sáng nắm bả vai Trác Ngọc: “Có tảng đá như vậy ư? Như vậy buổi tối có thể chiếu sáng rồi, nàng vất ở đâu?”

Không cần phải kích động như vậy đi. Mặc dù tôi cũng rất thích, nhưng chỉ là thuận miệng nói mà thôi. Chỉ là câu này cô cũng không dám nói a.

“Không phải ở nơi này, chắc là ở phía trước.” Cô chỉ tay về phía trước, Dịch Á nhìn qua sau đó quyết định tìm hết ở nơi này rồi sẽ tìm ở phía trước.

Mất người thú thật ra rất sắc bén, Dịch Á không tốn thời gian đã tìm xong ở chỗ dòng suối nhỏ. Hắn biết nếu là tảng đá có thể phát sáng thì ban ngày sẽ không dễ tìm, buổi tối tìm sẽ dễ hơn nên hắn cũng không gấp, cứ tìm ở bên này xem đã. Dĩ nhiên Trác Ngọc cũng đi theo làm bộ tìm kiếm một phen.

Thời gian cứ lặng yên không một tiếng động trôi đi, rất nhanh sắc trời dần dần tối xuống.

Trên bầu trời một vầng trăng tròn mang theo ánh sáng nhàn nhạt treo trên ngọn cây cao. Những côn trùng đã thú ban ngày thích nhảy tới nhảy lui cũng thu lại hơi thở, hoặc co rúc ở trong bụi cỏ, hoặc treo trên cành cây mang theo hơi thở đều đều chìm vào giấc ngủ, rừng rậm dần dần trở nên an tĩnh.

Dịch Á để cho Trác Ngọc nghỉ ngơi ở trong sơn động, còn hắn thì chạy đi tìm. Tìm hơn nửa đêm cũng không tìm được tảng đá phát sáng liền về nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau Dịch Á thừa dịp đi săn lại tìm kiếm một phen, nhưng vẫn không có kết quả. Lúc nấu cơm, Dịch Á hỏi ý kiến Trác Ngọc: “Nơi này ta đã tìm đi tìm lại mấy lần vẫn không tìm thấy, nếu không chúng ta đến phía trước tìm đi.”

Trác Ngọc thuận theo lời Dịch Á cũng đồng ý đi đến phía trước. Hai người rất nhanh đã thu thập xong hành trang lên đường.

Xuyên qua khu rừng rậm rạp, bước chân của Dịch Á nhanh hơn, công Trác Ngọc đi gần một ngày đã đến nơi mà Trác Ngọc nói.

Đến nơi đó, Trác Ngọc không che giấu được khuôn mặt tràn đầy hưng phấn khiến Dịch Á nghi ngờ. Đồ còn chưa tìm được, sao lại hưng phấn như vậy?

Trác Ngọc thấy Dịch Á đang nhìn mình thì vội vàng thu lại nụ cười trên mặt, đi theo Dịch Á tìm kiếm từng chút từng chút một, từ từ tìm kiếm tảng đá có thể phát sáng giống cô nói.

Trác Ngọc nghĩ muốn đến đây xem một chút. Lúc đầu mình tính lại là ở nơi này, không biết trở lại nơi này cầm theo cái hòm của mình có thể xuyên trở về hay không.

Cô vừa tìm vừa cầu nguyện trong lòng, hy vọng ông trời có thể nghe được tiếng lòng của mình, bỏ một tia chớp xuống đây để ỉnh có thể trở về.

Thế nhưng cho dù cô cầu khẩn thế nào, ông trời cũng không có phản ứng. Bầu trời vẫn xanh thẳm khiến Trác Ngọc bức bối, ngược lại Dịch Á lại đến an ủi cô.

Địch Á mỗi ngày đều đi tìm tảng đá phát sáng, Trác Ngọc thì ôm cái hòm ngồi dưới đất chờ ông trời thiện tâm tới giải cứu cô. Thế nhưng vẫn để cho cô thất vọng. Ngược lại Địch Á lại tìm được tảng đá phát sáng, đó là ở trong sơn động mà Trác Ngọc đã từng ở, tảng đá ở trên vách đá không may bị Địch Á phát hiện.

“Tìm được rồi, tìm được rồi. Ngọc Nhi nàng nhìn một chút xem có phải cái này không?” Địch Á cao hứng bưng bưng dùng hai tay nâng tảng đá đưa đến trước mặt Trác Ngọc.

Mặc dù tâm tình Trác Ngọc không được tốt cũng phải kinh hãi. Thật sự có tảng đá như vậy ư?

Cô cầm tảng đá ở trong tay xem xét dưới ánh mặt trời thì thấy trong suốt, cô thở dài nói: “Thật xinh đẹp, quả thật chính là dạ minh châu.”

“Dạ minh châu? Cái tên này thật hay.” Địch Á vừa nói vừa dùng ánh mắt sợ hãi vừa than nhìn vật trong tay Trác Ngọc. Có lẽ lúc trước hẳn cũng không biết Mê Huyền đại lục còn có vật như vậy.

“Nếu đã tìm được, chúng ta cũng nên nhanh chóng trở về thôi.”

“Trở về? Nhanh như vậy, không ở thêm hai ngày sao?”

“Không được, nơi này thức ăn ít còn có dã thú tương đối hung mãnh.”

“Vây... vậy ngày mai đi, tôi có chút mệt mỏi.” Trong lòng Trác Ngọc vẫn hi vọng có thể ở nơi này thêm mấy ngày. Nhưng nếu đã tìm được tảng đá phát sáng cũng không biết có thể ở chỗ này thêm bao lâu.

Địch Á vừa nghe Trác Ngọc nói mệt mỏi thì lập tức đồng ý ở nơi này nghỉ ngơi một đêm rồi trở về.

- Hết chương 16 -

17. Chương 17: Triều Miên.

Quyết định qua đêm ở đây, Địch Á cùng Trác Ngọc liền đi săn thú. Họ bắt được một con dê toàn thân ngũ sắc, lớn bằng con sơn dương mà trước kia Trác Ngọc đã gặp, cô gọi nó là dê ngũ sắc. Địch Á nói loại dê này thịt tươi mới, ăn rất ngon, sau khi ăn xong trong miệng vẫn còn lưu hương. Trác Ngọc đi theo hái chút trái cây, gồm cả loại quả giống như dâu tây, nhưng cô không dám ăn.

“Loại trái cây này có thể ăn được sao?” Trác Ngọc chỉ chỉ trái cây mà mình hái được giống quả dâu tây, tạm thời cô sẽ gọi nó là quả dâu. Cô nhớ trước kia Địch Á chưa bao giờ hái loại trái cây này cho cô ăn.

Nghe được câu hỏi của Trác Ngọc, Địch Á đang xử lý dê ngũ sắc liền quay đầu lại, chần chờ một lát mới gật đầu, ý bảo Trác Ngọc có thể ăn. Hẳn có đầy bụng nghỉ ngơi, tại sao Ngọc Nhi lại muốn ăn, chẳng lẽ nàng đã nghĩ thông suốt, nhưng vẫn xấu hổ. Vừa nghĩ vậy, trong lòng Địch Á hưng phấn không thôi.

Trác Ngọc cũng không biết suy nghĩ của Địch Á, chỉ cần có thể ăn cô đều sẽ không bỏ qua. Hái được nửa túi dâu, Địch Á lại dùng lá cây chuối tây tròn xoe một chén lớn thịt dê ngũ sắc, lại nấu một nồi canh lớn.

Sau khi mệt mỏi hai người hưởng thụ một bữa tiệc lớn, sau đó nằm trên bãi cỏ cạnh dòng suối nhỏ nghỉ ngơi. Trác Ngọc vừa gặm trái dâu, vừa nhìn trăng sáng cùng sao trên trời mà ngẩn người.

Cô nhớ mình đang trên đường trở về phòng khám bệnh thì xuyên đến mảnh đại lục này. Ngày đó mưa rơi, chân trời một tia chớp bổ xuống, dường như cô bị người đi đường đẩy vào trong ánh sáng của tia chớp. Chờ đến khi cô tỉnh lại thì đã không phải là nơi mà cô quen thuộc. Xem ra phải chờ trời mưa sầm đánh mới có thể thử. Vậy thì phải đợi đến lúc nào đây, cô đã ngây ngốc ở đây đủ rồi.

Trác Ngọc cảm thấy người có chút khô nóng, lại thêm ban ngày chảy không ít mồ hôi, nghĩ muốn tắm rửa, nhưng Địch Á vẫn ở bên cạnh.

“Cái đó...” Cô gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng: “Tôi muốn tắm, anh ra chỗ khác có được không?”

Địch Á nhìn nhìn Trác Ngọc rồi hóa thành hình thú, quay lưng lại đi về phía xa đứng nghiêm canh gác cho Trác Ngọc. Chủ yếu là Trác Ngọc muốn Địch Á tránh đi mà thôi.

Cô từ từ cởi quần áo ra nhảy vào trong dòng suối nhỏ, dòng nước lạnh như băng tạm thời làm dịu sự khô nóng trên người cô. Nhưng dần dần, cô phát hiện có điều không ổn. Tại sao mình càng tắm lại càng cảm thấy nóng.

Cô vùi mình vào trong dòng nước, làm thế nào cũng không áp chế được sự khô nóng ngày càng tăng lên.

Đáng chết, tại sao lại nóng như vậy, rõ ràng mình đã ngâm mình trong nước rồi, đây là có chuyện gì xảy ra?

Ngây người ở trong nước, Trác Ngọc hé mở đôi môi đỏ mọng, giữa răng môi không ngừng thở ra khí nóng, hơi thở càng trở nên nặng nề.

Thật không dễ dàng dùng lý trí đè lại khát vọng, chưa kịp suy nghĩ nhiều thì sự khô nóng lại xông lên lần nữa. Gò má trắng nõn ửng hồng, đôi mắt mở to, ánh mắt mê ly quan sát bốn phía, thân thể cũng không nhận được mà bắt đầu cọ xát. Trên thân thể trắng nõn mềm mại ửng hồng, đôi môi đỏ mọng nhiễm ánh nước, hai chân trắng nõn thon dài gắt gao cọ vào nhau.

“Ừm, thật nóng?? Ừm!!”

Trong rừng rậm rất an tĩnh, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng biến mất, toàn bộ thế giới chỉ còn lại tiếng thở dốc của Trác Ngọc.

Đang lâm vào trong dục vọng, Trác Ngọc bất ngờ chống lại một đôi mắt vàng. Địch Á đến lúc nào? Tại sao ánh mắt của hắn đột nhiên đáng sợ như vậy, giống như muốn nuốt sống mình.

Cô muốn Địch Á tránh đi không được nhìn mình, lại phát hiện khi mình hé môi một câu hoàn chỉnh cũng không nói được, phát ra cũng chỉ là tiếng than nhẹ.

Đây là âm thanh của mình ư? Trước kia sao cô không biết mình cũng có thể phát ra âm thanh như vậy, khàn khàn trầm thấp tràn đầy dụ hoặc, cô nhất định là đang nằm mơ.

Địch Á vốn chạy đến nơi cách dòng suối nhỏ trăm mét, thân thú to lớn uy phong nằm trên mặt đất, đôi mắt màu vàng tràn đầy thú tính thỉnh thoảng lóe lên, đôi tai thỉnh thoảng động động cảnh giác nghe ngóng chung quanh, khi nghe được âm thanh của Trác Ngọc thì lập tức chạy tới.

Thân thể Trác Ngọc trở nên cứng ngắc, ngừng thở ngưng mắt nhìn Địch Á đang nhích lại gần mình. Thân thể khác thường nên cô không dám động đậy.

Hắn liếc nhìn cái cổ trắng nõn của cô, móng vuốt duỗi ra thăm dò nước trong dòng suối sau đó từ từ bơi về phía Trác Ngọc.

Ngưng mắt nhìn da thịt Trác Ngọc đắm chìm dưới ánh trăng, mắt thú màu vàng thoáng qua một tia cười khê, móng vuốt nâng lên đụng vào hai ngọn núi nhỏ trước ngực Trác Ngọc. Địch Á sớm đã cảm thấy tò mò với bộ ngực mềm mại của Trác Ngọc. Những giống cái mà hắn đã gặp không hùng vĩ như Trác Ngọc.

Nhẹ nhàng đụng chạm, Địch Á vươn chiếc lưỡi to ra tò mò liếm lên. Trên đó mang theo mùi thơm nhàn nhạt, hắn đến gần Trác Ngọc đưa cô đến một tảng đá gần bên bờ.

Đầu lưỡi lộn lên trên khiến cho thân thể Trác Ngọc khê run, có chút đau nhói, lại có chút tê tê khiến Trác Ngọc có cảm giác khác thường quái dị, đây là cảm giác mà cô chưa bao giờ có.

“Ừm...?”

Tay không xẹt qua bề vai Trác Ngọc, Địch Á đến gần hôn lên cổ Trác Ngọc, hai tay càng không ngừng vuốt ve bộ ngực mềm mại. Xúc cảm mềm mịn dễ chịu khiến ngọn lửa trong mắt Địch Á càng tăng thêm. Hắn dùng cái đuôi đang ở trong nước của mình ôm lấy đùi Trác Ngọc, lông trên đuôi nhẹ nhàng vuốt ve bắp đùi cô, cảm giác như gãi ngứa khiến Trác Ngọc không ngừng bị giày vò. Đây là sao vậy?

Ngửi mùi thơm thoang thoảng, Địch Á không ngừng hôn lên gò má Trác Ngọc, lông tơ nhẹ nhàng lướt qua cổ Trác Ngọc. Vuốt ve như vậy khiến Trác Ngọc run rẩy không thôi. Ngưng ngừng dần dần bò lên trên mặt Trác Ngọc, cảm giác khô nóng lại từ từ xông tới.

“Ừm...?”

Địch Á khê run một cái, bị âm thanh rên rỉ êm ái của Trác Ngọc hung hăng kích thích.

Tiếng rên rỉ êm ái mềm mại khiến Dịch Á có cảm giác như bị điện giật. Hắn không ngờ giống cái mà mình yêu thích lại có thể hấp dẫn hắn như vậy. Hắn không vội biến thành hình người, thân thú dính chặt vào trên người Trác Ngọc. Mùi thơm cơ thể nhàn nhạt, tư vị ngọt ngào so với quả lê còn tuyệt hơn, nhìn thân thể trắng nõn phỉếm sắc hồng của Trác Ngọc, Dịch Á càng cảm thấy khát.

“Nóng, nóng quá!! Dịch Á, anh... Anh mau thả tôi ra!! Buông tay!! Ừm...”

Tiếng rên rỉ yếu ớt không ngừng kích thích thần kinh Dịch Á. Hắn thè lưỡi đến bên cánh môi thủy nộn quẹt nhẹ vài cái. Hắn nhẹ nhàng cạy hàm răng của Trác Ngọc ra khuấy động trong miệng vài cái, đôi mắt màu vàng đã nhuốm ngọn lửa đỏ ngầu.

Dịch Á hóa thành hình người, tay trái kéo cổ Trác Ngọc, tay phải nhẹ nhàng vơn về bộ ngực mềm mại của Trác Ngọc, hôn từ trước ngực đến sau tai cô, sau đó đến đôi môi.

Trác Ngọc muốn chống cự lại phát hiện chân tay mình đã vô lực, cô bị Dịch Á ôm đến tảng đá gần bờ, hơn nữa còn bị hắn ôm thật chặt, dần dần ý niệm phản kháng cũng bị Trác Ngọc ném ra sau óc, rất nhanh đã lạc đường trong đục vọng.

Dịch Á ngẩng đầu nhìn Trác Ngọc, hắn dùng ngón tay vén lên sợi tóc xốc xếch của cô, hai mắt liếc nhìn gò má trắng nõn ứng hồng bị che giấu bên dưới mái tóc. Lông mi run rẩy, cánh môi mềm mại sưng đỏ, thân thể nhỏ nhắn dựa vào trước ngực hắn.

Bên tai không ngừng truyền đến hô hấp cực nóng của Trác Ngọc. Rất nóng!!!

Dịch Á cảm thấy mình cũng đang bị lửa thiêu, nhiệt độ cao như vậy khiến hắn hít thở không thông.

Nghe được tiếng rên rỉ từ Trác Ngọc, Dịch Á chỉ cảm thấy phần bụng dưới nóng bỏng tê dại càng thêm căng cứng, mơ hồ hiện lên màu xanh đen.

Hôn Trác Ngọc ở dưới mình, Dịch Á cảm thấy muốn ngừng mà không được, càng ngày càng không thể áp chế được chính mình. Nhìn giống cái ở bên dưới, hắn hận không thể khảm cô vào thân thể, nhào nặn nhét vào xương tủy.

Liếc nhìn Trác Ngọc, Dịch Á rốt cuộc không nhịn được gầm nhẹ một tiếng vọt vào trong cơ thể Trác Ngọc. Nghe được tiếng kêu đau của Trác Ngọc, hắn thoáng dừng một chút, hồi lâu sau không thấy Trác Ngọc kêu đau nữa mới chậm rãi di động.

Thân thể trắng như tuyết ứng hồng, Dịch Á cẩn thận từng ly từng tí khống chế sức lực của mình, không ngừng hôn gương mặt Trác Ngọc. Cảm giác tuyệt vời khiến Dịch Á không nhịn được phát ra tiếng thở gấp, tốc độ cũng trở nên nhanh hơn, tiếp tục đắm chìm trong cảm giác khiến hắn hưng phấn này.

Trác Ngọc cảm giác mình như đang ở trong nước sôi lửa bỏng, nam nhân trên người là cây cỏ cứu mạng duy nhất, cô chỉ có thể túm lấy người đàn ông này cùng hắn chìm nổi. Chỉ có cùng với hắn, cô mới có thể đạt được bến bờ vui sướng. Khi cảm giác như sắp chìm ngập, cô có thể cảm nhận được người đàn ông này đang run rẩy, cuối cùng trong đầu chỉ còn lại một mảng trắng xóa.

Qua một lúc lâu Dịch Á mới đứng dậy ôm Trác Ngọc đang ngủ khỏi tảng đá cạnh dòng suối. Dịch Á vẫn nhớ rõ những gì tốt đẹp của Trác Ngọc, hắn không muốn tách khỏi Trác Ngọc nên vẫn duy trì tư thế cũ, tắm rửa sạch sẽ thân thể của Trác Ngọc.

Sau khi tắm xong, hắn ôm Trác Ngọc trở lại sơn động, vẫn không quên mang theo đồ ở bên bờ.

Ánh sáng hiện lên phía chân trời, Dịch Á liền tỉnh lại. Nhìn Trác Ngọc trong ngực mình, ánh mắt liền tối lại. Lúc này trên da thịt Trác Ngọc khắp nơi là vết hôn của hắn. Đôi môi đã sưng đỏ, gò má xinh đẹp sáng bóng lộng lẫy. Dịch Á lật người đè lên Trác Ngọc, gắt gao đè ép cô.

Ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng chạm vào gò má Trác Ngọc. Từ cổ dần dần đi xuống, cánh mũi phập phồng nhẹ ngửi mùi hương trên người Trác Ngọc. Mùi thơm thoang thoang xông vào mũi. Hắn thè lưỡi từng chút từng chút hôn lên cổ Trác Ngọc, đôi tay không khách khí chạy trên thân thể cô.

Dịch Á dùng đôi mắt tràn ngập sương mù chăm chú nhìn vào thân thể Trác Ngọc, phần nóng bỏng dưới bụng trong cơ thể Trác Ngọc chậm rãi thức tỉnh. Nóng bỏng nhẹ nhàng nhảy lên, răng môi khẽ gặm cắn

trên cổ Trác Ngọc, sức lực mãnh đến nỗi khiến Trác Ngọc đang ở trong mộng không khỏi nhú mảy.

Hai tay Dịch Á không ngừng đốt lửa trên người Trác Ngọc. Vì Dịch Á không ngừng quấy rầy, Trác Ngọc trong giấc mộng cũng rên rỉ theo, âm thanh khàn khàn mị hoặc tràn đầy ma lực không ngừng dẫn dụ Dịch Á.

“Ừm...” Trác Ngọc mơ mơ màng màng rên rỉ, dường như sắp tỉnh lại.

Nhìn đôi mắt Trác Ngọc phấp phới hơi nước, nhiệt thiết trắng xanh dưới bụng Dịch Á trở nên cương cứng. Hắn cảm giác mình bị Trác Ngọc xoắn chặt làm hắn đau đớn, nhưng cũng sáng khoái, đôi mắt màu vàng tràn đầy kích tình.

Đầu lưỡi chiếm lấy hương vị ngọt ngào trong miệng Trác Ngọc, chất lỏng ngon ngọt khiến hắn muốn ngừng mà không được, cũng làm hắn không nhận được mà khẽ cười.

Trác Ngọc vào lúc Dịch Á khẽ cười mà mở hai mắt ra. Vừa mới tỉnh lại cô còn chưa rõ tình trạng của mình đã bị Dịch Á dẫn vào vực sâu đục vụng.

Đường cong mềm mại mê người bị Dịch Á đè ép, hắn lại chuyển động một hồi.

Dịch Á đói khát khó nhịn thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dốc khàn đục, đầu lưỡi quét nhẹ trên cần cổ trơn mịn của Trác Ngọc, bàn tay chạy khắp người Trác Ngọc. Nhiệt thiết ở trong cơ thể Trác Ngọc càng không ngừng luật động. Hắn bất chấp thân thể của Trác Ngọc, không hề tiết chế mạnh mẽ dâm tới như muốn phát tiết toàn bộ tinh lực của bản thân.

- Hết chương 17 -

18. Chương 18: Tình Quả.

Đau đớn trên thân thể làm Trác Ngọc thoáng tỉnh táo lại một chút. Cô lúc này mới phát hiện ra Dịch Á đang nằm trên thân thể mình. Không cần nghĩ cô cũng biết mình và Dịch Á đang làm gì. Không đợi cô suy nghĩ nhiều Dịch Á đã nặng nề va chạm, tiếng rên rỉ thoát ra khỏi miệng cô.

Thân thể cô đột nhiên cứng đờ, khóe miệng mím chặt không muốn trầm luân cùng Dịch Á. Cô biết lúc này mình không phản kháng Dịch Á được, chỉ có thể dùng phương thức này biểu đạt phần nộ của mình, giống như người cùng Dịch Á đi đến cực lạc không phải Trác Ngọc cô.

Bất mãn khiến thân mình Trác Ngọc cứng ngắc. Dịch Á liền dùng thêm sức găm cắn, tay trái nặng nề vuốt ve bộ ngực mềm mại của Trác Ngọc. Xúc cảm mềm mịn khiến Dịch Á càng thêm mê muội. Tay phải hắn chuyển qua bờ mông Trác Ngọc, không chút khách khí xoa bóp vài cái. Sức lực nặng khiến một cơn đau nhói từ mông truyền đến các nơi khắp cơ thể cô. Trác Ngọc cắn chặt môi dưới, hốc mắt hơi ửng hồng. Chưa bao giờ phải chịu sỉ nhục như này khiến Trác Ngọc bị phần không thôi.

Dịch Á si mê vuốt ve bờ mông tròn trịa của Trác Ngọc, cảm thụ xúc cảm trơn mịn mượt mà. Tay phải dọc theo sống lưng Trác Ngọc từ trên xuống dưới xoa nắn một hồi.

Cảm giác tê liệt ngay tức khắc truyền đến tận sâu trong linh hồn Trác Ngọc khiến cho cô không thể tiếp tục kháng cự.

Rõ ràng nên tức giận, nên kháng cự, nhưng tiếng kêu đến bên miệng lại thành tiếng rên rỉ trầm thấp. Trác Ngọc cảm thấy đau nhức nhưng cũng vui sướng.

Bị Dịch Á áp chế không thể động đậy, Trác Ngọc chỉ có thể chấp nhận xụi lơ ở phía dưới Dịch Á mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, cho đến khi Dịch Á tắt cả động tác dừng lại.

Kích tình qua đi, Dịch Á lật người lại kéo Trác Ngọc vào trong lòng mình, hai mắt nhắm lại.

Trác Ngọc lẳng lặng tựa vào trong ngực Dịch Á không nhúc nhích. Cô có thể cảm nhận được từng giọt mồ hôi từ khuôn mặt tuấn mỹ của Dịch Á nhỏ xuống. Hai cánh tay cường tráng mà có lực đang gắt gao ôm mình, tuyên thệ quyền chiếm giữ của hắn.

Trác Ngọc luôn luôn kiên cường giờ phút này không khỏi hé ra vẻ mặt bi thương. Hốc mắt ửng hồng, cho dù cô có kiên cường như thế nào đi nữa cũng là một cô gái, cũng sẽ bi thương khổ sở.

Cô khê đẩy người Dịch Á muốn tránh né hấn, nhưng cũng không dám có động tác gì quá lớn. Những vết hôn xanh xanh tím tím do Dịch Á để lại còn ỉn ỉn đau, xen lẫn cảm giác nóng bỏng trong cơ thể, hai loại cảm giác bất đồng khiến Trác Ngọc cảm thấy xấu hổ.

Cô chưa từng nghĩ mình sẽ phát sinh quan hệ với Dịch Á, vì cô chưa từng coi hấn là nam nhân mà đối đãi. Hôm nay cô bị Dịch Á đối xử như vậy, cô cũng không biết nên làm thế nào, như thế nào mới không phụ Ôn Thụy.

Thời điểm yêu thương say đắm nhất với Ôn Thụy bọn họ cũng chưa vi phạm, nhưng hiện giờ lại giao mình ở nơi này. Trác Ngọc cảm thấy đau buồn, tại sao mình lại gặp phải chuyện như vậy?

Tí tách...

Nước mắt không tự chủ từ hốc mắt ửng hồng của Trác Ngọc tràn ra ngoài.

Thật ra Dịch Á cũng không ngủ, hấn chỉ suy nghĩ một lát nên nói với Trác Ngọc như nào. Dù sao hấn cũng không được Trác Ngọc cho phép, nhưng tình huống đó hấn không thể do dự.

Cảm nhận được nước mắt Trác Ngọc rơi trên lồng ngực mình, hấn chợt cảm thấy bối rối. Hấn ôm Trác Ngọc ngồi dậy, cẩn thận thối lui khỏi thân thể Trác Ngọc lại khiến Trác Ngọc rên rỉ.

Dịch Á mặc dù có thể cảm nhận được xúc cảm mềm mại từ ngực truyền đến, nhưng khi ngửi được mùi máu tươi sắc mặt hấn liền biến đổi. Hấn cẩn thận ôm Trác Ngọc, khi ánh mắt chạm đến phía dưới sưng đỏ cùng những vết xanh tím trên người Trác Ngọc thì hối hận không thôi.

Hấn cẩn thận đỡ Trác Ngọc nằm xuống, nhanh chóng từ trong túi đeo lưng bị vắt ở một góc lấy ra được thảo mà Trác Ngọc đã nói với hấn rồi vò nát, nhẹ nhàng bôi lên hạ thân Trác Ngọc. Bôi xong thuốc, Dịch Á lại nhẹ nhàng mặc quần áo cho Trác Ngọc.

Trong toàn bộ quá trình Trác Ngọc không hề nói một lời nào, chỉ nằm im giống như tượng gỗ mặc cho Dịch Á loay hoay. Cô không biết mình phải làm sao, ngay cả cảm giác đói bụng cũng không có.

Dịch Á thấy Trác Ngọc không nói lời nào cũng không có bất kỳ phản ứng gì, tất nhiên là sẽ ảo não rồi. Giống cái nhỏ nhất định là giận mình không được nằng cho phép đã quan hệ với nằng.

Hấn không ngừng nói lời xin lỗi bên tai Trác Ngọc, cho đến khi nghe được âm thanh Trác Ngọc đói bụng mới dừng lại.

Thu xếp thật tốt cho Trác Ngọc, hấn nhìn Trác Ngọc một lúc lâu mới nhẹ giọng nói với cô: “Ngọc Nhi, nằng nghĩ ngơi đi, ta đi săn thú sẽ trở lại ngay.”

Dịch Á không suy nghĩ nhiều rồi khỏi sơn động.

Sau khi Dịch Á đi Trác Ngọc mới chậm rãi mở to hai mắt khó khăn đứng lên. Trên người vẫn còn cảm giác đau đớn của lần đầu tiên, nhưng cô vẫn không để ý đến những điều này.

Cô chậm rãi đi ra ngoài sơn động. Cô không biết mình phải đi nơi nào, trong đầu một mảnh trống rỗng. Cô chỉ biết cô muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi Dịch Á, không bao giờ gặp lại nam nhân nguy hiểm kia nữa. diendan

Không sai, là nam nhân. Trước kia cô chưa từng nghĩ người thú này sẽ tạo được bao nhiêu uy hiếp với mình, cô vẫn cho rằng mình thân là sinh vật cấp cao của Thế kỷ 21, có trí khôn để cải thiện cuộc sống của mình, cô cho rằng Dịch Á sẽ vì vậy mà nghe lời cô, vì những việc mà cô làm mà sùng bái. Nhưng cô lại quên mất Dịch Á có thể dễ dàng chế ngự cô, thậm chí chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể bóp chết cô.

Nhất định là mấy ngày nay cô đã buông lỏng cảnh giác, nếu không vì sao lại quên đi con người Dịch Á vốn là như vậy chứ?

Không ngừng có nhánh cây cùng cây cỏ xẹt qua cần cổ, mặt, cánh tay cùng bắp đùi Trác Ngọc, nhưng cô không để ý. Cô cứ đi thẳng về phía trước không suy nghĩ mình có thể gặp phải nguy hiểm gì hay không. Đường như chỉ cần rời khỏi Dịch Á là cô có thể an tâm.

Dịch Á mới đi đến gần sơn động đã phát hiện Trác Ngọc không có ở đây. Hắn cho rằng Trác Ngọc chỉ là đi ra ngoài giải quyết nhu cầu sinh lý, một lát sau hắn mới cảm thấy không ổn. Thân thể cô lúc này bất tiện cũng nên trở lại rồi.

Hắn vốn cho rằng Trác Ngọc đi đến dòng suối nhỏ, nhưng khi đến đó hắn cũng không thấy bóng dáng Trác Ngọc. Hắn đột nhiên cảm thấy kinh hoàng. Chẳng lẽ đã có dã thú thừa dịp hắn không có ở đây nên đã bắt Trác Ngọc đi?

Dịch Á không không chế được sự sợ hãi trong lòng. Nếu bị dã thú bắt đi....

Trác Ngọc hiện không có ở đây nên hắn không thể đảm bảo điều gì.

Đáng chết!! Sao hắn không mang Trác Ngọc theo lại để nàng ở trong sơn động, nàng hiện tại không khỏe sao có thể đấu lại dã thú. Nếu là dã thú to lớn, hắn quả thật không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Dịch Á vừa tìm kiếm mùi Trác Ngọc, vừa chú ý dị động trong rừng rậm. Thân thể Trác Ngọc không khỏe nên nhất định không đi được bao xa.

Nhưng hắn lại không biết là, Trác ba xuất thân từ quân nhân, từ nhỏ Trác Ngọc đã đi theo Trác ba, mặc dù không học được kỹ xảo gì, thể nhưng sức chịu đựng cũng học được thật tốt, chuyện gì mà cô đã muốn làm thì cô sẽ dốc toàn lực.

Tựa như giờ phút này, coi như thân thể cô không được khỏe thể nhưng cô vẫn duy trì hành động trốn chạy của mình.

Dịch Á vừa tìm đã tốn mất nửa ngày. Lúc đầu hắn tìm kiếm sai phương hướng, sau đó ngửi thấy mùi của Trác Ngọc liền đuổi theo. Hắn tìm được Trác Ngọc cả người vết thương nằm ở trong đồng được thảo lộn xộn.

Dịch Á cẩn thận từng ly từng tí ôm Trác Ngọc vào lòng, đau lòng nhìn vết thương trên người cô. Sau đó hắn nhanh chóng trở về.

Hắn nhẹ nhàng đặt Trác Ngọc xuống, lại lấy thảo dược xử lý những vết thương trên người cô sau đó mới từ từ đưa mắt nhìn Trác Ngọc. Lâu sau hắn mới đứng dậy đi làm cơm, đặt nồi canh nấu cho Trác Ngọc trên bếp từ từ nấu, chính mình ăn một chút thịt nướng rồi thôi.

Hắn lại để cho giống cái mà mình yêu thích bị thương.

Tinh thần Dịch Á trở nên cực kỳ sa sút, hắn rất sợ Trác Ngọc cảm thấy mình không bảo vệ được cô, vì vậy mà cô sẽ không cần hắn nữa.

Trác Ngọc lần nữa tỉnh lại liền đoán được mình đã được Dịch Á mang về. Cô cũng không nói lời nào, cho đến khi Dịch Á đang lâm vào trầm tư phát hiện cô đã tỉnh ánh mắt của cô mới chậm rãi tập trung, nghe rõ lời nói của Dịch Á, lại bất ngờ hắn không nổi giận mà tự trách.

“Thật xin lỗi, là ta không đúng, ta không nên để nàng một mình ở đây, không nên để dã thú có cơ hội làm nàng bị thương. Muốn đánh cũng tùy nàng, nhưng nàng cũng đừng không để ý tới ta.”

Trác Ngọc mê man nháy mắt mấy cái. Hắn cho rằng mình bị dã thú mang đi nên mới bị thương, hắn căn bản không biết tại sao mình muốn rời đi. Đúng vậy, bọn họ không cùng giống loài, sao có thể hiểu được.

“Tôi đói rồi, muốn ăn ít đồ.” Thanh âm Trác Ngọc vẫn khàn khàn như cũ, thậm chí còn mang theo chút quyền rũ, chính cô nghe được cũng phải giật mình. diendan

Dịch Á nghe thấy Trác Ngọc muốn ăn thì vội vàng múc một chén canh, cầm cái muỗng đút cho Trác Ngọc.

Trác Ngọc muốn tự mình ăn, Dịch Á lại kiên trì muốn đút, lý do đương nhiên là do Trác Ngọc bị thương, không nên lộn xộn, cần người chăm sóc.

Trác Ngọc nhìn cái muỗng đưa đến bên miệng thì thở dài một hơi, so với vết thương thì sự tồn tại của anh còn làm người ta sợ hãi hơn. Chỉ là câu nói này hiện tại cô không dám nói, cũng không còn hơi sức để nói, chỉ có thể mặc Dịch Á nuốt im.

Trác Ngọc ăn xong một chén thì không muốn ăn nữa, ăn thêm một chút thịt nướng liền nằm xuống nghỉ ngơi.

Cô đang suy nghĩ tại sao lại xảy ra chuyện như vậy. Cô nhớ mình cũng không có làm gì, cũng không nói gì có ý muốn mời Dịch Á hưởng thụ âm thanh của giường tre, tại sao lại thành ra như vậy cơ chứ? (ý nói muốn mời Dịch Á làm chuyện ng lớn ạ :~)2 :~2)

Cô cũng không làm ra chuyện gì khiến Dịch Á hiểu lầm đi. Vào lúc đó thần trí dịch Á cũng hoàn toàn thanh tỉnh. Cô nhớ tối hôm qua cô chỉ là đến dòng suối nhỏ tắm, trước khi tắm cũng ăn thức ăn giống Dịch Á, chỉ là ăn nhiều hơn Dịch Á mấy trái dâu mà thôi. Nghĩ tới nghĩ lui cô cũng không nghĩ ra, không thể làm gì khác là đưa ánh mắt nhìn về phía Dịch Á.

Thấy Trác Ngọc nhìn mình cau mày, Dịch Á vội hỏi: “Sao vậy, có chỗ nào cảm thấy khó chịu?”

Trác Ngọc muốn nói ra, nhất thời cô lại cảm thấy xấu hổ. Cuối cùng không chống lại được ý niệm trong lòng liền hỏi: “Vì... Tại sao tối qua lại xảy ra chuyện như vậy?”

Thấy Trác Ngọc chủ động nói ra chuyện tối hôm qua, Dịch Á hơi ngẩn người: “Nàng không biết?”

Vừa nhắc tới chuyện tối qua Dịch Á không tránh được nhớ lại dư vị cũ một phen, ánh mắt cũng trở nên tối đi. Cảm giác kia quá mức tốt đẹp, quả thực muốn làm cho người ta ngừng mà không được.

Thấy Dịch Á dùng ánh mắt mờ mờ mà kích tình nhìn chằm chằm mình, Trác Ngọc đỏ mặt, cô hiển nhiên cũng nhớ lại chuyện tình tối qua: “Tôi sao biết được, nếu biết rõ sao tôi còn hỏi anh?”

Câu hỏi này mang theo giọng điệu hờn dỗi khiến tinh thần Dịch Á rung động: “Tối qua khi nàng ăn cơm xong có ăn mấy trái tình quả, được tính của tình quả cần phải kết hợp mới có thể giải. Ta nghĩ rằng nàng ngưỡng chừng không muốn mở miệng nên mới ăn tình quả...”

Hắn vừa nói vừa cười một tiếng thật thấp bên tai Trác Ngọc: “Thật ra thì chỉ cần nàng nói với ta, ta sẽ rất vui. Nếu nàng bắt nạt với cố gắng của ta, vậy chúng ta có thể làm một lần nữa, hử...”

Thanh âm chữ “hử” ở cuối câu được nâng lên khiến cho người ta có vô hạn suy nghĩ.

Thì ra là như vậy, thì ra là lỗi của mình, đáng lẽ ra mình không nên ăn trái cây kia. Nhưng sao mình có thể biết được trái cây này lại có tác dụng kích tình?

- Hết chương 18 -

19. Chương 19: Sầm Chớp

Trác Ngọc ngồi trên lưng Dịch Á từ từ trở về. Dọc theo đường đi côn trùng kêu vang, chim hót líu lo khiến trong lòng Trác Ngọc càng thêm phiền não. Cô cảm thấy Dịch Á là cố ý, biết rõ trái cây này có tác dụng kích tình, nhưng hắn thấy cô ăn cũng không ngăn cản, chính vì muốn sàm sỡ cô, làm cho người ta thật giận. Cô muốn mắng người đánh người, lại biết nắm đấm của mình cũng chỉ giống như gãi ngứa với Dịch Á, khiến cô phải ghen một hơi bực bội.

Trên đường đi, Dịch Á luôn cẩn thận để ý nét mặt Trác Ngọc. Hắn biết tâm tình Trác Ngọc không được tốt, cũng biết Trác Ngọc không muốn nói chuyện cùng hắn. Nhưng hắn lại sợ Trác Ngọc khó chịu, trong lòng hắn rất mâu thuẫn.

Hai người dọc theo đường đi đều không nói chuyện, một loại an tĩnh quỷ dị bao phủ hai người.

Hai người trầm mặc trở lại sơn động cũ. Chỉ mới qua mấy ngày mà sơn động đã có chút đồ nát, khắp nơi đều là bụi bặm, miếng che chỗ tắm rửa đã không thể dùng được nữa. Trong góc sơn động có mấy con nhện an cư lạc nghiệp, còn có vài con muỗi không biết tên cũng tới tham gia náo nhiệt. Trác Ngọc ghét bỏ nhũm mày một cái.

Địch Á để đồ xuống, thấy nét mặt giống cái của mình thì vội vàng thu dọn sơn động, thu dọn xong lại sẵn mỗi gác trên đồng lửa làm cơm, lại nấu thêm một nồi canh.

Trác Ngọc tùy tiện ăn vài miếng liền không có khẩu vị, chỉ ngồi ở một bên ngẩn người. Cô cảm thấy cuộc sống đối với cô mà nói quá mức bi thống. Xuyên đến xã hội nguyên thủy có nền văn minh hoàn toàn bất đồng với Thế kỷ 21, gặp được người thú, còn xảy ra chuyện như vậy. Nếu tâm lý cô không vững vàng, chỉ sợ sớm đã bị hù chết.

Địch Á yên lặng quan sát Trác Ngọc, nghĩ nếu nàng không chịu tha thứ ỉn....

Hắn rung mình một cái, có cảm giác như có một cây đuốc đốt từ trong đầu ra bên ngoài, mà trên ót hắn như bị dội một chậu nước lạnh.

Mấy ngày sau đó, Trác Ngọc cũng dần dần không còn yên lặng như vậy nữa. Thỉnh thoảng cô sẽ cùng Địch Á nấu cơm, phối hợp coi như là ăn ý.

Trác Ngọc cảm thấy rất quái lạ cô vẫn có thể cùng Địch Á chung sống hòa bình. Chỉ là nghĩ lại thì thấy cũng đúng. Cuộc sống của cô ở đại lục này còn phải dựa vào Địch Á, sao có thể chộc hấn mất hứng?

Thật ra thì Trác Ngọc vốn là một người như vậy, vì đạt được mục đích của mình có thể lợi dụng bất luận kẻ nào và vật gì. Ban đầu vì để được Ôn Thụy coi trọng, cô không tiếc lợi dụng bạn tốt của mình. Cô vĩnh viễn đều nhớ lời mà Trác ba đã nói cùng cô. Muốn làm được chuyện gì đều phải lợi dụng triệt để những tài nguyên đang có, chỉ cần lấy được thứ mà mình muốn thì không cần tiếc hận những giá trị mà mình mất đi. Từ nhỏ Trác Ngọc đã tôn sùng những lời nói này, xem đó là chân lý. Tạm thời thua thiệt, mặc dù nơi này không được như ý, cô cũng sẽ không coi thường, không để mình bị thương.

Ngày hôm đó ban ngày ánh mặt trời còn chiếu sáng khắp nơi, đến chạng vạng mây đen đã giăng đầy.

Sấm chớp nổi lên, mưa rầm rầm. Màn mưa rơi xuống phủ kín bầu trời, giữa đất trời là một mảnh trắng xóa. Bọn họ ở trong sơn động, Địch Á đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn, đủ để hai người bọn họ ở trong sơn động nghe âm thanh sấm đánh.

Trác Ngọc ngẩn người một lúc, sau đó bất chợt chạy ra khỏi sơn động chạy theo tiếng sấm. Nước mưa rơi xuống mặt, giội ướt khắp người cô cũng không quan tâm. Cô chỉ có một ý niệm, đó chính là cô muốn đuổi theo tiếng sấm, cô hoàn toàn không biết hành động của cô ở trong mắt Địch Á có bao nhiêu điên cuồng.

Địch Á thấy Trác Ngọc chạy đi, sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài. Ngay sau đó hắn cũng vọt vào màn mưa đuổi theo bóng dáng Trác Ngọc.

Hắn không ngờ giống cái của mình lại có hơi sức lớn như vậy, hắn tóm lấy cổ tay Trác Ngọc muốn kéo cô trở về lại bị cô tránh thoát, hắn liền ôm ngang cô lên chạy về sơn động.

Trác Ngọc thấy Địch Á ngăn cản mình thì liều mạng đánh vào lưng Địch Á, quyền đâm cưỡi đá với hắn lại bị Địch Á ôm thật chặt, làm thế nào cũng không tránh được.

Đến sơn động Địch Á đặt cô xuống, cô lại muốn chạy ra ngoài. Địch Á thấy vậy lại ngăn cản cô khiến cô giãy giụa như nào cũng không thoát được.

“Nàng không biết nàng chạy vào trong mưa sẽ chết ư? Sẽ chết đó. Nàng đừng đi ra đó có được hay không, nàng muốn làm cái gì, ta làm cho nàng, có được hay không?” Địch Á hai mắt đỏ ngầu, thanh âm run rẩy nói với Trác Ngọc.

Trác Ngọc bị Địch Á ôm thật chặt đè ở trên đất. Ánh mắt cô mê mang, cô muốn về nhà, Địch Á lại kéo cô không để cho cô đi ra ngoài. Cô không thể thoát khỏi sự kìm chế của Địch Á, chỉ có thể nhìn màn mưa ngoài sơn động mà ngẩn người.

Cô đã nghe được lời nói của Địch Á rồi, cô cũng biết nếu sơ sót một cái cô sẽ bị sét đánh chết. Nhưng nếu có thể về nhà thì sao? Nếu có thể về nhà, chịu bao nhiêu khổ cô cũng đồng ý. [truyện chỉ được đăng tại diendan]

“Ngọc Nhi, nàng đừng đi ra ngoài, rất nguy hiểm.”

Thấy Trác Ngọc dường như không tin, hần nhớ tới cha mẹ mình, ghen ngào nói: “Cha mẹ ta cũng đi ra ngoài trong thời tiết này đã bị sét đánh chết. Ta không muốn nàng giống bọn họ rời khỏi ta, để ta lại một mình.”

Hóa ra là như vậy. Trác Ngọc cảm thấy mình nên an ủi Dịch Á. Nhưng chính cô còn cần người an ủi thì sao có thể an ủi hần. Cô đành phải vươn tay ôm hần, vuốt ve đầu hần im lặng an ủi.

Ban đêm tiếng sấm rầm rầm, mưa càng lớn hơn, trong sơn động cũng bị nước mưa bắn vào. Cửa động bị ướt một mảng, hai người cũng không có tâm tình ăn cơm tối, chỉ biết đắm chìm trong suy nghĩ của mình, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau hai người bị tiếng chim hót bên ngoài đánh thức. Đứng lên nhìn thì thấy bên ngoài đã sáng choang, mặt trời cũng đã treo cao, ánh mặt trời lười biếng chiếu nghiêng vào sơn động.

Chỗ đất ướt ở cửa sơn động qua một đêm đã ướt thêm rất nhiều, nhiều nơi trong sơn động cũng có chút ướt ướt. Dịch Á cảm thấy nơi này không thể ở nữa. Địa thế ở nơi này thấp, nếu lại có thêm mấy trận mưa nữa sơn động sẽ ngập mất.

Hần dọn dẹp qua sơn động, ở trên mặt đất ẩm ướt miễn cưỡng cũng có thể nhóm lửa để nấu cơm.

Trác Ngọc nhìn một lúc, sau đó chạy ra khỏi sơn động. Mặc dù là mùa nóng, nhưng có thể bởi vì đêm qua đã mưa cả đêm nên lúc này cũng không quá nóng. Thực vật xung quanh sơn động đêm qua được nước mưa tẩy rửa, trên lá ánh lên ánh sáng xanh ngọc, khắp nơi tản ra hơi cỏ nhàn nhạt.

Mặt đất có chút lầy lội, Trác Ngọc đi ở bên ngoài một lát mà trên giày đã dính rất nhiều bùn đất, trên chân cùng trên đùi cũng dính không ít, khiến cho cô cũng không còn tâm tình ở bên ngoài hít thở không khí mới mẻ nữa. Cô ầm ừ trở lại sơn động lấy nước tắm rửa rồi cùng Dịch Á ăn cơm.

Dịch Á ăn xong nhìn Trác Ngọc mấy lần, miệng há ra muốn nói gì đó lại đóng lại.

Trác Ngọc nhìn bộ dáng hần muốn nói lại thôi, trong lòng cảm thấy bức mình. Về mặt kia giống như mình khi dễ hần không cho hần nói chuyện vậy.

“Muốn nói gì nói đi, đừng có giống như đàn bà.” Trác Ngọc ác liệt nói.

Dịch Á quan sát nét mặt của Trác Ngọc: “Ta muốn đi tìm sơn động có địa thế ột chút, nếu không mưa mấy trận nữa cái sơn động này sẽ bị nước mưa làm ngập. Nàng ngoan ngoãn ở trong sơn động, không chạy loạn có được không?”

Khóe miệng Trác Ngọc co giật. Nghĩ thầm anh cũng đã quyết định rồi, còn hỏi tôi làm gì. Cô cũng biết hôm qua mưa rơi hai ngày, sơn động này thật đúng là không thể ở nữa. Cô phát tay một cái với Dịch Á: “Tôi biết rồi, tôi sẽ ở trong sơn động không chạy loạn. Nếu như anh không yên tâm, thì đóng cửa sơn động lại, dù sao có viên đá phát sáng, tôi cũng không sợ tối.”

Dịch Á biết Trác Ngọc vẫn nhớ chuyện mình nhốt nàng ở trong sơn động. Hần muốn nói gì đó lại ngượng ngùng im lặng, xách theo túi đeo lưng lên đường.

Dịch Á vất vả hơn nửa ngày mới tìm được một nơi khiến hần hài lòng. Hần xòe móng vuốt ra bắt đầu đào, chỉ chốc lát sau hần đã đào được hình dáng cơ bản. Xoa xoa mồ hôi trên trán, nhìn trời phát hiện thời gian cơm trưa đã qua liền vội vàng thu dọn đồ đạc trở về, không biết giống cái nhà mình có đói bụng hay không.

Vừa tới cửa động phát hiện giống cái của mình vẫn ở đó, trong nồi đang nấu canh. Hần len lén thở phào nhẹ nhõm. Vẫn tưởng rằng giống cái của mình tức giận sẽ không ăn cơm, không ngờ nàng lại nấu cơm.

Trác Ngọc đang cảm thấy ảo não. Rõ ràng Dịch Á ngăn cản cô về nhà cô nên tức giận, không ngờ lại lo lắng hần vất vả ở ngoài sẽ đói bụng, cô tìm ỉnh một cái cố, đây là vì báo đáp Dịch Á đã chăm sóc mình, nấu bữa cơm cho hần cũng không tính là gì.

Thật ra thì cô cũng biết trước khi cô tới, Dịch Á bắt được con mèo sẽ ăn tại chỗ, vì chăm sóc cô nên mới nướng thịt hoặc nấu canh. Nhưng cô không muốn thừa nhận rằng cô quan tâm Dịch Á, cô đành phải dùng lý do này để an ủi mình.

Hôm nay Dịch Á mang về hai loại trái cây. Hắn vừa ăn đồ vừa giới thiệu với Trác Ngọc. Hắn biết giống cái của mình đối với mấy loại trái cây thì cảm thấy rất hứng thú, cho nên sau khi xác định không có độc liền mang về làm vui lòng Trác Ngọc.

Vỏ của hai loại trái cây này đều có chút cứng rắn, Trác Ngọc dùng dao xương tách vỏ ra, một loại trong đó rất nhanh có nước chảy xuống. Trác Ngọc dùng đầu lưỡi nếm thử lại vội vàng phun ra. Quá mặn, so với lá cây chuối tây tròn còn mặn hơn. Cô lập tức nghĩ tới nếu phơi loại trái cây này dưới ánh mặt trời không biết có giống nước biển phơi thành muối hay không. Nghĩ vậy cô liền dùng dao xương chọc thành một cái lỗ nhỏ ở phía trên một quả khác sau đó phơi dưới ánh mặt trời.

Cô cầm một loại trái cây khác lên nếm thử, kinh ngạc không nói nên lời. Bên trong trái cây này là chất lỏng màu trắng, lại sền sệt. Cô phát hiện mùi vị của nó giống như vị bơ, ngọt mà không ngán. Cô kích động nói không ra lời.

Trác Ngọc vẫn luôn rất thích bơ, không ngờ ở thế giới này cô lại có thể được ăn mùi vị này. Cô cơ hồ muốn nhảy dựng lên, chạy đến bên cạnh Dịch Á hôn một cái xuống trán hắn.

“Tôi thật vui, không ngờ tôi có thể được ăn bơ, thật sự rất cảm ơn anh, Dịch Á.”

Trác Ngọc suy nghĩ một chút cầm mấy quả bơ đi phơi. Dịch Á thấy mấy trái cây quả nhiên dời đi lực chú ý của Trác Ngọc, trong lòng liền cảm thán. Những điều phụ thân dạy hắn quả nhiên có tác dụng. Hắn sau này vẫn còn phải học tập nhiều a.

Thời gian kế tiếp Dịch Á đều ở trong sơn động mới. Hai ngày sau khi Trác Ngọc đi cùng Dịch Á đến sơn động mới liền kinh hãi.

Sơn động mới có diện tích gấp hai cái cũ, Dịch Á đã chia ra thành nhiều nơi, mỗi nơi đều có công dụng riêng. Có nơi dùng để cất thức ăn, có nơi dùng để nghỉ ngơi, mỗi nơi hắn đều phân chia rõ ràng.

Khiến cho cô hài lòng chính là Dịch Á cư nhiên làm giường gỗ, cái bàn, cái ghế. Mặc dù chỉ là dùng cọc gỗ được gia công đơn giản cũng đủ để cô kích động không thôi. Chỉ là sơn động cách mặt đất quá cao, mỗi lần lên xuống cũng cần Dịch Á mang đi.

-Hết chương 19-

20. Chương 20: Sinh Mệnh Mất Đi.

Mấy ngày sau Trác Ngọc vui mừng phát hiện loại trái cây có vị mặn kia sau khi phơi khô thì bên trong tất cả đều là những hạt muối ăn nhỏ nhỏ tinh mịn. Sau này bọn họ ăn muối sẽ dễ dàng hơn. Cô đặt tên cho loại trái cây này là quả muối.

Quả bơ sau khi được phơi khô dưới ánh mặt trời cuối cùng cũng thành khối bơ. Cô bỏ miếng bơ vào trong nước rồi nấu lên tạo thành hương vị ngon ngọt, mùi bơ thơm ngào ngạt, ngay cả Dịch Á cũng rất thích.

Sau đó, Trác Ngọc yêu cầu Dịch Á hái hai loại trái cây này nhiều hơn, nhất là quả muối.

Vào lúc Dịch Á không đi săn, Trác Ngọc để cho Dịch Á đào hố học làm bẫy. Hai người dùng dao xương tước thật nhiều những mũi tên chôn ở trong hố, sau đó trên miệng hố dùng nhánh cây và cỏ nguy trang là được. Sau khi làm xong bẫy thì làm thêm một ký hiệu. Sau đó cô lại nghĩ tới làm cung tên, như vậy cô cũng có thể thử săn thú, ít nhất cũng có thể bắt được một ít động vật. Huống chi sức lực Dịch Á mạnh như vậy, nếu dùng tốt thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều hơi sức.

Suy tính đến thiên phú chế tạo không tệ của Dịch Á, cô liền nói những nguyên liệu cùng những điều quan trọng cho Dịch Á biết để cho hắn làm thử một cái.

Một cây cung tốt do cánh cung có tính co dãn cùng với dây cung dai bền tạo thành. Lúc trước khi còn ở quê, Trác Ngọc đã cùng em trai chơi đùa tạo một cây cung đơn giản, nên cũng chỉ biết cách làm cung tên này mà thôi.

Địch Á dựa theo yêu cầu của Trác Ngọc rất nhanh đã tìm được cành cây có ngoại hình giống hệt cành trúc, vỏ ngoài có màu đen. Tiếp theo chế thành một đoạn dài nhỏ, làm thành cánh cung. Trác Ngọc thử một chút thấy loại cây này co giãn được, rất bền chắc, rất thích hợp làm cánh cung.

Về phần dây cung, Địch Á bắt được một con bò, dùng gân bò làm dây cung. Làm đi làm lại nhiều lần, cuối cùng một cây cung đơn giản cũng đã hoàn thành. Họ còn làm thêm một ít mũi tên bằng gỗ để luyện tập, còn xương thú được làm thành mũi tên thì lưu lại để khi nào thực chiến thì dùng.

Cây cung này tương đối lớn, thích hợp để Địch Á dùng. Đầu tiên cô dạy cho Địch Á cách dùng, để cho hắn đứng tại chỗ ngắm bắn một cái bia ở phía xa.

Lúc đầu Địch Á vẫn không quen, dù sao người thú trời sinh có tính háo chiến, săn thú cũng là hóa thành hình thú, dựa vào sức mạnh của bản thân cùng móng vuốt sắc bén để lùng bắt con mồi. Hiện tại muốn hắn đứng ngắm một vật ở xa, hắn cảm thấy rất không thoải mái. Chỉ là giống cái của hắn muốn hắn làm như vậy, hắn cũng không thể không nghe, nói không chừng thật sự có tác dụng.

Địch Á học rất nhanh, sau khi bắn vài chục mũi tên bằng gỗ, ngắm đích chuẩn xác cũng có thể bắn trúng bảy tám phần. Đúng lúc phía trước rừng cây có con gà rừng chạy qua, cô để Địch Á dùng xương làm mũi tên, không ngờ lại bắn trúng.

Địch Á chạy tới xách con gà về cười rục rĩ với Trác Ngọc, rất dễ nhận thấy hắn cũng đã nhận ra được chỗ tốt của cung tên.

Sau đó Địch Á lại dùng mũi tên săn thêm mấy con vật, so với việc hắn chạy đuổi theo con mồi khắp nơi tiết kiệm được rất nhiều sức lực.

Hắn lại làm thêm mấy cây cung, vì đã có kinh nghiệm nên mấy cây cung này bền chắc hơn. Dưới sự yêu cầu của Trác Ngọc, hắn cũng làm cho cô hai cây cung nhỏ tương đối tinh xảo.

Cứ như vậy ngày ngày Trác Ngọc luyện tập bắn tên. Mỗi ngày Địch Á đưa Trác Ngọc đến nơi có thảm cỏ lớn ở ngoài rừng cây cách sơn động không xa tập bắn. Ở đó có một loài động vật nhỏ giống con sóc, bọn chúng thích kết thành từng nhóm ăn cỏ. Số lượng nhiều, đầu nhỏ, không thích chạy trốn, lá gan lại lớn, vào lúc đồng bạn bị bắn trúng, trong nháy mắt chúng sẽ chạy tán loạn. Không được mấy phút lại tụ tập lại, dùng để làm bia luyện bắn là thích hợp nhất.

Ngày cứ bình thản như vậy không có gì lạ, như dòng nước êm lặng chậm rãi chảy qua.

Hôm nay hai người đang ở bên ngoài săn thú, bỗng nhiên mây đen giăng kín bầu trời. Thấy sắp mưa, Địch Á xoay người muốn công Trác Ngọc trở về sơn động, không muốn Trác Ngọc cách xa hắn.

Nhưng Trác Ngọc lại không muốn trở về cùng hắn, mặc hắn khuyên can như nào cũng bất vi sở động.[truyện chỉ được đăng tải tại

Mưa đã nhỏ giọt lên người bọn họ, những động vật nhỏ kia cũng về nhà tìm mẹ của mình, chỉ còn lại hai người họ đang giăng co.

Địch Á không hiểu tại sao cô nhất định phải ở lại trong mưa. Lần trước cũng như vậy, chẳng lẽ nàng không biết với dạng thời tiết này, nếu vẫn chạy loạn ở ngoài sẽ rất nguy hiểm ư?

“Ngọc Nhi, cùng ta trở về có được hay không? Bên ngoài rất nguy hiểm, trở về thôi!!” Địch Á tận tình khuyên bảo.

Nhưng Trác Ngọc nào có nghe lọt tai, cô vừa thấy ở phía trước có gì đó lóe lên ánh sáng. Thấy Địch Á vẫn còn quấy rầy liền thét lên: “Phải về chính anh về, tôi sẽ không đi cùng anh.”

Cô chạy về hướng mà mình muốn đi, Địch Á lại kéo cô không cho cô đi. Cô gỡ tay Địch Á không được liền dùng miệng cắn: “Tại sao anh lại như vậy. Anh đừng ngăn cản có được hay không. Tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà tìm ba mẹ.” Trác Ngọc hai mắt đầm lệ khẩn cầu.

Địch Á ghen hờn không nói lời nào, hắn dùng một loại ánh mắt mà Trác Ngọc chưa bao giờ thấy nhìn cô khiến cô cảm thấy lạnh lẽo. Cô liều mạng muốn tách khỏi Địch Á, vừa đánh đấm vừa nói: “Cái người man rợ này, mau thả tôi ra, anh là đồ khốn kiếp, tôi không thích anh, anh tránh ra!!!”

“Không thích ta?!” Dịch Á âm thanh khàn khàn hỏi.

“Đúng, tôi không thích anh. Cho tới bây giờ vẫn không thích, tôi chỉ chán ghét anh.” Trác Ngọc dùng ánh mắt không sợ hãi nhìn hắn. Cô cũng không sợ nói những câu rất có tính đả thương người khác: “Tôi chịu đựng anh đã đủ rồi, cũng chịu đủ cuộc sống ở đây rồi. Anh thả tôi đi đi, cho dù anh không để cho tôi đi, lần sau tôi vẫn sẽ tìm cơ hội rời đi.”

“Nhất định phải đi? Không muốn sinh sống cùng ta?”

Dịch Á dùng ánh mắt đau thương nhìn Trác Ngọc. Một lúc lâu sau, hắn từ từ buông cổ tay Trác Ngọc ra, xoay người rời đi để lại cho Trác Ngọc một bóng lưng nặng nề bị ai.

Trác Ngọc cũng không còn tâm tình để ý những điều đó nữa. Cô đi về phía trước, đến nơi mới phát hiện đó là một nhánh cây bị sét đánh, phía trên còn có dấu vết bị đốt. Có lẽ ánh sáng vừa rồi cô nhìn thấy là lửa, chỉ là đã bị mưa to dập tắt.

Mưa rơi càng lúc càng to, hai mắt của Trác Ngọc bị mưa rơi cơ hồ không mở ra được, tầm mắt hoàn toàn mơ hồ. Cô vẫn muốn đuổi theo tiếng sấm như lần trước, nhưng sao cô có thể đuổi theo tiếng sấm được.

Hơi sức càng lúc càng nhỏ, Trác Ngọc cảm thấy bản thân mình không còn chút sức lực nào, bụng đau như xoắn lại vào nhau. Cô không chú ý bị trượt chân, cả người ngã nhào trên mặt đất.

Cô nhìn máu trên đùi, bụng càng đau khó có thể chịu được. Đáng chết, thời gian dài như vậy cô đã quên mất việc sinh lý, không ngờ nó lại xuất hiện vào lúc này, thật khiến người khác chán ghét.

Nhưng tại sao lại đau thế này, sao lại chảy nhiều máu như vậy, chẳng lẽ không phải đến kỳ sinh lý sao?

Đáng tiếc Trác Ngọc đã không có thời gian suy tính những chuyện này, đau đớn hủy hoại thần kinh của cô, ý chí dần mờ hồ không rõ....

Dịch Á mặc dù bỏ đi nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng. Trong đầu có hai con người không ngừng cãi vã. Một nói: “Ngọc Nhi yếu như vậy, chạy không nhanh, nếu không tránh được sấm sét thì làm thế nào?”

Một người khác lại nói: “Là nàng muốn rời mình đi, không nên để ý đến nàng nữa.”

“Giống đực vốn nên bảo vệ giống cái, không thể để nàng bị thương.”

“Không đúng, chính nàng không cần bảo vệ, bị thương cũng là tự nàng tìm.”

Hai người một trách cứ người kia vô tình, một chỉ trích đối phương xen vào việc của người khác, quá mức mềm lòng. Hai người này không ngừng ồn ào, om sòm không dứt, rốt cuộc Dịch Á không ngăn nổi sự quan tâm đối với Trác Ngọc, chạy như bay.

Động tác Dịch Á rất nhanh, hắn ngửi được mùi máu tanh trong không khí, sắc mặt lập tức biến đổi, hắn liền tăng tốc chạy về phía Trác Ngọc.

Đập vào mắt Dịch Á chính là thân thể Trác Ngọc cuộn tròn nằm trên mặt đất. Váy da thú, bắp đùi cũng bị máu dính vào, máu theo nước mưa bị xối đi.

Hắn đau lòng ôm lấy Trác Ngọc, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại sơn động, thân thể Trác Ngọc lạnh như băng. Dịch Á lấy tất cả da thú trong sơn động đắp lên người Trác Ngọc, sau đó đi đun nước nóng tắm cho cô.

Hơi thở của Trác Ngọc rất yếu, trên đường trở về không biết Dịch Á đã hái được loại cỏ gì, nấu lên rót vào trong miệng Trác Ngọc. Không bao lâu sau Trác Ngọc phát ra tiếng nghẹn ngào trầm thấp, khổ sở cắn môi, bụng đau đớn khiến thần kinh Trác Ngọc thất lại.

Vào lúc nửa tỉnh nửa mê, cô cảm giác trên trán mát lạnh, giống như có nước lướt qua.

“Grào....”

Tiếng rống vang trời như từng đợt sóng cuộn cuộn trong màn mưa truyền về phương xa. Dịch Á có vẻ bị ai khác thương. Hắn nhìn Trác Ngọc nằm đây thương tích nằm trên giường, hắn nằm ghé vào da thú, dùng đầu cọ xát vào bụng dưới Trác Ngọc.

Hắn quả thật không thể tin được, cả người vui sướng hoạt bát cứ nằm ở đó. Đứa bé đầu tiên mà hắn mong đợi rất lâu cứ như vậy mất đi, hắn hận mình tại sao không đi theo Trác Ngọc, tại sao bỏ nàng lại không để ý tới nàng. Nếu mình không bỏ nàng mà đi, vài tháng sau bọn họ sẽ có một đứa nhỏ đáng yêu.

Địch Á ôm Trác Ngọc im lặng rơi lệ. Hắn sợ Trác Ngọc sẽ chết, không biết được thảo mà mình nấu có tác dụng hay không. Cứ thế hắn một mình ở đó suy nghĩ lung tung.

Suốt cả đêm Địch Á phát hiện nhiệt độ Trác Ngọc đã từ từ giảm xuống. Tiếng rên rỉ cũng không còn, chân mày chậm rãi giãn ra. Hắn vẫn nhẹ nhàng vuốt ve bụng Trác Ngọc, đợi đến khi Trác Ngọc mở mắt hắn kích động khẽ gọi một tiếng, ôm Trác Ngọc dùng sức cọ mặt của cô.

Vào lúc Trác Ngọc mở mắt ra cũng đoán được đã có chuyện gì xảy ra. Đứa bé của cô đã không còn, mặc dù không phải cô rất yêu thích, nhưng đó cũng là một sinh mạng, chỉ vì cô mà cứ như vậy mất đi.

Trong lòng cô cảm thấy rất lo lắng, mấy ngày nay cô luôn muốn ói, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng mình mang thai. Một cô còn là thầy thuốc, chỉ là cô chưa từng nghĩ tới, giống loài khác nhau còn có thể sinh ra đời sau. Bất kể như thế nào thì đó cũng là lỗi của cô, là do cô không bảo vệ tốt sinh mệnh nhỏ đó.

Ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt Địch Á đỏ ngầu, vẻ mặt bi thương. Vậy là hắn cũng biết đi, bằng không sẽ không bi thương như vậy.

Trác Ngọc vươn một tay ra vuốt ve đầu hắn, không tiếng động an ủi hắn.

Hai người ngây người thật lâu Địch Á mới đi nấu cơm, Trác Ngọc lại bảo hắn đi hái một ít dược thảo mà mình muốn. Dù sao sinh non cũng không phải là chuyện nhỏ, cô cần nghỉ ngơi.

Mặc dù có Địch Á cẩn thận chăm sóc, Trác Ngọc vẫn bị bệnh thật lâu. Sinh non làm cho thân thể không khỏe, sau khi được chăm sóc tốt Trác Ngọc vẫn cứ ốm đau bệnh tật, sốt nhẹ không ngừng.

Trác Ngọc bệnh không khỏi, trong lòng Địch Á rất nóng nảy. Hắn dựa theo lời cô nói ngày ngày nấu thuốc, nhưng vẫn không thấy tốt lên.

Thật ra Trác Ngọc cũng không chịu nổi, cô biết đây là do tâm tình của mình tạo thành. Cô hiện tại giống như một cái xác không hồn, mỗi ngày ăn xong lại nằm ngủ. Nếu không cũng dựa vào một góc sơn động ngồi yên, cũng không biết là đang suy nghĩ gì, hoặc là cái gì cũng không nghĩ đến.

Mỗi lần Địch Á thấy Trác Ngọc như vậy đau lòng không thôi, cũng có lúc hắn sẽ ôm Trác Ngọc ngồi cùng cô.

-Hết chương 20-

21. Chương 21: Trú Đông.

Cuộc sống cứ thế trôi qua nửa tháng, tinh thần Trác Ngọc cũng từ từ hồi phục. Cô đã nghĩ thông suốt, không chấp nhất với nguyện vọng về nhà mong manh này nữa.

Địch Á thấy vậy cũng thở dài một hơi. Qua một thời gian nữa là đến mùa tuyết rồi, mỗi ngày tốn nhiều thời gian ở cùng Trác Ngọc nên cũng chưa có nhiều thời gian đi săn để dự trữ thức ăn ủa tuyết.

Nhiệt độ đang dần dần hạ xuống, Trác Ngọc cũng cảm thấy được điều đó. Vì vậy cô và Địch Á phân công, Địch Á phụ trách săn thú, Trác Ngọc đi theo hái quả muối, quả bơ, khoai tây,...

Khắp nơi trong rừng chỗ nào cũng có thể thấy được quả dại, mỗi ngày Trác Ngọc và Địch Á hái đầy túi đeo lưng cùng balo mang về sơn động.

Ở phía trước sơn động cách đó không xa chính là cánh rừng. Trác Ngọc thường đi nhặt củi khô, cành khô, có khi còn dùng dao xương chém những nhánh cây bị phơi nắng dưới ánh mặt trời.

Cô tranh thủ thời gian thu thập củi đốt, những lá cây dễ đốt cùng những nhánh cây thật nhỏ thì dùng phần lớn túi da thú hoặc túi đeo lưng kéo về trong sơn động. Những cành cây khô to đốt được lâu thì dùng cây mây buộc lại, kéo không nổi thì nhờ Địch Á trở lại giúp một tay.

Thời gian Dịch Á săn thú cũng kéo dài rất nhiều, mỗi ngày trời tối hắc mới trở về. Mỗi lần về cũng mang rất nhiều con mồi chất đống ở trong sơn động. Trác Ngọc nói cho Dịch Á biết những con vật này nếu được ướp gia vị thì rất lâu sau mới hỏng, dễ dàng tồn trữ hơn.

Dịch Á nửa tin nửa ngờ, nhưng sau khi Trác Ngọc âm thầm ướp gia vị thì hắc lập tức đồng ý. Thường là vào buổi tối hai người sẽ cùng nhau làm.

Đối với Dịch Á mà nói, đây là một loại hoạt động mới. Trước kia người thú cũng đã dự trữ thức ăn để mùa tuyết dừng, nhưng lại phát hiện con mồi bị hư rất nhiều, vì vậy phải mạo hiểm gió lớn bão tuyết đi săn thú. Nhưng con mồi bắt được rất ít, cũng không đủ no bụng, người thú sẽ suy yếu đến ngã bệnh mà bỏ mạng. Nếu Ngọc Nhi đã nói vậy, vậy trước kia nhất định nàng đã thử qua, chưa được không ít thức ăn.

Tiếp đó Trác Ngọc bắt đầu làm quần áo mùa đông. Cô làm áo mưa cùng vớ da thú, còn làm thêm vài đôi giày phòng trời mưa. Chỉ là những đôi giày này mỗi lần Dịch Á đi chỉ được hai ngày sẽ hỏng. Mỗi lần hỏng, Dịch Á tựa như một đứa trẻ làm sai, xách theo giày chạy đến trước mặt Trác Ngọc uất ức nhìn cô, cũng không nói gì, chờ đến khi cô phát hiện ra hắc.

Sẽ có lúc cô cố ý làm bộ như không thấy, khi đó Dịch Á sẽ dùng vẻ mặt uất ức nhìn cô lâu một chút, đôi mắt màu vàng óng chớp động chuyên chú nhìn cô, miệng khẽ nhếch lên. Bộ dáng đó tựa như cô khi dễ hắc mà không dám nói, khiến cô mỗi lần đều có chuyện để trêu chọc hắc.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, rốt cuộc có một ngày trời cũng đã đổ tuyết. Trác Ngọc biết mùa đông đã chính thức bắt đầu. Cũng may bọn họ chứa nhiều thức ăn, vì vậy Dịch Á cũng không cần thường xuyên đi ra ngoài săn thú.

Hai người dùng tảng đá chắn ở trước cửa động, ở phía trên để lại một khe hở, thỉnh thoảng Dịch Á sẽ đi đến cửa động dọn tuyết và băng, tránh cho cửa động bị lấp kín.

Trác Ngọc mặc áo da thú thật dày ở trong sơn động nhảy tới nhảy lui, mặc dù đã có những da lông thật dày của động vật, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh không chịu được. Vì vậy cô thường để cho Dịch Á hóa thành hình thú, còn mình thì sẽ nằm ở trong bộ lông của Dịch Á.

Vào mùa tuyết Dịch Á mặc rất ít, Trác Ngọc cũng đã từng cho hắc mặc dày một chút, nhưng cô lại phát hiện hắc chỉ mặc tượng trưng. Chỉ khi nào ra ngoài dọn dẹp băng tuyết mới dùng đến. Cô nghiên cứu thì phát hiện chỉ cần không tiếp xúc gió tuyết, Dịch Á hoàn toàn không lo lắng sẽ bị rét lạnh. Điều này khiến cho Trác Ngọc phải mặc da lông dày cộm nặng nề cảm thấy bức bối. Nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo cô không có thân thể tốt như Dịch Á chứ.

Ở trong mùa tuyết, nếu không có việc gì thì Dịch Á sẽ cọ cọ vào thân thể Trác Ngọc. Lúc đầu Trác Ngọc cũng không để ý, sau cô phát hiện đó là Dịch Á đang hướng cô cầu yêu. Chỉ là Dịch Á không nói ra với cô, nên cô vẫn giả bộ ngu.

Cô biết Dịch Á vẫn coi cô như bạn đời, nhưng cô thì không thể, cô không chuẩn bị sẵn sàng cũng không dám thử. [truyện chỉ được đăng tại diendan]

Cho đến một ngày cô ăn canh Dịch Á nấu, cô mới chấm dứt được loại cố chấp này của Dịch Á.

Ngày đó thời tiết thật sự rất lạnh, bên ngoài gió tuyết tàn sát bờ bãi, sơn động âm u khác thường, cô vui mừng co rúc trong da thú thành một cục, Dịch Á một thân một mình ở bên cạnh nấu cơm.

Đợi đến khi Trác Ngọc ăn xong thịt nướng, uống xong canh cô mới dần cảm giác được bản thân mình không bình thường. Cảm giác này cùng lần ăn tình quả lần trước rất giống nhau. Đây cũng không phải do tự cô cảm giác được, mà do cô thấy Dịch Á ôm cô đặt trên giường.

Lúc đó cô cảm thấy rất tức giận, cô dùng cả tay lẫn chân đẩy Dịch Á ra, mặc dù cô biết phản kháng của cô ở trong mắt Dịch Á không là gì, thậm chí còn xem đó là tình thú, hắc sẽ để mặc cô làm gì thì làm, ai bảo hiện tại cô không có hơi sức chứ. Thật đáng buồn chính là, cô vẫn cùng Dịch Á trầm luân, Dịch Á dùng hơi sức toàn thân lực lợi một lần, sau đó mới bắt đầu “hình phạt tàn khốc”.

Mỗi lần Dịch Á tiến vào đều rất sâu khiến Trác Ngọc cảm thấy vừa đau, vừa khó chịu lại rất thoải mái. Trác Ngọc không dám nhìn bản thân mình đã thành cái dạng gì, cô ngồi giữa hai đùi Dịch Á giống như

đang trôi nổi bập bềnh giữa biển rộng. Sau đó cô mất ý thức, ngất đi.

Sau khi tỉnh lại, Trác Ngọc cảm thấy nơi sâu giữa hai chân chưa xót khó nhin, việc đầu tiên chính là xông lên đánh Dịch Á, hỏi có phải hắn giở trò quỷ hay không. Nhìn Dịch Á dùng vẻ mặt vô tội thừa nhận khiến cô tức đến đen mặt. Cô cắn răng nghiêng lợi nhổ lông trên da thú, đám lông mềm mại cứ như vậy bị cô nhổ hết.

Một lần kia là vào lúc ý thức cô mơ hồ, tình hình cụ thể không rõ nên cảm xúc cũng không sâu sắc. Nhưng lần này mỗi một chi tiết nhỏ cô cũng nhớ rõ. Mặc dù Dịch Á không đa dạng các kiểu, nhưng vấn đề ở đây là thời gian. Căn bản từ lúc bắt đầu hắn chưa từng ngừng nghỉ, cả đêm đều làm, cho đến khi trời sáng rõ mới bỏ qua cho cô. Lần trước chẳng qua chỉ là mở đầu, lần này mới thật sự làm a.

Dịch Á thành thành thật thừa nhận hắn động tay động chân vào trong canh. Hắn cất hai quả tình quả trong hang động, mặc dù không tươi nên hiệu quả không được tốt, nhưng vậy cũng đủ để cho Trác Ngọc có phản ứng rồi.

Trác Ngọc kéo thân thể đau nhức đi lấy tình quả còn lại ném ra ngoài động, tự mình hầm hừ nấu nước nóng. Dịch Á muốn giúp đỡ cô cũng đuổi hắn sang một bên, chỉ sợ hắn lại bỏ gì đó vào trong.

Hiện tại nồi, bao gồm thùng chứa nước đều là làm từ tảng đá mềm lần đó, thùng gỗ sớm đã bị cô vát đi. Dù sao cô cũng không hiểu cách làm cụ thể thùng gỗ, hơn nữa thùng gỗ còn có thể rò rỉ nước. Dịch Á cũng không biết làm sao, cứ vậy ném hết đi.

Nước bọn họ dùng đều là tuyết ở bên ngoài bỏ vào trong thùng đá, qua hơn nửa ngày tuyết tan, muốn dùng thì lấy nồi đá mức sau đó đun lên là được.

Từ ngày đó trở đi, vào mỗi lúc Dịch Á nấu cơm Trác Ngọc đều nhìn chăm chăm, hoặc là tự mình động thủ nấu cơm. Mỗi lần Dịch Á muốn đến gần cô, cô đều sẽ cách xa xa. Buổi tối đi ngủ cô cũng cự tuyệt cái ôm ấm áp của Dịch Á cho dù mỗi sáng khi tỉnh lại cô đều thấy mình đang ở trong ngực hắn.

Cô biết, hiện tại thức ăn đầy đủ, Dịch Á giống cô mỗi ngày trừ ăn cơm thì là ngủ, cũng không làm chuyện khác, đương nhiên sẽ nghĩ tới chuyện đó.

Dịch Á cũng biết cô tức giận, nhưng hắn không hối hận. Bởi vì hắn nhớ phụ thân đã từng nói qua, đôi lúc phải dùng sức mạnh với giống cái, dù sao không để cho giống cái xa lánh mình là được.

Trác Ngọc cũng không còn cách nào, có lúc cô thừa dịp bên ngoài tuyết ngừng rơi thì chạy ra ngoài chơi, trượt băng, làm người tuyết, tóm lại tận lực bỏ qua ánh mắt sắc lang của Dịch Á. Dịch Á cũng sẽ học cô, cùng cô chơi, cô cảm thấy như vậy cũng rất tốt, ít nhất hắn chơi một mỗi sẽ ít muốn làm loại chuyện đó.

Trác Ngọc sẽ thường nấu canh ăn. Trong nồi đá thường là cải trắng cùng thịt dê ngũ sắc, hoặc là thịt bò ngũ sắc, có lúc cũng sẽ là lá cây chuối tây tròn, thái thành sợi nấu cùng với những loại thức ăn khác thành canh, trong trời đông uống vài ngụm canh nóng có thể khiến người ta có cảm giác ấm áp từ trong ra ngoài. Cô nhớ mẹ chỉ thích nấu canh, dần dà cô cũng học được một ít, hiện tại vừa đúng lúc có chỗ dùng.

Thật ra thì thứ mà cô muốn ăn nhất là cơm thơm mềm cùng bánh bao, đáng tiếc ở nơi này cô chưa từng thấy, không biết về sau có cơ hội ăn nữa hay không.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, gió tuyết rồi cuộc cũng đã qua, thức ăn trong sơn động cũng đã hết. Dịch Á không thích ăn những miếng thịt ướp gia vị kia nữa, hắn thích ăn thịt tươi mới.

Bầu trời ngày càng sáng sủa, băng tuyết trên vách núi cũng bắt đầu tan. Dịch Á đẩy tảng đá chắn cửa động chuẩn bị ra ngoài săn thú. Hắn không để cho Trác Ngọc ra ngoài vì ngoài sơn động khắp nơi đều là băng tuyết bị hòa tan, trên đất sẽ không dễ đi.

Trác Ngọc nghe lời ở lại trong sơn động, cô cũng không muốn chạy ra bên ngoài, dù sao thời điểm tuyết tan còn lạnh hơn khi tuyết rơi, ngộ nhỡ bị nhiễm lạnh mà bị bệnh, như vậy cũng không có lợi.

Hôm nay khi Dịch Á trở về vác theo hai con đại điểu, lại đưa cho cô một nửa túi đeo lưng đựng trứng chim. Cô đoán nhất định Dịch Á đã hốt cả nhà chúng rồi.

“Ngọc Nhi, nàng xem hôm nay ta bắt được cái gì. Cư nhiên để cho ta phát hiện ở trên vách núi bên cạnh một tổ chim, còn có rất nhiều trứng nha.”

Quả nhiên là cô đã đoán đúng. Trước kia cô đã nhặt được trứng gà rừng lấy về nấu ăn hoặc xào ăn, mùi vị cũng không tệ lắm. Từ đó về sau Dịch Á thấy những loại trứng này cũng sẽ đều mang về để cô vui vẻ.

Hiện tại hẳn mang về nhiều trứng như vậy, không biết đi bao xa mới tìm được. Cô cũng không tin ở vách núi bên cạnh có ổ chim. Địa bàn ở đây trước khi mùa đông đến cô đã tìm hiểu rõ ràng, trừ sơn động trên vách núi do Dịch Á đào ra, ngay cả một cộng lông cũng không có.

Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt của cô có chút ướt. Mặc dù Dịch Á làm những điều này cũng là có mục đích, nhưng cũng không thể xem nhẹ sự cực khổ của hắn. Ở xã hội hiện đại cũng không có được mấy người không ngại cực khổ vì cô chạy trước chạy sau, ngay cả Ôn Thụy cũng không làm được. Nghĩ như vậy, suy nghĩ của cô cũng từ từ thông suốt.

Trác Ngọc xoay đầu Dịch Á để hắn nhìn mình, ánh mắt cô trong trẻo: “Dịch Á, tôi biết rất rõ anh muốn ở chung với tôi, nhưng anh cho tôi một chút thời gian, chờ tôi tiếp nhận anh có được không?”

Gương mặt Dịch Á biến đổi, gật đầu một cái lại nghiêng đầu suy nghĩ: “Nhưng thời gian phải là bao lâu?”

Hắn hóa thành hình thú đựng ngả Trác Ngọc, dùng đầu lưỡi rửa mặt cho cô, ở trên người cô dụi tới dụi lui. Trác Ngọc bị hắn gãi đến không thở được, cười không ra hơi. Cô vuốt ve bộ lông mềm mại trên người Dịch Á, trong lòng lại cảm thán tại sao Dịch Á có thể đáng yêu như vậy. Cuối cùng Trác Ngọc cũng đồng ý với Dịch Á thời hạn là một năm, một năm sau vào mùa ấm sẽ theo hắn trở về bộ lạc.

-Hết chương 21-

22. Chương 22: Bộ Lạc

Thời tiết dần ấm lên, trong rừng những mầm cỏ non đã bắt đầu nhú lên, xanh nõn khiến người yêu thích. Trong rừng cũng bắt đầu ồn ào náo nhiệt, chim chóc vui sướng cất tiếng hót trên đầu cành, thỉnh thoảng lại có bóng dáng của động vật nhỏ chạy tán loạn.

Trác Ngọc vừa luyện bắn cung, vừa tiếp tục hoạt động thăm dò. Cô phát hiện mùa ấm ở nơi này cùng mùa xuân ở địa cầu không khác nhau lắm. Trong rừng có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, dọc trên đường đi cô còn thấy rất nhiều thực vật hoang dại mà cô chưa từng gặp qua, ngoài ra cô còn tìm được một chút gia vị khác. Hạt tiêu, gừng, ớt, thì là... Thậm chí cô còn phát hiện một loại quả có vỏ màu hồng rậm nắn, có chút cứng, chất lỏng bên trong không khác gì mùi vị của rượu đỏ.

Có một ngày, cô lừa gạt Dịch Á uống, hắn cảm thấy uống ngon nên uống đến say khướt, sau đó hắn cũng mang về không ít quả rượu. Không có chuyện gì cũng sẽ uống một chút, chỉ là không uống nhiều nữa.

Một năm này, từ mùa ấm đến khi mùa nóng kết thúc Trác Ngọc vẫn không thể tìm được loại cây giống gạo, tâm tình vì vậy mà trở nên ủ rũ.

Vào ngày mưa giông trong mùa nóng, Dịch Á gặt gạo coi chừng cửa động không để cho Trác Ngọc đi ra ngoài. Thực ra Trác Ngọc vẫn muốn đi ra ngoài một chút, chỉ là Dịch Á không cho cô cơ hội. Từ từ, Trác Ngọc phát hiện không biết Dịch Á có việc gì mà dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, khiến lòng tự cô dưng dưng. Ánh mắt như vậy không giống như ánh mắt Dịch Á muốn thân cận cô, mà giống như tìm tòi nghiên cứu.

Rất cuộc có một ngày, Trác Ngọc trở nên nóng nảy. Cô chạy đến trước mặt Dịch Á, dùng ngón tay đâm đâm lòng ngực hắn, gầm gừ với hắn:

“Sao mỗi ngày anh đều nhìn tôi như vậy. Anh là muốn đánh nhau hay muốn thế nào, cứ việc nói ra.”

Dịch Á thấy nét mặt của Trác Ngọc cũng biết là cô đang giận: “Ta không muốn đánh nhau, chỉ là muốn biết tại sao Ngọc Nhi nàng và những giống cái khác không giống nhau?”

Một lần nữa nghe được cái từ giống cái này, Trác Ngọc tương đối yên tĩnh.

Cô cũng đã nghĩ tới, nếu một ngày nào đó Dịch Á nghi ngờ mình, thì cô phải làm sao? Từ đầu đến cuối cô đều cảm thấy có thể Dịch Á sẽ coi cô như ngoại tộc nên đã dựng nên một câu chuyện xưa, tình cảnh này ở trong đầu cô không biết diễn luyện bao nhiêu lần, hôm nay đã có thể mặt không đổi sắc nói với Dịch Á.

“Tôi đến từ một đại lục khác, không biết vì sao khi tỉnh dậy đã thấy mình ở chỗ này.” Thật ra thì Trác Ngọc rất hoài nghi lý do này có thể vượt qua kiểm tra hay không. Nhưng lời nói kế tiếp của Dịch Á, lại khiến cô rất là giật mình.

“Thì ra nàng đến từ đại lục phía bên kia bờ biển, hại ta thắc mắc vì sao nàng khác với chúng ta.” Nhưng chỉ một cái chớp mắt, Dịch Á lại trở nên bối rối.

“Nàng sẽ không về nhà chứ, nàng đừng đi có được không? Nàng đã đồng ý với ta sẽ cùng ta trở về bộ lạc, ta sẽ không để cho nàng đi.”

Trác Ngọc nghe được Dịch Á nhắc đến đại lục phía bên kia bờ biển. Chẳng lẽ hẳn hoài nghi cô đến từ nơi đó. Nhưng hẳn cho là như vậy cũng tốt, đỡ cho cô phải giải thích.

Nhưng Dịch Á lại ôm cô thật chặt, hốt hoảng như một cậu bé, trong lòng cô không khỏi trở nên mềm nhũn.

“Nàng không thể đi, ta chết cũng sẽ không để nàng đi. Cho dù... cho dù ở đại lục kia nàng còn có giống đực cùng đứa bé cũng đừng đi, ta sẽ đối với nàng còn tốt hơn so với hẳn. Ta cũng cần nàng, nàng nhất định không được rời xa ta, có được không?”

“Được, tôi không đi, vĩnh viễn đều không đi.” Trác Ngọc thấy mắt Dịch Á có ánh lệ, trong lòng cũng không thoải mái. Cô thật không ngờ rằng, người thuộc Thế kỷ 21 cô muốn sống ở đại lục này lại cần phải dựa vào người thú trước mắt này mới được. Trong lòng tràn đầy cảm động. Có lẽ sinh sống ở đại lục này không hề khó khăn như cô đã tưởng, chỉ cần cô có thể toàn tâm toàn ý tiếp nhận Dịch Á, cô sẽ thích ứng được cuộc sống ở nơi này.

Từ ngày đó về sau, Dịch Á cấp bách thực hiện sách lược canh người. Cho dù tới nơi nào hẳn đều mang theo Trác Ngọc. Thời điểm đi săn, hẳn sẽ tìm nơi an toàn giấu Trác Ngọc đi, sau đó mới đối phó với con mồi.

Vào những thời điểm khác, Trác Ngọc tới chỗ nào hẳn cũng theo tới đó, ngay cả khi Trác Ngọc tắm hẳn cũng nằm ở cạnh bồn tắm nhìn. Mặc kệ Trác Ngọc đuổi thể nào, hẳn cũng không chịu đi, khiến Trác Ngọc tắm cũng không xong, gương mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cũng may tâm lý Trác Ngọc đủ mạnh, dần dần vào lúc tắm cô cũng coi như Dịch Á không tồn tại.

Bất tri bất giác lại đến mùa tuyết. Một năm nay, thân thể Trác Ngọc càng ngày càng khỏe mạnh. Cô có thể đi theo Dịch Á đi vòng quanh rừng cây bên cạnh mấy vòng mà chỉ hơi thở dốc, sức chịu đựng cùng các phương diện khác cũng được nâng cao không ít. Cô suy đoán, đây là do hoàn cảnh ở đại lục này cùng với việc cô kiên trì rèn luyện tạo thành.

Mùa tuyết năm nay không cần Trác Ngọc nói Dịch Á cũng đã tự giác đi ướp gia vị vào thịt, hái rất nhiều quả muối, khoai tây cùng những thứ có thể ăn.

Đợi đến đầu mùa xuân thì Dịch Á chuẩn bị trở về bộ lạc. Hai người công nôi đá cùng bát, một ít da thú, vừa đi vừa du ngoạn.

Bọn họ xuyên qua rừng cây trước sơn động đi về hướng Đông, đôi bụng thì sẽ bắt động vật trên đường. Dù sao đây cũng là mùa ẩm, thức ăn đầy đủ.

Trên đường đi, Trác Ngọc gặp được vườn dược thảo mà cô đã từng thấy, cô chạy vào hái rất nhiều thảo dược, còn có rất nhiều thực vật vừa có tác dụng làm thuốc vừa có thể ăn.

Dịch Á sẽ thường xuyên treo lên cây hái trái cây cho cô, thỉnh thoảng cũng sẽ đi tìm trứng chim, trứng gà cho cô ăn. Có lúc còn hái chút hoa cỏ học cô đan thành những vòng hoa cho cô đeo, cũng sẽ lấy những cành hoa cắm lên tóc của cô.

Dĩ nhiên hẳn cũng sẽ bắt chim Phượng để cho Trác Ngọc lựa chọn lông vũ. Thấy Trác Ngọc dùng lông vũ chim Phượng làm thành đồ trang sức, hoặc đồ trang trí trên trang phục, hẳn sẽ dốc sức liêu mạng khen ngợi

Trác Ngọc xinh đẹp, thậm chí còn hát. Hấn sẽ hát ca khúc “hôm nay em phải gả cho anh” của Trác Ngọc, nhưng hát nhiều nhất vẫn là ca khúc đặc biệt của người thú.

Trác Ngọc nghe không hiểu được nội dung, nhưng có thể cảm nhận được sự dịu dàng lưu luyến trong ca khúc kia, tình ý miên man, đặc biệt là mỗi khi Dịch Á hát, cô đều không chịu được đôi mắt màu vàng óng chứa đựng tình cảm yêu mến của hấn, trong lòng như có nai con chạy loạn. Dịch Á sẽ hát cho đến khi hai gò má cô đỏ lên, hấn mới dừng lại.

Bọn họ vượt qua núi cao, vòng qua con sông, dọc theo đường đi vui đùa một chút lại đi một lát, rốt cuộc cũng đã thấy đỉnh núi bộ lạc của Dịch Á.

Dịch Á công Trác Ngọc lên, vui sướng chạy nhanh về phía bộ lạc, tâm tình bay cao.

Tốc độ của Dịch Á không phải nhanh bình thường. Trác Ngọc nằm trên lưng Dịch Á, ôm cổ hấn thật chặt. Cây cối bên cạnh không ngừng lướt qua tầm mắt của cô. Cô có thể cảm nhận được tâm tình của Dịch Á, bất kể là ai đi xa nhà đã lâu, khi trở về cũng sẽ kích động như vậy.

Đợi đến khi Dịch Á tới gần, Trác Ngọc phát hiện tâm tình Dịch Á trầm xuống.

Dịch Á nhìn nhà gỗ trước mắt cùng với ngôi nhà trước khi hấn đi hoàn toàn khác nhau. Lúc trước nơi này vẫn chưa có nhà gỗ, hấn nghi ngờ nháy mắt mấy cái: “Tại sao lại như vậy, rõ ràng không phải như thế a.”

Hấn gãi gãi đầu nhìn Trác Ngọc. Lại nhớ tới Trác Ngọc chưa từng tới nơi này, nên sẽ không giải đáp được cho hấn.

Trác Ngọc sợ hãi than, cô thường thức những ngôi nhà gỗ trước mắt. Những ngôi nhà gỗ này cũng quá tình xảo đi, phía trên còn có hình khắc. Cô bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, quay người đăm đăm Dịch Á: “Nơi này của các anh không phải nhà gỗ sao? Những ngôi nhà này làm tốt như vậy, kỹ thuật nhất định rất thành thạo, sao anh không xây một ngôi nhà gỗ. Rõ ràng có tay nghề còn không dùng, cố tình lại ở sơn động, thật là tức chết đi được.”

Dịch Á đang chần chừ không biết có nên đi vào bộ lạc này hay không, lúc này Trác Ngọc ở một bên lại quả trách hấn, hấn cảm thấy rất oan ức a.

Cũng may lúc này có một người thú giống cái đi ra nhìn chằm chằm Dịch Á. Trác Ngọc thấy có người tới cũng dừng động tác lại. Ba người cứng đờ đứng im tại chỗ, bỗng nhiên Dịch Á nhảy lên chỉ vào giống cái đó nói: “Nàng là... A, ta nhớ ra rồi, nàng là Tiểu Thảo, có đúng không? Ta là Dịch Á, ta đã rèn luyện trở lại.”

Trác Ngọc vừa nghe cái tên này, khóe miệng giật giật, lại có người có cái tên này. Không ngờ giống cái trước mặt lại trả lời Dịch Á, cô cảm thấy thật buồn bực. Thật là có người gọi Tiểu Thảo, sẽ không có người gọi là Tiểu Hoa đi.

“Dịch Á, anh đã rèn luyện trở về a.” Giống cái có tên Tiểu Thảo nhìn thấy Trác Ngọc thì cả kinh: “Anh lại còn mang theo một giống cái trở về. Trời ơi, Dịch Á anh thật lợi hại!!!”

Dịch Á vừa nghe có người khích lệ hấn thì nhếch miệng cười một tiếng, khóe miệng cũng sắp kéo đến mang tai, không cần nói cũng biết nụ cười của hấn có bao nhiêu rực rỡ. Bên hông bỗng nhiên bị Trác Ngọc nhéo một cái, hấn lập tức không cười nổi.

“Nàng có thể mang ta đi tìm tộc trưởng không?”

“A, dĩ nhiên có thể, hai người đi theo ta.”

Trác Ngọc cùng Dịch Á đi theo Tiểu Thảo đến trước một ngôi nhà gỗ xinh xắn, khe háng giọng kêu: “Tộc trưởng, mở cửa nhanh, Dịch Á đã rèn luyện trở lại, còn mang về một giống cái, một giống cái rất đẹp nha.”

“Két...” một tiếng, cửa gỗ mở ra một khe hở, một giọng nói già nua truyền ra: “Nhóc con người, la cái gì, lỗ tai lão tử không có điếc. Vào đi.”

Tiểu Thảo cười khan một tiếng dẫn hai người đi vào. Trác Ngọc vừa vào cửa liền phát hiện một con gấu trúc đang nằm trên xích đu, móng vuốt còn nắm một cái chén gỗ, thỉnh thoảng uống một ngụm.

Trác Ngọc nhìn quốc bảo làm động tác nhân tính hóa như vậy, không nhịn được muốn bật cười. Không có biện pháp a, ai bảo cô cực kỳ yêu thích quốc bảo đây. Nhưng cô cũng biết quốc bảo trước mắt là tộc trưởng, mặc dù buồn cười cũng phải nhịn.

“Tiểu tử đã về rồi.” Lại nhìn nhìn Trác Ngọc bên cạnh: “Còn dẫn theo một giống cái trở lại, rất giỏi.” [truyện chỉ được đăng tại diendan]

Vừa nói vừa ra hiệu cho bọn họ cùng lão đi ra ngoài. Lúc này trước sân của tộc trưởng vì giọng nói oang oang của Tiểu Thảo nên đã tụ tập không ít người thú. Dịch Á nhận ra những người đã từng là đồng bạn, liền tiến lên chào hỏi bọn họ. Đợi đến khi bọn họ chào hỏi xong, lão tộc trưởng mới bắt đầu lên tiếng.

“Cái đó...” Lão gãi gãi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Thạch, ngươi mang mấy đứa trẻ đi giúp Dịch Á xây một căn nhà ở tạm, trước đây hẳn xây nhà như thế nào, những thứ khác sau này hãy nói.” Nói xong lão rung đùi đắc ý quay trở về nhà.

Một hán tử trung niên đồng ý vâng một tiếng, sau đó liền kêu Dịch Á cùng mấy đứa nhỏ đi chọn cây để chặt. Đáng thương bọn họ còn chưa kịp uống ngụm nước nghỉ ngơi một chút. Nhất là Dịch Á, thấy bộ lạc thay đổi một cách kinh thiên động địa vẫn còn muốn tìm người nói cho hắn nghe một chút. Dịch Á nhờ Tiểu Thảo giúp hắn chăm sóc Trác Ngọc, mình thì chạy đi làm việc.

Tiểu Thảo đưa Trác Ngọc đi dạo trong bộ lạc, giới thiệu tình huống của bộ lạc cho Trác Ngọc biết. Nhất là làm cách nào để chọn lựa những quả đại chung quanh đây, những quả nào có thể ăn không thể ăn, toàn bộ nói một lần. Trên đường đi còn giới thiệu một vài người thú cho cô biết, trình độ tò mò của những người thú đó với cô cũng khác nhau. Có người can đảm vươn tay đụng vào nơi Trác Ngọc không giống bọn họ. Một người Trác Ngọc còn có thể chịu được, nhưng đợi đến khi một đám giống cái vươn ma trảo của họ ra, Trác Ngọc không thể bình tĩnh được nữa.

-Hết chương 22-

23. Chương 23: Cuộc Sống Bình Thản.

Thật vất vả Trác Ngọc mới thoát khỏi sự dây dưa của những người thú giống cái. Cô đi tìm nơi mà nhóm Dịch Á xây nhà. Chỉ thấy những người thú này phân công rõ ràng, làm đến khí thế ngất trời.

Vào lúc mặt trời lặn về phía Tây, một ngôi nhà gỗ đơn giản hiện ra trước mắt mọi người, Thạch đại thúc dẫn đầu bảo mọi người có thể về nhà tìm mẹ, ai về nhà nấy.

Trác Ngọc phi thường vui vẻ chạy vào trong nhà nhìn trái nhìn phải. Mặc dù ngôi nhà không được tinh xảo xinh đẹp như những ngôi nhà khác, nhưng Trác Ngọc cũng rất hài lòng. Dù sao mới hơn nửa ngày có thể làm ra ngôi nhà như vậy đã là không tệ rồi.

Dịch Á thấy Trác Ngọc rất yêu thích ngôi nhà thì trong lòng cũng vui vẻ. Hắn sớm đã phát hiện giống cái của mình thích dùng cây gỗ làm gì đó, mặc dù tay nghề của hắn hiện tại không được tốt lắm, nhưng về sau hắn sẽ học tập thật tốt, sau khi học thành tài hẳn nhất định sẽ tự tay làm cho Trác Ngọc một ngôi nhà gỗ xinh đẹp.

Hắn để Trác Ngọc ở trong nhà, chính mình lại đi săn thú. Mặc dù Thạch đại thúc nói để cho hắn đi theo lấy một chút thức ăn về, nói hắn không cần thừa dịp trời tối đi săn thú. Nhưng Dịch Á không muốn, đó dù sao cũng là thức ăn do Thạch đại thúc cực khổ săn được, bọn họ giúp mình xây nhà cũng đã rất mệt mỏi, vạn lần không được tiếp nhận thức ăn của bọn họ, Thạch đại thúc thấy vậy cũng không miễn cưỡng hắn.

Theo ý của ông, bọn nhỏ cũng đã trưởng thành rồi, hướng chỉ còn mang theo giống cái trở lại, nhất định là muốn biểu hiện trước mặt giống cái. Nếu không giống cái sao có thể nguyện ý sống chung với một giống đực không có khả năng săn thú?

Vào lúc Dịch Á đi săn thú, Trác Ngọc cũng bắt đầu sắp xếp hành lý. Cô trải da thú lên giường, lấy nôi đá cùng một đồng dụng cụ đặt trên khúc gỗ. Nhìn quanh một vòng muốn treo mũi tên lên tường lại phát hiện không có cái móc. Thôi, chờ Dịch Á trở về thì nói với hắn vậy.

Nhìn tới nhìn lui, Trác Ngọc phát hiện ra một vấn đề.

Địch Á trở lại chỉ thấy giống cái nhà mình ngồi ở trước cửa ngẩng đầu nhìn trời. Hắn ngẩng đầu nghi ngờ nhìn theo thì thấy trên trời trù trăng sáng cùng sao, cái gì cũng không có.

Chẳng lẽ trăng hôm nay đặc biệt tròn đặc biệt sáng? Cũng không phải a, chỉ là cảm giác Trác Ngọc lúc này cách hắn thật xa.

Hắn lôi kéo Trác Ngọc đi làm cơm, thực tế hắn cũng không để Trác Ngọc động tay, chỉ cần Trác Ngọc ngồi cạnh hắn, hắn đã cảm thấy vui mừng rồi.

Động vật tối nay Địch Á bắt được là một con bò ngũ sắc, nhưng hình thể cũng không lớn. Ở Thế kỷ 21, Trác Ngọc đã thấy một con bò trưởng thành to gấp hai lần như này. Muộn như vậy không biết hắn bắt ở nơi nào.

Địch Á ăn hơn phân nửa thịt bò, lại ăn loại quả giống như quả táo. Thấy hắn ăn như vậy Trác Ngọc sợ hắn sẽ không tiêu hóa nổi, có thể là cũng quá đói bụng rồi. Quá trưa mới trở về bộ lạc, sau đó lại đi xây phòng ốc, mệt mỏi cũng quá mức. Cô hảo tâm hỏi Địch Á ăn có đủ hay không, không đủ cô sẽ đem một phần của mình cho Địch Á. Địch Á nghe vậy lắc đầu tỏ mình không cần.

Hai người ăn một bữa no bụng sau đó đi vào trong phòng. Trong phòng cũng chỉ có một cái giường, Trác Ngọc không muốn cùng Địch Á cùng giường chung gối. Lúc trước ở trên đường đi là không có biện pháp, nhưng bây giờ đã không giống lúc trước nữa. Nơi này không có rừng rậm nguy hiểm.

Địch Á cũng biết giống cái vẫn bài xích hắn, nhưng Trác Ngọc đã có thể cùng hắn trở về, hắn cũng không còn lo lắng Trác Ngọc sẽ bỏ hắn đi. Hắn hóa thành hình thú nằm ở trước giường cách đó không xa, hai mắt nhắm lại cảnh giác.

Trác Ngọc thấy Địch Á không quẩn quýt mình cũng yên lòng, nằm trên giường nhắm mắt lại chỉ chốc lát đã tiến vào mộng đẹp. Vì vậy cô không biết sau khi mình ngủ, Địch Á len lén bò lên giường ôm cô. Chờ đến khi trời sắp sáng thì nhẹ chân nhẹ tay xuống giường giả bộ ngủ.

Sáng hôm sau Trác Ngọc bị đánh thức, lúc đó Địch Á vừa ra cửa, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng hoan hô. Thì ra là một đám thanh niên hoan nghênh Địch Á.

Ngày hôm qua khi Địch Á trở về, phần lớn giống đực đều đi ra ngoài săn thú, hôm nay mới chính thức hoan nghênh Địch Á trở về. Trác Ngọc thấy phương thức bọn họ hoan nghênh rất kỳ lạ. Một đám người hóa thành nhiều hình thú khác nhau. Khỉ, thỏ, cáo tụ tập trên mảnh đất trống trải trong bộ lạc ngửa mặt lên trời rống. Địch Á cũng biến thành hình thú cùng rống với nhóm người này. Rống được một lúc mới dừng lại, ngay sau đó cả tập thể ra ngoài săn thú.

Buổi trưa nhóm người thú mang theo số lượng lớn con mồi trở lại. Họ thả con mồi trên mảnh đất trống mà buổi sáng Trác Ngọc đã thấy, lại mang rất nhiều nhánh cây đến. Trác Ngọc thấy vậy, đoán là sẽ dùng cơm ở nơi này.

Không ngoài dự đoán của cô, một lát sau trên mảnh đất trống nổi lên thật nhiều đồng lửa, người thú trong bộ lạc cũng đều đi về hướng đó. Tộc trưởng gấu trúc lúc này cũng chậm rãi đi qua, khi đi đến trước mặt đám người thú thì thanh thanh cổ họng:

“Tất cả mọi người tới đây cũng có thể gặp giống cái mà Địch Á mang về. Hôm nay tụ tập ở đây, các người hãy làm quen với nhau một chút, trao đổi tình cảm, về sau hãy sống với nhau thật tốt. Còn có, các người hãy chỉ Địch Á cách làm gỗ, Địch Á người cũng phải nghiêm túc học, không được lười biếng. A, còn giống cái, người tên gì?”

“Tôi tên là Trác Ngọc.” Trác Ngọc thấy Tộc trưởng gấu trúc nói chuyện với mình thì lập tức đứng lên trả lời.

Tộc trưởng gấu trúc vừa nghe thì nhìn Trác Ngọc một cách cổ quái. Trong miệng không biết nói thêm cái gì, lại cất giọng nói: “Nếu đến bộ lạc chúng ta thì hãy an tâm sống ở đây. Tốt nhất là tìm giống đực trong bộ lạc chúng ta sống chung.”

Không biết thế nào, Trác Ngọc cảm giác nét mặt tộc trưởng có chút kỳ quái.

Địch Á nghe được lời nói của tộc trưởng, lập tức không làm việc trên tay nữa. Rõ ràng Trác Ngọc là hần mang về, sao tộc trưởng lại cho phép các giống đực khác theo đuổi Trác Ngọc. Hần chạy đến kháng nghị với tộc trưởng, nhưng tộc trưởng chỉ lo nhìn thịt nướng trước mặt không để ý tới hần, khiến trong lòng Địch Á rất buồn bực.

Vào lúc xây nhà ngày hôm qua cùng sáng nay đi săn thú, Địch Á đã biết được nguyên nhân bộ lạc biến hòa từ người thú khác. Thì ra là khi hần ra ngoài rèn luyện không lâu, tộc trưởng liền tụ tập mọi người lại xây nhà gỗ. Ông nói ông chán ghét sơn động, mùa ấm cùng mùa nóng ở trong nhà gỗ, khi nào mùa tuyết thì sẽ quay về ở trong sơn động tránh rét. Mọi người cũng đều đồng ý ý kiến của tộc trưởng. Dù sao ở trong sơn động cũng không thoải mái, có thể ở trong nhà gỗ rộng rãi sáng sủa, người thú cảm thấy đây là một chủ ý tốt.

Địch Á nói những gì mình tìm hiểu được cho Trác Ngọc biết, hi vọng cô có thể hiểu không phải trước kia hần không làm nhà cho cô, mà là hần chưa từng thấy ai làm, muốn Trác Ngọc không giận hần. Sau đó còn đảm bảo mình sẽ làm cho cô một căn nhà tốt nhất trong bộ lạc.

Thật ra thì Trác Ngọc không tức giận, ngay từ lúc người thú tên Tiểu Thảo mang cô đi dạo cô cũng đã biết những ngôi nhà gỗ này là mới được làm từ hai năm trước. Cô cẩn thận quan sát những ngôi nhà gỗ cùng vài gia cụ, trong lòng thoáng qua một tia nghi ngờ, nhưng bị cô giấu đi.

Trác Ngọc vốn muốn lấy nôi đá của mình ra nấu canh, nhưng lại nhìn trên mảnh đất trống gần 300 thú nhân, cô liền bất động. Cái nôi của cô chỉ hơi lớn, nấu canh sao đủ cho nhiều người như vậy được. Tuy nói rằng cô có thể lấy nôi đá ra, nhưng cô cũng không có đủ dũng khí ăn canh trước nhiều đôi mắt như vậy. Vì vậy khi Địch Á muốn lấy nôi đá ra thì bị cô ngăn lại. [diendan]

Địch Á cũng không hỏi, nếu giống cái của mình không cần tất có đạo lý của nàng. Hiện tại hần đã hiểu rõ tính khí giống cái, chỉ vì chuyện nhỏ này mà chọc nàng mất hứng thì không nên.

Những ngày sau đó, Địch Á nếu không đi săn thú thì cũng chạy theo những người thú khác học cách làm gỗ. Mỗi ngày Trác Ngọc đều đi theo Tiểu Thảo cùng những giống cái khác lên núi hái trái cây. Chỉ là cô nhìn thì nhiều mà động thủ thì ít. Dù sao trái cây ở trên cao như vậy, những giống cái này còn có thể leo lên, mà cô leo một hai cây thì đã không chịu nổi. Cũng may mỗi ngày Địch Á đi săn thú sẽ mang một chút trái cây trở lại, cô cũng không lo không có trái cây ăn.

Lại nói những giống cái kia khi nhìn thấy túi đeo lưng của Trác Ngọc đựng trái cây thì cảm thấy mới lạ, cảm thấy yêu thích không buông tay với túi đeo lưng, rồi rít hỏi cô cách làm. Đợi đến khi cô bắt đầu dạy mới phát hiện quyết định này là sai lầm cỡ nào.

Cô muốn dạy bọn họ mài kim xương trước, cố tình những giống cái này vừa nhìn qua đã thấy không ổn. Họ vừa mài, vừa chơi đùa, lại cọ xát nửa ngày cũng không mài ra hình dáng của kim xương. Cô nhớ đến những người thú giống đực có thể làm, giống cái không có giống đực lợi hại, sẽ không có tâm tình chơi đùa như vậy.

Cô thật sự không chịu nổi bọn họ nữa liền bày sắc mặt cho bọn họ xem. Có giống cái thấy cô mất hứng thì không chơi đùa nữa mà đi mài kim xương, nhưng không kiên trì được bao lâu lại chơi.

Cũng may Tiểu Thảo và mấy giống cái khác nghiêm túc học, nếu không cô sẽ lập tức rời đi. Dạy mấy giống cái mài kim xương xong, lại dạy bọn họ cách cắt da thú, dạy cách may túi đeo lưng.

Mấy ngày sau, rốt cuộc Trác Ngọc cũng biết những giống cái này vì sao lớn như vậy mà vẫn còn tâm tính chơi đùa. Thuần túy là họ bị giống đực cưng chiều mà ra, giống đực của bọn họ không để họ phải làm bất cứ chuyện gì, ngày ngày hầu hạ họ ăn uống. Dù sao tất cả mọi chuyện cũng đã có giống đực của họ xử lý, học làm túi đeo lưng cũng chỉ là một trò chơi của họ mà thôi.

Trác Ngọc nghe thấy thế thì hận đến nghiến răng nghiến lợi. Lão nương ở đây dạy dỗ khổ cực như vậy, các cô còn không coi trọng, lão nương sẽ không dạy các cô nữa. Sau đó Trác Ngọc liền gọi mấy giống cái nguyện ý muốn học đến ngôi nhà nhỏ của Địch Á, từ từ dạy.

Dạy họ làm túi đeo lưng, lại dạy họ làm váy da thú, cách làm quần và giày. Mấy giống cái thấy Trác Ngọc dạy những giống cái khác ngày càng nhiều, ngày càng thực dụng thì họ càng hăng say hơn. Những thứ đồ

này không chỉ để nhả đòn, còn có thể làm thành quà tặng cho giống đực mà mình thích.

So với công việc của Trác Ngọc thì những ngày gần đây Dịch Á lại không trôi qua tốt đẹp như vậy. Mỗi ngày vào lúc không đi săn thú, Dịch Á đều phải cùng người thú khác học làm gỗ. Hết cách rồi, đây là quy định của tộc trưởng, mỗi giống đực đều phải học, nếu không tộc trưởng sẽ trừng phạt.

Nghe nói trước đây đã có người thú học tập không tốt bị tộc trưởng phạt ở một mảnh đất nhỏ không ngừng lặp đi lặp lại một hành động gọi là “nhảy ếch”. Vốn cho rằng động tác này rất đơn giản, nhưng thân thể người thú cao lớn, tứ chi tráng kiện nên sẽ không dễ làm động tác nhỏ như vậy, hơn nữa còn thường bị xấu mặt, từ đó về sau các người thú liền dè dặt học tập.

Dịch Á cho rằng làm gỗ rất đơn giản, chưa từng nghĩ rằng Thạch đại thúc để cho hắn chém mấy gốc cây nhưng đều không hợp cách, không phù hợp yêu cầu. Hắn nhìn cây gỗ của mình, lại ngó ngó của người khác, vui vẻ chạy đi chặt mấy cây trở lại, Thạch đại thúc mới bằng lòng.

Tộc trưởng gấu trúc cũng chạy tới nhìn còn đích thân dạy Dịch Á cách bóc vỏ cây, cây gỗ phơi đến khi nào mới có thể làm. Tộc trưởng gấu trúc mỗi ngày đều ở một bên chỉ điểm, nhóm Dịch Á làm không đúng, ông liền mắng chửi. Có lần Trác Ngọc nhàm chán chạy đến xem, còn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng gầm thét của tộc trưởng gấu mèo.

“Ồ vô dụng, các người đang làm gì, muốn bức chết lão tử?” Thịnh thoảng còn có thể dùng móng vuốt gấu trúc chào hỏi những người thú trẻ tuổi.

-Hết chương 23-

24. Chương 24: Tộc Trưởng Đáng Ghét.

Mỗi ngày Dịch Á đều mệt đến mức thở hồng hộc. Không nên xem thường những cọc gỗ này, hắn cảm thấy chăm sóc những cọc gỗ này còn mệt hơn so với một ngày đi săn của hắn. Hắn nghĩ mãi mà không hiểu tại sao làm gỗ lại có thể khó như vậy. Một lúc thì dùng dao xương lớn, một lúc thì dùng dao xương nhỏ, nếu không thì là móng tay của mình tỉ mỉ mài dũa. Người thú hơi sức lớn như vậy, phải bao lâu mới có thể học được công việc tỉ mỉ như vậy a, đây quả thực là muốn mạng người thú mà.

Đã vậy tộc trưởng còn cầm một cây gỗ được gọi là thước gì đó ở bên cạnh giám sát, xem ai làm không hài lòng thì sẽ đánh mấy thước, rất đau. Hết cách rồi, nhóm người thú bọn họ không thể làm gì khác hơn là dè dặt học tập, cũng may Dịch Á không ghét việc này.

Vì vậy mỗi ngày hắn về đến nhà, Trác Ngọc đều nghĩ thấy được mùi gỗ trên người hắn. Có lúc Dịch Á lác lác thân thể, trên đất sẽ có một lớp mỏng gỗ vụn. Sau này mỗi ngày vào lúc chạng vạng, Trác Ngọc sẽ đun nước nóng chờ Dịch Á trở lại để hắn tẩy đi một thân bụi bặm cùng mệt mỏi.

Lại nói, có một ngày, một giống cái tên Tiểu Hoa chạy tới chỗ Trác Ngọc để học may y phục cùng túi đeo lưng thì thấy Trác Ngọc dùng nồi đá nấu nước, nấu cơm, ánh mắt đó giống như có thể phát ra ánh sáng.

Thì ra là bộ lạc của bọn họ đến nay vẫn không có những thứ đồ này. Ngày đó ở bãi đất trống cô còn tưởng rằng những thú nhân này cố tình không dùng. Vì vậy Trác Ngọc nói Dịch Á cùng những giống đực khác vào lúc đi săn thì lưu ý những tảng đá mềm như vậy. Sau khi bọn họ tìm được, Trác Ngọc cùng Dịch Á bắt đầu dạy cách làm nồi cùng những đồ làm bếp. Đợi đến khi Trác Ngọc kiệt sức mệt mỏi, những người thú kia cũng có thể miễn cưỡng làm xong đồ làm bếp rồi.

Đêm hôm đó, Trác Ngọc ở trên mảnh đất trống dạy người thú nấu nướng, mặc dù mùi vị Trác Ngọc thấy vẫn là bình thường, dù sao cũng không có nhiều nguyên liệu. Nhưng ở trong mắt những thú nhân kia thì không như vậy, họ ăn đến mức miệng đầy mỡ. Một đêm này không ít người nhin được, nhất là tộc trưởng gấu trúc cơ hồ mắt chứa lệ nóng nhìn Trác Ngọc, sau đó còn bái Trác Ngọc một cái khiến cô không biết làm sao. Chỉ là sau đó cô lại cảm thấy rất vui vẻ, quốc bảo mắt chứa lệ nóng cúi chào mình, đó là một loại cảm giác rối rắm lại đặc biệt vinh hạnh.

Kể từ khi Trác Ngọc dạy người thú cách làm y phục và nấu cơm, những người thú thịnh thoảng sẽ đến thăm cô và Dịch Á. Cô và Dịch Á làm cái gì, người thú sẽ làm cái đó.

Trác Ngọc nhớ có một ngày, cô mặc một chiếc váy có trang sức là cái lông vũ. Xế chiều hôm đó cô liền nhìn thấy trong bộ lạc cơ hồ tất cả giống cái đều trang trí lông vũ trên quần áo của mình. Lúc ấy Trác Ngọc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, không ngờ cô lại được làm người dẫn đầu trào lưu thời thượng một lần.

Mỗi ngày Trác Ngọc đều cùng những giống cái khác đến ngọn núi nhỏ phía sau bộ lạc đi dạo một lát. Vì ở đây không có dã thú hung mãnh to lớn nên các giống đực cũng yên tâm để cho các giống cái chơi đùa. Mỗi lần ánh mắt của Trác Ngọc đều đặt trên những hoa hoa cỏ cỏ trong rừng cây, hy vọng có thể phát hiện một chút thảo dược.

Những giống cái khác mỗi lần đều mang về đây một túi đeo lưng trái cây, còn cô có lúc có thể mang về một hai loại thảo dược, có lúc thì không thu hoạch được gì, đây là những thứ có thể gặp mà không thể cầu. Cô cũng không thể mang vườn thảo dược lúc trước đến đây, chỉ có thể từ từ thăm dò. Rất nhanh, Trác Ngọc cũng tìm hết ở khu rừng này, sau khi xác định không bỏ sót nơi nào, Trác Ngọc lại có ý định đến nơi nhóm Địch Á săn thú.

Bởi vì Địch Á dạy nhóm người thú cách dùng mũi tên, săn thú liền trở nên dễ dàng hơn. Cứ như vậy bọn họ cũng sẽ đi săn thú ở xa hơn.

Địch Á không muốn mang Trác Ngọc đi, không muốn để cho những giống đực khác nhìn Trác Ngọc lâu. Mỗi sáng thừa dịp Trác Ngọc còn chưa tỉnh ngủ, hắn sẽ nhẹ chân nhẹ tay vọt ra ngoài. Mỗi lần Trác Ngọc tỉnh lại, thấy Địch Á không đợi mình đã đi thì giận đến nghiến răng. Sau đó cô cố ý thay đổi thời gian nghỉ ngơi và làm việc. Tối đi ngủ sớm, tranh thủ buổi sáng có thể tỉnh dậy. Dần dần, vào lúc Địch Á tỉnh là Trác Ngọc có thể bò dậy đi theo sau lưng Địch Á, cho đến khi Địch Á đồng ý mới thôi.

Nơi mà Địch Á săn thú mỗi ngày đều không cố định, mỗi lần Trác Ngọc đều sẽ có thu hoạch mới. Hiện tại cô đã góp nhặt được gần trăm loại thảo dược, chỉ cần thêm một khoảng thời gian nữa, cô tin rằng mình sẽ có thể tìm được nhiều loại thảo dược hơn.

Hôm nay, trừ lúc cô đi dạo cùng Địch Á, thời gian còn lại đều chăm sóc thảo dược của cô. Rửa sạch thảo dược, lại phơi nắng, thỉnh thoảng cần phải cắt ra. Cô tận lực dùng những phương pháp bào chế thảo dược mà mình biết, hy vọng tạo ra được dược liệu lý tưởng.

Cô còn tìm được một vài loại thảo dược vừa có thể ăn vừa có thể chữa bệnh. Không thể nghi ngờ những thứ này có thể khiến cho thức ăn của bộ lạc phong phú không ít. Thật ra thì Trác Ngọc vẫn hy vọng có thể tìm được nhiều loại gia vị nấu ăn để thỏa mãn dục vọng của cái bụng mình, trời mới biết cô đã ăn đủ loại thức ăn không có mùi vị gì rồi.

Gần đây không biết có phải Trác Ngọc gặp ảo giác hay không mà thấy tộc trưởng gấu trúc rất yêu thích xuất hiện xung quanh cô. Tỷ như có một lần, vào lúc cô đi đến phía sau núi để đi dạo, ở trên đường gặp ông cô liền chủ động lên tiếng chào hỏi. Khi đó vừa đúng lúc Trác Ngọc khát nước, trên cái cây bên cạnh có không ít quả, cô liền dùng sợi dây quần lên, nhưng mãi mà không trúng, tộc trưởng gấu trúc liền cười cô không biết leo cây. Anh nói xem, một giống đực hơn nữa còn là tộc trưởng, không những không giúp đỡ giống cái, còn chế nhạo, nào có một chút biểu hiện của tấm gương tốt?

Chế nhạo Trác Ngọc xong lại ngâm nga một bài hát không biết tên đi về phía bộ lạc, để lại Trác Ngọc đang nghiến răng nghiến lợi. Thật đáng giận, mấy hôm trước còn lệ nóng doanh tròng với mình, hôm nay liền đổi sắc mặt, kiểu người gì a?

Trác Ngọc ở sau lưng tộc trưởng vung vẩy đao xương trong tay, không khéo lại bị tộc trưởng gấu trúc quay lại nhìn thấy thì dừng tay lập tức, ngượng ngùng cười.

Tộc trưởng thấy cô như vậy không chỉ không tức giận, ngược lại cười càng lớn tiếng hơn, Trác Ngọc cảm thấy thật đáng giận.

Tộc trưởng gấu trúc còn hay chạy đến nơi ở của cô, xem thảo dược của cô, ở một bên quấy rối lại làm loạn, cũng không cho cô sửa sang lại khiến cô cười khổ. Cô nghiêm trọng hoài nghi đây không phải tộc trưởng đứng đầu một tộc.

Trác Ngọc phát hiện, từ khi cô biết Địch Á, cùng hắn chung sống đến nay, cô trở nên hoạt bát hơn. Trước kia cô rất ít khi biểu lộ cảm xúc, đã từng có người bạn đánh giá Trác Ngọc, nói Trác Ngọc cả ngày bày ra

gương mặt của người chết khiến cho người ta vừa nhìn đã không muốn đến gần. Nếu không phải bệnh nhân muốn xem bệnh, đoán chừng sẽ không có nhiều người quan tâm đến Trác Ngọc. Hiện giờ, tất cả cảm xúc của cô đều biểu hiện ra ngoài, quả nhiên đã bị Dịch Á ảnh hưởng.

Cô thở dài một cái, thật ra như vậy cũng rất tốt. Người nơi này không phải những người Thế kỷ 21 nên sẽ không phức tạp như vậy, coi như đi du lịch cũng tốt, buông tha tất cả hưởng thụ cuộc sống ở đây, cô tin tưởng điều này sẽ không làm khó được cô.

Thời gian hái thảo dược cũng không lâu, Trác Ngọc cắt những miếng mỡ trên động vật mà Dịch Á săn được, thử lọc mỡ. Thay đổi rất nhiều động vật, cuối cùng phát hiện có một loại heo núi rất giống heo ở Thế kỷ 21, thịt mỡ trên thân nó có thể làm ra mỡ mà cô muốn.

Làm hơn nửa ngày mới làm ra được một nồi mỡ heo, cơm tối cô dùng mỡ heo xào một vài món ăn, cô ăn thử thấy mùi vị cũng không tệ lắm, để cho Dịch Á mời tộc trưởng đến làm khách.

Không nghĩ đến, khi gấu trúc này thấy một bàn thức ăn liền bùng cái mâm lên, soàn soạt soàn soạt mấy đũa, tất cả đều vào trong bụng hân. Trác Ngọc cùng Dịch Á căn bản chưa kịp động đũa, thức ăn trên bàn đều đã trống rỗng. Ăn xong tộc trưởng còn quệt quệt mồm bày tỏ mùi vị không tệ, ngày mai còn tối ăn cơm khiến hai người trợn tròn mắt.

“Đây là tình huống gì?” Trác Ngọc nhìn về phía Dịch Á, ngây ngốc hỏi.

Dịch Á: “...”

“A, người này sao có thể như vậy, tôi tận tâm khổ khổ làm thức ăn, hân tốt xấu gì cũng nên để lại cho tôi một miếng, đã vậy còn nói rõ ngày mai tối ăn chực, tại sao có thể vô sỉ như vậy? Chẳng lẽ là thổ phỉ a?”

Dịch Á thấy Trác Ngọc nóng nảy liền nói: “Không tức giận, ta lại làm cho nàng được không. Không phải nàng nói tức giận không tốt với thân thể sao? Đến đây, nàng ngồi chỗ này, ta đi nấu cơm, có được hay không? Nếu không, ta xin lỗi với nàng?”

“Nói xin lỗi, anh xin lỗi tôi cái gì, phải nói xin lỗi cũng nên là con gấu trúc đáng ghét kia.”

Dịch Á vừa nghe, trong lòng có chút không thoải mái: “Ngọc Nhi, tộc trưởng dẫn dắt rất nhiều người, ta rất tôn kính ông ấy, nàng đừng mắng ông ấy có được hay không? Nàng muốn mắng thì mắng ta đi.”

“Anh có bệnh à, rõ ràng là ông ta không đúng, tôi mắng anh làm gì?” Nhìn vẻ mặt khẩn cầu của Dịch Á, Trác Ngọc chỉ còn biết im lặng. Nếu là ân nhân của Dịch Á, vậy thì lần này bỏ qua đi.

Cơm tối của hai người vì nguyên nhân tộc trưởng nên đã chậm trễ rất nhiều. Trong bữa cơm Dịch Á ân cần gấp thức ăn cho Trác Ngọc, không ngừng nói tốt về tộc trưởng, hy vọng giống cái của mình bớt giận.

Nhưng hân cũng biết tộc trưởng có điểm quá mức, vì vậy chỉ cần sắc mặt giống cái của mình hơi hòa hoãn một chút hân đã yên tâm. Xem ra hân cần phải nói chuyện thật tốt với tộc trưởng mới được. Một là trưởng bối mà hân tôn kính nhất, một là người mà hân thích nhất, hân không hy vọng bọn họ chung sống với nhau mà không thoải mái, như vậy hân sẽ rất khó xử.

Ngày hôm sau khi Dịch Á đi học làm gỗ, hân lôi kéo tộc trưởng đến một nơi yên tĩnh muốn cùng tộc trưởng tâm sự. Chưa nói hai câu, tộc trưởng gấu trúc đã bỏ chạy, Dịch Á đuổi theo ở phía sau.

“A, tộc trưởng sao lại chạy, ta chính là đang nói chuyện với ngài nha, cũng không làm trễ nãi việc gì, tại sao ngài coi ta như thú dữ a? A, sao ngài lại chạy nhanh hơn?”

Dịch Á ở phía sau chạy trốn đuổi theo, hân nhớ tộc trưởng chạy trốn không nhanh như vậy a, thế nào mới một lúc đã không thấy bóng người rồi. Dịch Á gọi mấy tiếng mà không thấy người trả lời. Hân gãi gãi đầu, vẻ mặt rất buồn bực. Chẳng lẽ tộc trưởng không thích hân, gần đây hân cũng không làm sai chuyện gì a.

Núp ở trên cây, tộc trưởng gấu trúc nhìn Dịch Á đi liền vươn móng vuốt ra lau mồ hôi, nhẹ nhẹ thở. Nói giỡn, nếu cùng tiểu tử kia tâm sự, vậy còn không bại lộ bí mật ư? Hân từ từ leo xuống cây hoạt động một chút. Mới vừa rồi vì vận động mạnh mà tứ chi đau nhức, ai, quả thật là già rồi, vận động một chút cũng đã muốn cái mạng già của ông.

Đang lúc tộc trưởng gấu trúc cảm thấy may mắn vì đã thoát khỏi Dịch Á, bỗng nhiên gương mặt tươi cười lại xuất hiện trước mặt hắn.

“Tộc trưởng, ngài còn trốn đi đâu được?” Dịch Á cười hì hì nhìn tộc trưởng.

Tộc trưởng gấu trúc nhìn gương mặt tươi cười của Dịch Á, thật hận a. Trong lòng ông đã đem Dịch Á mắng đến cầu huyết đầy đầu, ông bày ra dáng vẻ tộc trưởng nổi giận: “Người nói xem, một tiểu tử lớn đầu như người sao không làm việc cho tốt lại đuổi theo ông già ta làm gì. Muốn ta mệt chết sao?”

-Hết chương 24-

25. Chương 25: Tình Sử Của Dịch Á.

“Không có, tộc trưởng, ta muốn trò chuyện tâm sự cùng ngài mà thôi, ai mà ngờ được ngài lại chạy trốn. Tộc trưởng, nói cho ta biết vì sao ngài lại chạy?” Dịch Á làm nũng với tộc trưởng gấu trúc.

“Người buông ra, ta và người không có gì để nói, người thích làm gì thì làm cái đó đi, ta không rảnh để ý đến người.” Gấu trúc dùng sức muốn lôi móng vuốt của mình ra khỏi tay Dịch Á. Tiểu tử thôi, dùng sức lớn như vậy làm cái gì, hại hắn không rút tay ra được.

“Được, tộc trưởng, ta nói mấy câu là được, ngài nghe ta nói hết đã.”

“Được được được, ta sẽ nghe người nói hết.” Tránh không được, tộc trưởng gấu trúc chỉ có thể nghe.[]

“Tộc trưởng, ta hy vọng ngài và Ngọc Nhi có thể chung sống hòa thuận với nhau, không làm khó hay mâu thuẫn có được hay không? Hai người một là người mà ta tôn kính nhất, một là giống cái mà ta muốn chung sống cả đời, ta không muốn thấy các người không vui, có được hay không? Tộc trưởng, ngài đáp ứng ta có được hay không?”

“Được rồi! Được rồi! Được rồi! Người không cần lắc, cánh tay ta cũng sắp đứt rồi, ta đồng ý với người là được.” Gấu trúc thật sự không chịu được bộ dáng kia của Dịch Á, một nam tử hán sao lại có nét mặt kia. Cố tình các tiểu cô nương bây giờ lại thích, còn nói cái gì gọi là trẻ trung, thật là làm cho lão nhân gia ông buồn bực không thôi.

“Tộc trưởng, ngài thật tốt!!” Tự đáy lòng Dịch Á cảm thán, chỉ là chờ đến khi Trác Ngọc và tộc trưởng thật sự chung đụng thì hắn sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Lại nữa, lại là nét mặt này. Tộc trưởng gấu trúc hú lên quái dị, hừ một tiếng co căng chạy, đảo mắt một cái đã không thấy đâu.

Dịch Á vốn còn muốn cùng tộc trưởng trở về, nhưng tình hình này, vẫn là một mình hắn trở về đi thôi. Chỉ mới hai năm không thấy, tộc trưởng sao lại trở nên quái dị như vậy?

Cuối cùng Dịch Á cũng tìm được một khu vực phía sau bộ lạc để làm nhà mới. Ở bên cạnh còn có đường nhỏ trực tiếp đi thông đến phía sau núi, Trác Ngọc có thể lên núi dễ dàng. Nơi này phong cảnh xinh đẹp, trên mặt cỏ xanh biếc có những bông hoa khoe sắc, muôn hồng nghìn tía, ong bướm vờn quanh.

Điều khiến cho Trác Ngọc hài lòng chính là trong một cái sơn động ở phía sau còn có suối nước nóng. Vào lúc nhìn thấy hai mắt Trác Ngọc mở thật to. Theo như Dịch Á nói thì suối nước nóng này đến nay vẫn không bị ai phát hiện, bởi vì xung quanh sơn động đều là những cây cối không kết quả, mùi của những cây này cũng không được tốt vì vậy không ai nguyện ý đến nơi này.

Trác Ngọc rất vui mừng, cô định đem suối nước nóng này trở thành nhà tắm, để cho Dịch Á làm cái cửa ở sơn động, không phải là loại cửa đá, mà là cửa gỗ, có chốt mở đơn giản.

Dịch Á chọn lựa cây cối chặt thành từng đoạn từng đoạn. Hắn cũng không tìm người thứ khác giúp một tay mà một thân một mình xây nhà. Nhìn nơi nào không hài lòng liền phá đi, cho đến khi hài lòng mới làm công đoạn tiếp theo.

Đợi đến khi Trác Ngọc được Dịch Á đưa đến một lần nữa thì bị ngôi nhà gỗ trước mắt làm rung động. Nhà gỗ có hai tầng, tầng dưới để cho người ở, tầng trên dùng để chứa đồ vật. Bên cạnh nhà gỗ còn có một loại dây leo, dây leo này còn có thể nở hoa đủ mọi màu sắc, dưới ánh mắt trời lấp lánh rực rỡ.

Ngôi nhà này khác hẳn với phong cách phòng ốc ở Thế kỷ 21 được dùng bê tông cốt thép tạo nên. Phòng ốc trước mắt không chỗ nào không lộ ra âm áp. Nhìn Dịch Á trước mắt mồ hôi đầm đìa, trên mặt vẫn nở nụ cười, trong lòng Trác Ngọc nhất thời đủ loại cảm xúc.

Trác Ngọc cảm thấy cô cần phải làm gì đó để cảm ơn sự cực khổ của Dịch Á. Cô chạy đến phòng bếp mà Dịch Á xây theo yêu cầu của cô, làm thức ăn cho hắn.

Dịch Á tựa vào cạnh cửa phòng bếp nhìn chằm chằm Trác Ngọc. Lúc này Trác Ngọc trong mắt Dịch Á đẹp đến mức không cách nào nói được, nghĩ thầm thật không hổ là giống cái mà mình nhìn trúng, thật dịu dàng sẵn sàng. May mà hắn không nhờ người thú khác giúp một tay, bằng không sự đẹp dễ như vậy sẽ không phải một mình hắn độc chiếm.

Thật ra ngay từ đầu Trác Ngọc cũng muốn giúp Dịch Á, Dịch Á mặc dù nhận ý tốt của Trác Ngọc, nhưng vẫn kiên quyết cự tuyệt sự giúp đỡ của cô. Ngay từ đầu hắn đã biết giống cái của mình rất nhu nhược, mặc dù bây giờ đã khá hơn một chút nhưng hắn vẫn không cam lòng để cho Trác Ngọc chịu vất vả.

Đa số giống cái trong bộ lạc nhìn thấy căn phòng của Trác Ngọc thì hàm mộ không dứt. Trước kia bọn họ cảm thấy ngôi nhà của tộc trưởng là đẹp nhất. Hôm nay lại thấy căn nhà của Trác Ngọc đẹp hơn của các cô thì những giống cái liền nổi nóng, bất luận có giống đực hay không cũng muốn đổi lại một căn nhà gỗ khác xinh đẹp hơn.

Lý Thanh, cũng chính là tộc trưởng gấu trúc lác lư thân thể nặng nề đi tới, ông cũng rất tức giận, nhưng ông tức giận là giận tên tiểu tử mà mình đã nhìn cả đời này không mất bao nhiêu thời gian đã học được, mặc dù kỹ thuật vẫn không phải rất thuần thục, nhưng điều này cũng khiến cho ông năm đó chịu không ít khổ cực vô cùng không thoải mái. Ông nhìn trong phòng ngoài phòng mấy lần, đặc biệt bối mồm. Bối mồm thì bối mồm, ông vẫn rất vui mừng, dù sao đối với ông mà nói, có người nói nghiệp cũng đủ để ông vui vẻ cười to.

Kể từ khi xây xong nhà mới, tộc trưởng cũng không còn miễn cưỡng Dịch Á đi học nữa. Vì vậy hắn có rất nhiều thời gian ở cùng Trác Ngọc, vừa chơi đùa vừa có thể giám sát chặt chẽ, Trác Ngọc sẽ không bị giống đực khác đi theo nha.

Ít ngày trước, hắn thấy có một giống đực cầm lông vũ chim Phượng theo đuổi Trác Ngọc, lúc đó hắn tiến lên đánh giống đực đó một trận, nhưng hắn lại sợ Trác Ngọc cho rằng hắn bạo lực sẽ không để ý hắn, thật may là đại thúc Thạch bên cạnh kéo hắn lại.

Gần đây mỗi ngày trừ lúc săn thú, thời gian còn lại hắn đều đi theo Trác Ngọc, không để cho giống đực khác có cơ hội đến gần cô, vì vậy tâm tình mấy ngày nay của Dịch Á vô cùng tốt.[]

Chỉ là luôn có người không muốn để cho hắn thoải mái. Ngày hôm nay Trác Ngọc muốn đi lên núi hái thuốc, Dịch Á cũng đi với cô. Buổi trưa bọn họ ở trên núi giải quyết bữa ăn. Dịch Á bắt mấy con thỏ, gà rừng cùng heo rừng, sau khi xử lý xong con mồi thì để trên kệ nướng.

Trác Ngọc lấy muối mà Dịch Á mang theo rắc lên, lại rưới thêm ít quả rượu hái được lên thịt nướng, không lâu sau thịt nướng đã tỏa ra mùi thơm nồng đậm, ngay cả Dịch Á đang ở phía trước hái trái cây cũng ngửi thấy.

Vào lúc Trác Ngọc đang không ngừng lật thịt nướng thì ở phía sau lưng không xa trong một bụi cỏ, một con hồ ly toàn thân da lông lửa đỏ chảy nước miếng không nhịn được nhào về phía cô.

Khi Trác Ngọc nhận ra đó là một con hồ ly thì cô đã bị nó đẩy ngã, còn nó ở một bên gặm thịt nướng của cô. Trác Ngọc bị đẩy ngã xuống đất, đau đến mức rên rỉ thành tiếng.

Lúc này hồ ly nghe được âm thanh quay đầu nhìn Trác Ngọc một cái sau đó chạy tới, cặp mắt mở to xoay tròn nhìn Trác Ngọc. Trác Ngọc cũng không dám nhúc nhích. Trời ạ, đây là hồ ly ư, sao cái đầu lại lớn như vậy.

Mặc dù trong lòng Trác Ngọc đã tiếp nhận đại lục này, nhưng thấy một con hồ ly lớn như vậy vẫn có chút khiếp sợ.

Lúc này từ trong rừng rậm truyền đến một tiếng rống giận đinh tai nhức óc, Dịch Á đã trở lại. Thân hình Tỳ Hưu lúc này có vẻ rất uy vũ, Dịch Á nhìn giống cái của mình về mặt khổ sở nằm trên mặt đất, cũng biết là do hồ ly làm Trác Ngọc bị thương. Hắn giấu giống cái của mình ở phía sau còn mình thì nhìn thẳng vào mắt của hồ ly phía đối diện.

Bảo bối nhà hắn, hắn còn không dám để nàng bị thương, vậy mà con hồ ly này dám can đảm thương tổn nàng, vậy nó sẽ phải tiếp nhận quả đấm của hắn.

Dịch Á lúc này không còn ôn hòa như trước nữa, ngay cả Trác Ngọc cũng cảm thấy Dịch Á lúc này so với những dã thú hung mãnh kia còn hung ác hơn.

Thật ra thì Dịch Á lại có suy nghĩ khác, hắn muốn cảnh cáo hồ ly trước mặt không nên tới theo đuổi giống cái của hắn.

Nhưng ai biết, đợi đến nửa buổi hồ ly này cũng không rời đi, ngược lại còn mang theo vài phần tò mò quan sát Trác Ngọc một cách tỉ mỉ. Cho đến khi Trác Ngọc cảm thấy lông tơ trên người dựng hết lên, trong mắt của nó bỗng hiện lên vẻ hả hê. Sau đó nó nâng móng vuốt lên vuốt ve bộ lông trên người, cực kỳ ngạo mạn nhìn Dịch Á đang đứng ở trước mặt Trác Ngọc một cái mới xoay người rời đi. Đi được vài bước còn quay đầu lại nháy mắt mấy cái với Trác Ngọc.

Trác Ngọc như thế nào cũng cảm thấy con hồ ly kia là đang vút mị nhân với cô. Da gà trên người nổi hết lên, cô run run rẩy rẩy đứng dậy. Thật tốt, một bữa cơm bị con hồ ly kia quấy rối lại phải làm lại từ đầu.

Dịch Á hóa thành hình người, mặc vào quần áo da thú sau đó nướng thịt. Dịch Á vừa làm cơm vừa cảnh báo Trác Ngọc: “Ngọc Nhi, về sau nếu nhìn thấy con hồ ly kia thì nàng không cần để ý đến hắn, hắn rất thích nói những lời đường mật. Hôm nay hắn thích giống cái này, ngày mai lại trêu chọc giống cái khác, hắn đã làm rất nhiều giống cái bị tổn thương, là một thú nhân không biết xấu hổ, nàng ngàn vạn lần không thể mắc mưu hắn.”[]

“À...” Trác Ngọc nhìn Dịch Á lòng đầy cảm phần trách mắng con hồ ly kia, trong lòng rất hoài nghi có phải Dịch Á đã bị thua thiệt bởi con hồ ly đó không: “Con hồ ly kia có phải đã cùng anh tranh đoạt giống cái hay không?”

“Không có, tuyệt đối không có.” Dịch Á nghe vậy kêu to oan uổng, nhưng vẫn là chịu thua dưới ánh mắt Trác Ngọc.

“Được rồi, ta nói là được, nhưng nàng đừng giấu cọt ta.”

Trác Ngọc luôn miệng đảm bảo sẽ không giấu cọt, Dịch Á mới chậm rãi nói ra tình sử của mình.

Khi đó Dịch Á vẫn chưa ra ngoài rèn luyện nên dĩ nhiên cũng sẽ không hóa thành hình người. Hắn thích một giống cái được công nhận là xinh đẹp nhất trong bộ lạc, thường xuyên giúp giống cái đó săn mồi, giúp nàng làm việc, còn chơi đùa cùng nàng. Hắn cho rằng giống cái đó cũng thích hắn, hắn cũng cho rằng đợi sau khi hắn rèn luyện trở về bọn họ sẽ sống với nhau. Ai ngờ khi hắn đi ra ngoài rèn luyện được mấy ngày, giống cái đó liền bị người thú hồ ly mới nói mấy câu biểu đạt tình yêu đã bị bắt đi mất.

“Vì vậy, anh vẫn chưa từng biểu đạt tình cảm với giống cái kia?”

“Ngọc Nhi, nàng đã nói sẽ không giấu cọt ta đấy.” Dịch Á buồn bực nhìn Trác Ngọc đang cười.

“Ai nha, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý. Thật là một đứa bé đáng thương, mất nhiều tinh lực như vậy mà thua bởi vài câu nói. Vậy giống cái đó bây giờ đâu?”

“Nàng đã sớm cùng một giống đực khác trong bộ lạc kết thành bạn đời rồi.”

“Vậy anh còn thích cô ta sao?”

“Sẽ không, người ta thích hiện tại là Ngọc Nhi, hơn nữa sẽ vẫn tiếp tục thích nàng.”

Trác Ngọc được thả lộ thì có chút ngưng ngừng đỏ mặt, cô vội vàng dời tầm mắt đến phía trên thịt nướng. Dịch Á nhìn hai gò má đỏ bừng của Trác Ngọc thầm nghĩ những ngày an nhàn của mình sẽ không còn xa nữa.

Hai người đi dạo trên núi một buổi chiều mới mang theo chiến lợi phẩm trở về. Dọc theo đường đi, hai người vừa nói vừa cười, thảnh thơi còn một chạy ở phía trước, một đuổi theo phía sau, chơi đùa rất khoái hoạt, hoàn toàn không biết trong nhà còn có một phiền toái nhỏ đang chờ.

Lúc hai người về đến nhà, ánh trăng đã trên đầu cành. Xa xa bọn họ nhìn thấy một người, nói chính xác là một giống cái đang loay hoay quanh trước cửa nhà, không biết là muốn làm gì.

Tăng tốc đi tới trước mặt, giống cái này khi nhìn thấy bọn họ liền chạy thẳng vào trong ngực Dịch Á. Mặt Trác Ngọc lập tức sầm xuống, người này vừa nói là thích mình, trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã có người ôm ấp yêu thương rồi. Trác Ngọc hừ lạnh một tiếng, một mình đi vào nhà.

-Hết chương 25-

26. Chương 26: Bí Kíp Theo Đuổi Bạn Đời: Khổ Nhục Ké.

Dịch Á trong lòng kêu thầm một tiếng, lần này thì nguy rồi.

Người đến là tiểu nữ nhi của tộc trưởng tên Mai Mai. Lúc Dịch Á còn nhỏ nàng ta thường đi theo sau lưng Dịch Á, quần Dịch Á. Lần này trở về Dịch Á còn chưa gặp nàng ta, còn tưởng rằng nàng đã tìm được giống đực cùng sống qua ngày rồi. Hiện tại đã trễ thế này, nàng ta còn đến đây làm gì?

“Mai Mai, đã trễ thế này, có chuyện gì không?”

“Dịch Á ca ca, ta hôm nay trở lại nghe nói chàng đã trở về nên đặc biệt ở chỗ này chờ chàng. Dịch Á ca ca, thời gian dài như vậy, chàng có nhớ ta không?”

“Mai Mai, trời cũng đã khuya lắm rồi, nàng mau trở về đi, nếu không tộc trưởng sẽ lo lắng.” Dịch Á rút cánh tay bị Mai Mai ôm ra, xoay người nàng ta về hướng nhà tộc trưởng.[]

“Ta không muốn. Giống cái mới vừa rồi là ai, Dịch Á ca ca sao chàng lại ở cùng với nàng ta? Sao chàng có thể sống cùng giống cái khác? Chàng nên sống cùng ta mới đúng.”

“A... Mai Mai nàng mau trở về đi, nàng xem ca ca nàng đã đến tìm nàng rồi kìa.” Dịch Á thấy Kiệt - con trai của tộc trưởng cùng một người thú khác đi về phía bên này, vội vàng đẩy Mai Mai ra nghênh đón.

“Ta không muốn, ta muốn Dịch Á ca ca. Dịch Á ca ca, chàng phải đồng ý làm bạn đời với ta ta mới đi.” Mai Mai làm nũng nói.

“Mai Mai, không nên càn quấy, nhanh một chút trở về nhà. Không trở về, cha sẽ mắng ngươi.”

Giống đực mà Dịch Á không biết tên ở cạnh cũng thúc giục Mai Mai giống như cây pháo trúc bùng nổ:

“Nhất định là ngươi tìm ca ca ta tới có đúng hay không?”

“Lam Mặc là lo lắng cho ngươi, sao ngươi lại không biết tấm lòng tốt của hắn?” Kiệt thấy Mai Mai oán giận Lam Mặc, không đành lòng nói Mai Mai hai câu.

“Ca ca, sao ngươi lại giúp người ngoài nói chuyện?” Mai Mai rất không vui, ngược lại nàng ta còn mắng Lam Mặc:

“Ngươi cho rằng ngươi là ai mà tự tiện làm chủ, nơi này cũng không phải bộ lạc của ngươi. Chọc ta mất hứng, cẩn thận ta bảo cha đuổi ngươi đi.”

Kiệt cũng không quản Mai Mai còn đang găm thét cùng Dịch Á gật đầu coi như là chào hỏi, sau đó lôi nàng đi. Lam Mặc trước khi đi còn dùng ánh mắt đầy địch ý nhìn chằm chằm Dịch Á một lát, khiến Dịch Á không giải thích được, cho rằng mình đã từng đắc tội hắn.

Nhưng hiện tại hắn cũng không có tâm tư suy nghĩ những chuyện này, giống cái của hắn hiện tại nhất định đang tức giận, hắn phải đuổi theo để xin lỗi.

Địch Á chạy đến trước phòng Trác Ngọc kê tai vào cánh cửa nghe ngóng. Hắn đưa tay gõ cửa thấy không ai ra mở liền không ngừng gõ: “Ngọc Nhi, mở cửa, ta là Địch Á.”

Hắn muốn đẩy cửa thì cửa đã được mở ra từ bên trong: “Hơn nửa đêm, anh không ngủ gõ cửa làm gì? Không biết là quấy rầy tôi ngủ à?”

Trác Ngọc không cho Địch Á cơ hội mở miệng: “Anh muốn làm gì thì làm đi, đừng tới phiền tôi.”

“Phanh” một tiếng cửa đóng lại đập vào cái trán sáng bóng của Địch Á. Địch Á vuốt vuốt cái trán, ở ngoài cửa Địch Á khiêm nhường nói xin lỗi: “Ngọc Nhi, ta sai rồi, ta không nên làm phiền nàng nghỉ ngơi. Nàng tha thứ cho ta có được hay không?”

Trác Ngọc nằm trên giường không lên tiếng, nghe thấy ngoài cửa dần dần không có âm thanh thì trong lòng tức giận đến hộc máu, da thú bị cô vôn vê rối loạn. Anh được đẩy Địch Á, hôm nay mới nói yêu thích tôi, bây giờ đã có người yêu thích anh rồi. Chị đây không so đo tình sử trước kia của anh đã là không tệ rồi, bây giờ còn không giải thích cho chị biết tiểu giống cái hôm nay là có chuyện gì xảy ra. Để rồi xem, ngày mai tôi vẫn sẽ không để ý tới anh.

Không đúng, Trác Ngọc, sao mày có thể để ý anh ta như vậy, bằng không về sau anh ta sẽ nhảy lên đầu của mày giương oai, vậy cũng quá là coi trọng anh ta đi, nhất định phải bình tĩnh.[truyện chỉ được đăng tại , truyện được post tại các trang web khác dưới mọi hình thức đều là ăn cắp]

Ngày hôm sau rời giường Trác Ngọc suýt bị Địch Á nằm trước cửa làm vấp ngã. Người thú lớn như vậy nằm ngang trước cửa ra vào, cũng không biết nhường đường cho cô. Trác Ngọc càng nghĩ càng sợ, nhắc chân cho Địch Á hai cước.

Địch Á run một cái, nước mắt lưng tròng nhìn Trác Ngọc giả bộ đáng thương.

Trác Ngọc bị cái trán sưng lên một cục của Địch Á thu hút sự chú ý. Chẳng lẽ cái đụng tối hôm qua lại nghiêm trọng như vậy ư? Vừa nghĩ cô lại nhớ tới giống cái tối hôm qua, hận hận nhìn Địch Á một cái nghênh ngang rời đi.

Trác Ngọc vừa ra khỏi cửa liền bị bó hoa trước mắt dọa đến kinh sợ. Bó hoa trước mắt Trác Ngọc cũng không thể không thẹn nói đó là bó hoa, mà chính là xe hoa. Các màu sắc tươi đẹp của hoa được lá xanh tôn lên đua nhau tranh diễm, trên mặt cánh hoa còn được tô điểm bởi những giọt sương. Khắp nơi trong không khí tản ra mùi thơm ngào ngạt, không những không hun chết người, mà hương vị ngọt ngào còn khiến người ta nhìn vào mà thêm nhỏ dãi. Phối với tiếng chim thanh thúy, gió mát ẩm áp, tất cả đều trở nên tốt đẹp. Dĩ nhiên cần phải bỏ qua người thú trước mắt mới được.

“Này, xin chào. Giống cái, ta là Đan Chu, thích hoa ta đưa nàng sao?” Nói xong còn bày ra tư thế tự nhận là đẹp nhất, không ngừng vút mị nhãn về phía Trác Ngọc.

Khóe miệng Trác Ngọc giật giật. Một người đàn ông không ngừng nháy mắt với cô, cô cũng sẽ không cho rằng đó là vút mị nhãn, chỉ cho rằng mắt người đó bị rút gân, hoặc là tinh thần không bình thường. Đáng tiếc nơi này không có bệnh viện tâm thần.

Cô run người, da gà trên người cũng thi nhau nổi lên, cô xoay người đi về phía sau núi.

“A, giống cái, sao nàng lại bỏ đi a, ta là con hồ ly ngày hôm qua nha. Này, nàng chờ ta một chút.” Đan Chu thấy Trác Ngọc bỏ đi cũng muốn đi theo.

“Giống cái, nàng tới bộ lạc chúng ta đã bao lâu? Đã từng đi dạo hay chưa, ta dẫn nàng đi dạo một vòng, như thế nào?” □

Trác Ngọc: “...”

“Nàng còn chưa ăn điểm tâm đúng không, ta nướng thịt cho nàng có được hay không?”

Trác Ngọc: “...”

“Nàng tới phía sau núi làm gì, nói cho ta biết ta giúp nàng.”

...

Hai tay Trác Ngọc hết nắm chặt lại thả ra, thật sự không thể nhịn được nữa. Trên đời này thật sự có người giống như đường tăng lắm nhảm, trước kia chưa từng thấy qua, hôm nay cô coi như đã được mở mang tri thức rồi.

“Ngừng...” Trác Ngọc hô một tiếng với Đan Chu: “Tôi cảnh cáo anh... anh mà còn nói nữa, tôi liền khâu miệng anh lại cho anh chết đói. Còn có không cho phép đi theo tôi.”

Đan Chu vốn là còn đang cao hứng khoe với Trác Ngọc thật mà mình nướng có bao nhiêu mỹ vị, đột nhiên lại bị Trác Ngọc lớn tiếng cắt đứt, bị gương mặt tức giận của Trác Ngọc dọa.

Giống cái đang thật tốt sao đột nhiên lại tức giận chứ. Trước kia hắn cũng theo đuổi giống cái như vậy không lần nào không thành công, sao lần này lại mất linh rồi?

Hắn kiên quyết không thừa nhận mình không hấp dẫn được Trác Ngọc, nhất định là Dịch Á ở sau lưng chọc giống cái tức giận mình mới bị dính líu. Nếu giống cái không muốn mình đi theo, vậy cũng không thể tự tìm mất mặt được.

Hắn chuyển hướng mục tiêu về phía Dịch Á. Đừng tưởng rằng núp trong bụi cỏ cao như vậy, hắn sẽ không phát hiện. Ven đường có những viên đá nhỏ, hắn đá hai viên về phía Dịch Á ẩn thân.

Dịch Á núp trong bụi cỏ cao ngang người nhìn chằm chằm Đan Chu cùng Trác Ngọc ở phía trước, chỉ sợ Đan Chu có hành động gây rối Trác Ngọc. Hắn trốn ở chỗ này cũng không dám phát ra tiếng động, sợ quấy nhiễu đến Trác Ngọc, cô sẽ càng tức giận hắn.

Thấy Đan Chu bị giống cái của mình đuổi đi, trong lòng cảm thấy vui mừng, nào còn nghĩ đến Đan Chu chuyển sự tức giận từ giống cái lên người mình. Hắn trở mắt nhìn hai viên đá bay về phía cái trán của mình khiến cái trán càng sưng lợi hại. Vốn là Dịch Á muốn dùng khổ nhục kế mới cố ý làm cho cái trán sưng lên. Giờ thì tốt rồi, không muốn bị thương cũng bị thương.

Trác Ngọc nghe được động tĩnh ở sau lưng liền xoay người nhìn. Cái người được gọi là Đan Chu đi về phía một bụi cỏ. Đúng lúc ấy một con vật nhảy ra từ trong bụi cỏ, định thần nhìn lại hóa ra là Dịch Á. Chỉ là cái trán của hắn có chuyện gì xảy ra, sao lại sưng to như vậy, còn có tia máu?

Đan Chu ở tại chỗ khinh thường: “Người không phải rất lợi hại sao, còn mang về một giống cái, như thế nào lại dễ dàng bị hai viên đá đánh trúng? Xem ra cũng không có gì đặc biệt, người nhất định sẽ thua trong tay ta. Đứa bé của mọi nhà, vẫn nên trở về rèn luyện thật tốt đi.”

Nguyên bản Đan Chu muốn chế nhạo Dịch Á để Dịch Á thấy tự ti mà lui bước để hắn không còn muốn theo đuổi Trác Ngọc nữa, còn mình theo đuổi Trác Ngọc sẽ tiết kiệm được rất nhiều sức. Lại không ngờ Dịch Á căn bản cũng không để ý hắn, trực tiếp đi về phía Trác Ngọc. Đan Chu cũng không biết Trác Ngọc vẫn còn ở nơi này, hắn còn tưởng rằng Trác Ngọc đã đi xa mới dám lớn lối như vậy. Vậy mà Trác Ngọc không những không đi, ngược lại còn nghe rõ rõ ràng ràng từng lời hắn nói. Đừng nói Trác Ngọc không cần Dịch Á tìm những thú nhân giống đực khác, cho dù tìm, dựa vào những lời hôm nay Đan Chu nói hắn đã không có trong suy xét của Trác Ngọc.

Chờ đến khi Đan Chu xoay người thấy Trác Ngọc vẫn đứng ở chỗ vừa nãy, trong lòng lộ bộ một tiếng. Hồng rồi, sao lại không cẩn thận để giống cái nghe được kia chứ. Nhìn sắc mặt của nàng cũng biết nàng rất tức giận. Aizz, con đường này lại khó khăn hơn rồi.

Hắn không ở lại nữa, trước khi đi còn vắt lại một ánh mắt khiêu khích cho Dịch Á. Hôm nay hắn xuất sư bất lợi, trước nhường cho Dịch Á, về sau sẽ không để cho Dịch Á hả hê như vậy nữa.[truyện chỉ được đăng tại]

Trác Ngọc vuốt cục u trên đầu Dịch Á, trong mắt tràn đầy đau lòng, không vui lúc trước sớm đã vắt ra sau ót: “Cái đó... Người gọi là Đan Chu kia dùng viên đá đánh anh, sao anh không đánh lại?”

Dịch Á làm bộ như rất đau, ghé vào trong ngực Trác Ngọc muốn cô vuốt ve: “Ta sợ nàng không muốn gặp ta nên không dám lên tiếng.” Dịch Á tội nghiệp nói.

Trác Ngọc nghe vậy vừa giận vừa buồn cười. Tức giận vì Dịch Á không biết thương bản thân, buồn cười vì Dịch Á quan tâm mình. Trác Ngọc kéo cái đầu thú của Dịch Á ra, từng câu từng chữ nghiêm túc nói: “Về

sau không được như vậy, anh là của tôi, tôi không hy vọng anh bị thương. Bất luận là ai khi dễ anh... anh đều phải bắt nạt lại. Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tất phạm người, nghe rõ chưa?”

Địch Á nghe được Trác Ngọc nói mình là của cô trong lòng sớm đã mừng đến nở hoa. Không ngừng gật đầu nói mình đã biết.

Trác Ngọc chạy đến cạnh rừng hái thuốc trị thương đắp lên cho Địch Á, nhân tiện dùng cung tên săn mấy con vật nhỏ làm điểm tâm.

Địch Á thấy giống cái của mình không chỉ hái thuốc ỉn còn bắt mấy động vật nhỏ thì trong lòng áy náy không thôi. Khổ nhục kế tuy rằng có hiệu quả nhưng lại khiến giống cái của mình vất vả. Vì vậy sau khi Trác Ngọc đắp thuốc trị thương cho hắn, hắn kiên quyết không để Trác Ngọc động thủ, nhất định phải để hắn nấu cơm cho Trác Ngọc. Trác Ngọc không lay chuyển được Địch Á cũng đành nghe theo hắn.

Địch Á cảm thấy may mà giống cái của mình không để ý đến Đan Chu. Nhưng hắn vẫn phải nghĩ biện pháp để cho Đan Chu hết hy vọng. Không chỉ muốn Đan Chu hết hy vọng mà còn muốn những giống đực khác trong bộ lạc không còn ý tưởng này, nhưng chuyện này có chút khó khăn.

Giống cái của mình ưu tú như vậy, bất luận mình có ở bên cạnh hay không cũng sẽ có người lấy lòng nàng. Mình nên làm cái gì bây giờ.

Đúng rồi, nếu Ngọc Nhi cùng mình cử hành nghi thức kết làm bạn đời là được rồi. Nhưng mở miệng thế nào đây?

Địch Á vừa nường thịt vừa suy tư, nghĩ đến mức đầu xoắn lại vào nhau cũng không nghĩ ra được biện pháp nào.

Địch Á bên này còn chưa thoát khỏi suy nghĩ của mình, bên kia Trác Ngọc đã bắt đầu tra hỏi hắn.

“Giống cái ngày hôm qua là có chuyện gì xảy ra?”

Địch Á vừa nghe liền ngồi ngay ngắn lại. Nói giỡn, thái độ không đứng đắn thì khổ nhục kế lúc trước của hắn cũng trở nên uổng phí rồi.

“Mai Mai là nữ nhi tộc trưởng, từ nhỏ chúng ta đã cùng nhau lớn lên...”

Thấy sắc mặt giống cái của mình dần dần đen lại, hắn hé ra biểu cảm thành thực: “Nhưng mà, ta không thích nàng ấy, cho tới giờ cũng không có. Về chuyện tối hôm qua, ta cũng không rõ là có chuyện gì xảy ra.”

Sắc mặt Trác Ngọc từ từ chuyển biến tốt: “Đó chính là cô ấy thích anh, nếu không phải thì sẽ không ôm ấp yêu thương với anh. Anh nghĩ như thế nào?”

Địch Á hô to oan uổng: “Ta không biết nàng ấy có thích ta hay không, dù sao ta cũng không thích nàng ấy, nàng phải tin tưởng ta.”

-Hết chương 26-

27. Chương 27: Thảo Dược Bị Hủy.

“Vậy sao, vậy anh nhìn kỹ một chút xem người trước mặt kia là ai vậy?” Trác Ngọc chuyển đầu Địch Á về phía trước. Đó không phải là Mai Mai ư? Sau lưng nàng ta còn có người thú giống đực tối qua đã gặp tên Lam Mặc đi theo.

“Địch Á ca ca, thì ra chàng ở đây.” Mai Mai thấy Địch Á nằm trong ngực Trác Ngọc thì quảng cho Trác Ngọc ánh mắt sắc như dao.

“Này, ngươi là giống cái từ đâu tới, không được dính lấy Địch Á ca ca, Địch Á ca ca là của ta.” []

Trác Ngọc là ai a. Cho đến bây giờ cô vẫn là người tỉnh táo cùng bình tĩnh nhất. Chỉ thấy cô cầm một khối thịt nướng lên chậm rãi ăn, ngay cả một ánh mắt cũng không ngượng bỗ thí cho Mai Mai.

Thật đáng giận, Mai Mai đâu chịu nổi kiểu đối xử này, ngay cả Dịch Á cũng không để ý đến nàng ta: “Dịch Á ca ca, chàng xem đi, giống cái này rất không lễ phép, chàng đừng ở cùng với nàng ta, cùng đi chơi với ta thôi.”

“A...” Dịch Á tận lực xem nhẹ cái véo đau đòn của giống cái nhà mình: “Mai Mai, nàng chắc chưa ăn điểm tâm, có đói bụng không?”

“Dịch Á ca ca, chàng mời ta ăn điểm tâm sao?” Mai Mai bộ mặt mong đợi nhìn Dịch Á.

Lực đạo trên người nặng hơn, ánh mắt sắc như dao của Lam Mặc cũng liêu mạng phóng về phía Dịch Á: “Mai Mai, nàng xem, thịt ta nướng dư lại không còn nhiều lắm, không đủ ăn. Ta tin chắc Lam Mặc nhất định nguyện ý vì nàng cống hiến sức lực. Đúng không, Lam Mặc?”

“Mai Mai, nàng xem Dịch Á bọn họ cũng đã ăn xong rồi. Không phải nàng muốn ăn thỏ ba mắt ư, ta đi bắt cho nàng. Thật ra thì ta thấy hương vị của con cò ngon hơn, nàng có muốn thử một chút hay không?”

Mai Mai vừa nghe có đồ ăn ngon, hai mắt liền tỏa sáng. Nàng khó xử nhìn Dịch Á, cuối cùng vẫn là lôi kéo cánh tay Lam Mặc rời đi, trước khi đi còn không quên cảnh cáo Trác Ngọc một phen.

Trác Ngọc nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, hai mắt híp lại. Lam Mặc này cũng rất có mưu lược, không lâu sau là có thể bắt được Mai Mai rồi.

Thời gian này Trác Ngọc đều chăm sóc bảo bồi thảo dược của cô, rất ít khi ra ngoài đi dạo. Hôm nay cô đã chuẩn bị thật tốt để đi dạo một vòng phía sau núi.

Dịch Á nói mỗi mùa phía sau núi đều có những thực vật khác nhau, cũng sắp đến mùa nóng rồi, không biết sẽ có niềm vui gì đang chờ cô.

Dịch Á nói không cần gấp, vì ở bộ lạc này vào mùa nóng sẽ không nóng như địa phương năm ngoái bọn họ ở. Bất kỳ khi nào cô ra ngoài cũng sẽ không bị nóng đến ngất đi. Nhưng cô đã không thể đợi nữa rồi, quyết định hôm nay sẽ đi dạo.

Dịch Á thấy cô nghiêm túc cẩn thận phân biệt thực vật trong rừng, cũng chăm chú học. khoảng thời gian trước, giống cái nhà mình đã tự nói với mình những thực vật trong sân kia đều là thảo dược, có thể chữa bệnh. Lúc đó hắn nghe thấy đã rất kích động, về sau trong bộ lạc nếu có người ngã bệnh là có thể lấy thuốc để chữa trị, sẽ không dễ dàng chết nữa. Vì vậy, khi giống cái của hắn nghiên cứu những thứ thảo dược kia thì hắn sẽ không quấy rầy nữa, thậm chí mỗi khi hắn đi săn cũng chủ động mang về một chút thảo dược hắn chưa từng thấy cho Trác Ngọc.

Hôm nay Trác Ngọc phát hiện một loại thực vật tương tự như đậu phộng, có điều lá cây của loại thực vật này hơi lớn. Hiện tại nó còn chưa kết quả nên cô cũng không thể xác định có phải đậu phộng hay không, chỉ có thể đợi thêm một khoảng thời gian nữa. Mặt khác cô còn tìm thấy hồi hương, hoa tiêu, thìa là, hạt tiêu... một chút đồ gia vị. Thật ngoài dự đoán của mọi người, không ngờ những gia vị này lại sinh trưởng vào lúc này. Hiện tại cô có cảm giác Mê Huyền đại lục này là một đại lục lý tưởng, thứ gì cũng có.

Gần tối vừa vào cửa nhà, hai người đã phát hiện có gì đó không đúng. Vừa nhìn thấy thảo dược trên đất, mặt Trác Ngọc tối sầm lại. Vốn là thảo dược được chứa trong mấy giỏ dây mây đã bị người nào lật đổ trên mặt đất. Trên đất lộn xộn chỉ còn lại thảo dược bị nghiền thành bột phấn.[truyện chỉ được đăng tại]

Trong khoảng thời gian dài, Trác Ngọc cảm thấy mình như một người mất đi toàn bộ tri giác. Trong đầu như tương hồ, vô tri vô thức chỉ nhớ đi nhặt thảo dược.

Dịch Á gọi cô cô cũng không nghe thấy. Lo lắng, bất an, hoảng hốt trong đôi mắt vàng óng của Dịch Á xẹt qua. Thảo dược mà giống cái của mình phải mất một khoảng thời gian dài mới thu gom được, giờ cứ như vậy không còn, khẳng định đau lòng đến chết. Hắn nhất định phải tìm được đầu sỏ gây nên việc này giải hận cho giống cái của hắn.

Màn đêm buông xuống, ngọn gió hơi lạnh thổi tới. Trong tay chẳng biết khi nào đã cầm một bát đá gà rừng đang tỏa mùi thơm bốn phía, Trác Ngọc hoàn hồn, đầu óc cũng tỉnh táo lại.

Sau khi thảo dược được nghiền thành bột đã được Dịch Á quét dọn sạch sẽ cô mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, cầm chiếc muỗng từ từ ăn canh. Bát canh hơi nóng không mặn không nhạt, uống vào trong bụng có

cảm giác âm áp khiến thân thể căng cứng được thả lỏng không ít.

Trác Ngọc cho rằng tâm tình tồi tệ như vậy sẽ không có cảm giác đói bụng. Nhưng trên thực tế cô ăn được hai chén canh lớn, lại ăn một khối lớn thịt thỏ nướng mới cảm thấy no bụng. Điều này khiến cô nhớ tới một câu nói nhiều năm về trước, hóa bi phần thành sức ăn. Thật đáng ghét, đừng để cô bắt được kẻ đã phá hư thảo dược của cô.

Địch Á nhìn giống cái của mình cầm bát đã ăn, tâm tình đang bất ổn cũng trở nên bình tĩnh một chút.

Chuyện thảo dược quả thật cũng dọa sợ hần. Hần nhớ mình đã cùng người trong bộ lạc nói qua, những thứ đó là thuốc chữa bệnh không thể tùy tiện động. Xem tình hình, chỉ có thể là Mai Mai vừa trở về, Kiệt và Lam Mặc cũng không biết, ngày mai hần sẽ đi hỏi.

Thấy Trác Ngọc đã ăn no, tinh thần cũng khôi phục không ít, ánh mắt cũng dần dần thanh minh. Địch Á chạy đến bên cạnh Trác Ngọc, trong đôi mắt màu vàng óng ánh sáng nhu hòa chuyển động, hỏi: “Đã khá hơn chưa?”

Trác Ngọc gật đầu, tâm tình mặc dù vẫn còn chút ngổn ngang, nhưng suy nghĩ cũng đã rõ ràng, có thể trả lời chính xác câu hỏi của Địch Á.

Sáng sớm ngày hôm sau mặt trời mới mọc lên không bao lâu, Địch Á đã bị Trác Ngọc gọi dậy. Hần xoa hai mắt cho tỉnh táo, vịn eo bệ cổ mở cửa thấy Trác Ngọc đứng ở cạnh bàn ngoắc tay với hần, ý bảo hần tới ăn điểm tâm.

Địch Á khẽ sững sốt. Tối hôm qua hần ngồi cùng Trác Ngọc cho đến khuya, cùng giống cái của hần nói chuyện học tập trước kia của nàng, nói chuyện đến khi hần buồn ngủ mới phát tay để cho hần đi ngủ. Hần vốn tưởng rằng nàng sẽ rời giường trễ một chút vì vậy cũng ngủ nhiều hơn, ai ngờ nàng còn dậy sớm hơn hần.

Chờ đến khi Địch Á rửa mặt xong thì phát hiện giống cái của mình đã bày xong bát đĩa bàn ghế, chỉ cần bệ nôi đã tới là có thể ăn cơm rồi.

Hần xấu hổ vuốt vuốt mái tóc vôi vàng chạy qua giúp Trác Ngọc. Địch Á cảm thấy hơi khó hiểu, tâm tình giống cái của hần ngày hôm qua còn hết sức uể oải, sáng nay hần lại cảm thấy nét mặt của cô trở nên hết sức bình tĩnh, bình tĩnh giống như hôm qua chưa có chuyện gì xảy ra.[]

Nhưng càng như vậy, hần càng hốt hoảng, không biết mạch nước ngầm giấu dưới vẻ bình tĩnh lúc nào sẽ bộc phát.

Hai người ngồi ăn cơm chưa được bao lâu thì có tiếng gõ cửa. Địch Á đứng dậy đi mở cửa thì thấy một nhà tộc trưởng. Tộc trưởng kéo tai Mai Mai, muốn Mai Mai đi vào xin lỗi Trác Ngọc.

Mọi người đi vào nhà, tộc trưởng gấu trúc đá vào bắp chân Mai Mai, ý bảo nàng ta nói xin lỗi Trác Ngọc.

Từ khi bọn họ đi vào, Trác Ngọc liền hiểu. Tối qua cô cũng đã đoán được người làm việc này trừ Mai Mai thì không còn ai khác, dù sao cô đi tới bộ lạc này cũng chưa phát hiện có người có địch ý với cô.

Mai Mai đứng ở một bên nhần nhần nhí nhí không tình nguyện nói xin lỗi. Kiệt cũng đá nàng ta một cước nàng ta mới mở miệng: “Người... Được thảo là ta làm đổ, ta xin lỗi người.” Nàng ta dừng một chút lại tiếp tục nói: “Chỉ là... Người đừng nghĩ rằng ta sợ người, Địch Á ca ca là của ta, người đừng mong tranh với ta.”

Thấy tiểu muội mình nói lời xin lỗi mà thái độ còn không tốt, Kiệt đành xin lỗi Trác Ngọc: “Tiểu muội ta không hiểu chuyện, trở về ta cùng cha nhất định sẽ dạy dỗ thật tốt, hy vọng nàng có thể tha thứ cho nó lần này. Về phần thảo dược bị nó làm đổ, ta sẽ trả lại nàng trong thời gian ngắn nhất.”

Địch Á thấy Trác Ngọc không nói lời nào thì kéo kéo quần áo cô, hy vọng cô mở miệng. Trác Ngọc nhìn Địch Á một cái, nói: “Được. Lần này tôi tha thứ cho cô ta, chẳng qua tôi còn thiếu vài cây đao xương nhỏ, tin rằng anh cũng sẽ không cự tuyệt.”

Mai Mai nghe thấy Trác Ngọc muốn ca ca làm vài cây đao xương nhỏ cho cô thì nhảy dựng lên chỉ vào Trác Ngọc: “Người đừng quá đáng, cho người thảo dược đã là không tệ rồi, người còn muốn những thứ khác.”

“Con cầm miệng cho ta. Nói xin lỗi cũng không an phận.” Tộc trưởng gấu trúc giáng một móng vuốt lên đầu Mai Mai.

“Cha, sao cha có thể đánh con, con là giống cái a.” Mai Mai che đầu chạy ra ngoài.

“Ta chính là đánh con, con có thể làm gì. Con cái đồ cứng đầu cứng cổ chết bầm.” Tộc trưởng cũng đuổi theo ra ngoài.

Kiệt nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, nói với Trác Ngọc và Dịch Á: “Ta sẽ nhanh chóng đưa đồ tới cho hai người, cảm ơn nàng có thể tha thứ cho nó.”

Sau khi Kiệt đi, Trác Ngọc lại tiếp tục bữa ăn sáng bị chen ngang, nhưng lần này là tươi cười dùng bữa. Dịch Á càng nhìn càng thấy quý dị, cũng không dám hỏi chỉ có thể lẳng lặng ăn cơm, dù sao chỉ cần không có quan hệ với hắn là được.

Ăn xong Dịch Á tranh cọ nồi rửa chén, chào giống cái của mình xong liền ra ngoài đi săn.

Trác Ngọc đang mài dao xương của mình trên tảng đá lớn trong sân, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ ừ một tiếng ra hiệu đã biết.

Vào lúc săn thú, Dịch Á một mực nghĩ đến Trác Ngọc. Không biết nàng mài dao xương làm gì, dao xương không phải đã rất sắc bén rồi sao, vậy mà nàng vẫn mài. Nếu làm mình bị thương thì làm thế nào. Không được, nhanh chút trở về mới được.

Hắn nhắm ngay hai con bò ngũ sắc, tốn chút sức lực buộc chặt con mồi vác chạy về bộ lạc.[truyện chỉ được đăng tại]

Về đến nhà phát hiện Trác Ngọc vẫn đang mài dao xương. Hắn để con mồi xuống đi tới trước mặt Trác Ngọc: “Ngọc Nhi, nàng mài dao xương làm gì? Dao xương đã sắc như vậy rồi, nếu không cẩn thận sẽ làm nàng bị thương, như vậy không tốt. Nếu nàng muốn mài, vậy để ta mài là được.”

Đúng lúc Trác Ngọc đã mài đến mệt, nghe Dịch Á nói vậy không chút khách khí ném dao xương cho Dịch Á, dặn hắn mài sắc bén chút.

Trác Ngọc xoa xoa cánh tay của mình, dầm dẫm chân đi ăn trái cây. Ăn ăn, cô bỗng nhiên nhớ đến bình thường Mai Mai đi đâu, Lam Mặc nhất định sẽ đi theo. Hôm nay hắn lại không đi theo, có vấn đề. Lại nói chuyện Mai Mai phá hủy thảo dược, có phải là hắn giật dây không?

Trác Ngọc ăn xong trái cây thì đi ra ngoài. Cô cũng chỉ định ra ngoài đi dạo, không ngờ vừa tới phía sau núi đã thấy Mai Mai đang dựa vào Lam Mặc khóc.

Lam Mặc thấy Trác Ngọc, Trác Ngọc cũng đứng dưới cây vẫy tay một cái với hắn. Không biết Lam Mặc nói gì với Mai Mai, Mai Mai đã đi rồi. Chờ đến khi Mai Mai đi xa Trác Ngọc mới từ phía sau cây đi ra. Cô đi quanh Lam Mặc hai vòng mới nói: “Không tệ lắm, không ngờ anh còn biết dỗ Mai Mai, xem ra không lâu sau là có thể ôm được mỹ nhân về nhà rồi.”

Lam Mặc nhú mày, nhìn về phía Trác Ngọc: “Đáng tiếc luôn có chứng ngại xử lý không được, không biết nàng sẽ xử lý như nào?”

Trác Ngọc biết Lam Mặc đang nói đến Dịch Á, chỉ tiếc mỹ nữ có lòng, trai đẹp vô ý. Dịch Á cũng không thích Mai Mai: “Tôi cũng vậy, cảm thấy cục diện hiện tại không khiến người khác vừa lòng. Tôi có chủ ý, không biết anh có muốn nghe hay không. Không đúng, nên hỏi anh có nguyện ý sớm ôm Mai Mai về hay không?”

Lam Mặc nhìn chằm chằm Trác Ngọc đang cắn trái cây răng rắc răng rắc không ngừng: “Được, ngược lại ta muốn biết nàng có ý định gì.”

-Hết chương 27-

28. Chương 28: Mài Dao Xoèn Xoẹt Thịt Heo Dê.

Kể từ khi Trác Ngọc nói chủ ý của mình cho Lam Mặc thì tâm tình trở nên tốt hẳn. Mặc dù Lam Mặc không tỏ thái độ gì, nhưng bộ mặt nhao nhao muốn thử kia cô nhìn là đã biết.

Tâm tình tốt, mỗi ngày Trác Ngọc đều trôi qua ung dung. Có người làm đồ ăn ỉnh, làm người lao động ỉnh, khiến cho cô thường xuyên cảm thấy Địch Á thật sự là một chú cún trung thành, người như vậy làm bạn đời hẳn không tồi.

Mấy ngày trước trong bộ lạc có một người thú giống cái cùng giống đực kết làm bạn đời. Lúc này cô mới biết, thì ra người thú bọn họ không phải nhìn vừa mắt liền kết thành bạn đời, còn phải cử hành nghi thức mới được. Một khi đã cử hành nghi thức thì không thể tách ra, người thú khác cũng không thể nhúng tay vào trừ khi bạn đời qua đời, nếu không hai bên không thể cùng thú nhân khác kết thành bạn đời.

Ngày đó Địch Á cực kỳ hâm mộ đôi người thú kia, uyển chuyển biểu đạt ý tưởng muốn cùng cô kết thành bạn đời, nhưng cô lại làm bộ như không nghe thấy.

Những ngày này, chỉ cần Địch Á rảnh rỗi là sẽ lẩn lút bên cạnh Trác Ngọc. Một mặt muốn ngăn cản những giống đực kia đến gần giống cái của hắn, mặt khác tiếp tục thuyết phục Trác Ngọc cử hành nghi thức.

Dĩ nhiên Đan Chu của chúng ta cũng không nhàn rỗi, nhưng hắn thường ở xa xa nhòm ngó Trác Ngọc, hoặc cách một cánh cửa, hoặc cách một bụi cây khiến Trác Ngọc buồn bực không thôi.[]

Một ngày nọ, Địch Á đang ở phòng bếp nấu cơm, Trác Ngọc thì ngồi trong sân mài dao xương, Đan Chu tha hai con cò chạy đến trước mặt Trác Ngọc để xuống, vẻ mặt kiêu ngạo. Bộ dáng kia giống như đang chờ cô khích lệ hắn. Chỉ là chưa chờ được đến lúc Trác Ngọc để ý tới hắn, Địch Á ở trong nhà nghe được động tĩnh đã chạy ra rồi. Đan Chu ném cho Địch Á một ánh mắt khiêu khích rồi ưu nhả cất bước rời đi.

Trác Ngọc không hiểu Đan Chu muốn làm gì. Ngày đó cô không cho hắn sắc mặt tốt, cho rằng hắn sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa. Hôm nay hắn lại làm cái gì vậy? Nghĩ không ra, cô cũng không thắc mắc nữa, chuyên tâm mài dao xương.

Gương mặt Địch Á vốn là đang tươi cười, khi thấy Đan Chu đưa cho giống cái của mình hai con cò thì ngay lập tức tối sầm. Con hồ ly đáng chết này đúng là coi trọng giống cái nhà mình rồi.

Ở Mê Huyền đại lục, nếu giống đực đưa thức ăn cho giống cái, hoặc là lấy lòng giống cái, tức là biểu đạt ý muốn theo đuổi giống cái. Trác Ngọc là người từ bên ngoài đến nên không biết phong tục của Mê Huyền đại lục.

Địch Á nhìn xuống xúc động muốn xé nát hai con cò, nói phong tục của đại lục cho Trác Ngọc biết. Ai ngờ cô lại chỉ ừ một tiếng liền đổi đề tài.

Vào buổi chiều khi Trác Ngọc đi bộ trở về, nhớ tới hai con cò Đan Chu đưa nhưng ngay cả một sợi lông của hai con cò cũng không thấy, lại nhìn Địch Á đang nấu cơm khẩn trương vênh hai tai nghe động tĩnh của cô thì cô liền hiểu rõ.

Lúc dùng cơm tối, Trác Ngọc cố ý hỏi Địch Á: “Hai con cò của Đan Chu đâu rồi, anh có nướng không, nghe nói mùi vị không tệ.”

Hai mắt Địch Á loạn chuyển không dám nhìn Trác Ngọc. Một lúc lâu sau mới lắp bắp mở miệng: “Hai con cò đó bị ta ném đi rồi, nếu Ngọc Nhi muốn ăn, ta sẽ bắt cho nàng. Cò ta bắt so với Đan Chu.... Không đúng, so với những giống đực khác càng mỹ vị hơn.”

Trác Ngọc không biết nên khóc hay cười. Thức ăn thật ngon lại bị ném đi rồi, rất lãng phí. Chỉ là cô vẫn muốn xem bộ dạng ghen tuông của Địch Á: “Anh thật sự đã ném hai con cò đi rồi.”[truyện chỉ được đăng tại]

“Thật ra thì, ta.... Ta cầm nó cho Tiểu Thảo rồi.”

“Cái gì? Anh cho Tiểu Thảo hai con cò đó rồi?”

Trác Ngọc vừa nghe Dịch Á mang cho Tiểu Thảo, âm thanh chột cất cao, chỉ vào Dịch Á nói: “Không phải anh nói giống đực đưa thức ăn cho giống cái là có ý muốn tỏ tình ư, chẳng lẽ anh muốn theo đuổi Tiểu Thảo?”

Lúc này Dịch Á mới phản ứng kịp, âm thầm ảo não: “Ta như thế nào lại tặng cho Tiểu Thảo cơ chứ, chuyện này nên xử lý như nào đây. Ngọc Nhi, nàng nói ta nên làm như nào thì mới tốt?”

“Anh hỏi tôi, tôi hỏi ai. Anh làm thế nào thì làm, bằng không liền rau trộn[1].” Trác Ngọc ném chén cơm xuống, đi về phòng.

“Rau trộn? Rau trộn là vật gì. Ngọc Nhi nàng đừng đi, nàng nói cho ta biết rau trộn là có chuyện gì?” Không nghi ngờ chút nào, Dịch Á bị Trác Ngọc nhốt ngoài cửa.

Ngoài sân Tiểu Thảo đang gõ cửa. Dịch Á vừa mở cửa thấy là Tiểu Thảo, da đầu trở nên tê dại.

Đợi đến khi Tiểu Thảo ngượng ngừng nói rõ vì sao mình đến, muốn tặng túi đeo lưng mình làm cho Dịch Á thì Dịch Á cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh.

Đây không phải là quà tặng đính ước ư, hắn không thể nhận. Hắn ngửa đầu ngao ngao hai tiếng, nhắc chân chạy như điên.

Núp trong rừng cây phía sau núi, Dịch Á cùng tộc trưởng gấu trúc ngồi song song trên cỏ.[]

“Chuyện chính là như vậy, Ngọc Nhi nói muốn ta rau trộn, nhưng ta không hiểu rau trộn là cái gì.” Dịch Á kể khổ với tộc trưởng.

“Rau trộn à, thật ra chính là một món ăn. Lại nói, ta thật lâu cũng chưa ăn rau trộn, thật là hoài niệm a.”

Dịch Á vừa nghe câu nói của tộc trưởng, cho rằng ông hiểu được: “Thế nhưng có quan hệ gì với nấu ăn a?” Dịch Á mở to đôi mắt màu vàng hỏi tộc trưởng.

Tộc trưởng gấu trúc đang hoài niệm lại bị Dịch Á cắt đứt, u oán nhìn hắn một cái: “Đây chính là sự khác nhau a.”

Dịch Á càng thêm không hiểu, nghĩ thầm trong đầu: “Chuyện này với khác nhau có quan hệ gì, vậy khác nhau ở chỗ nào?” Dịch Á rất là buồn bực.

Lần này thì tộc trưởng gấu trúc cũng mặc kệ Dịch Á. Đây chính là người chưa khai hóa a, để cho hắn giải thích thế nào là rau trộn, khác nhau ở chỗ nào, dĩ nhiên là món rau trộn a.

Dịch Á suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra biện pháp. Hắn quyết định chạy đi nói cho Tiểu Thảo biết hai con cò đó là Trác Ngọc đưa cho nàng, hắn quên không nói cho nàng biết, thành thật nói xin lỗi với Tiểu Thảo.

Tiểu Thảo còn đang đắm chìm trong cảm xúc bị cự tuyệt, tâm tình rất suy sụp. Thật ra thì nàng cũng rất thích Dịch Á. Lúc trước vì có Trác Ngọc ở đây nên nàng dần dần cũng rời mục tiêu. Ai ngờ Dịch Á đột nhiên tặng nàng hai con cò hại nàng hưng phấn không thôi.

Mặc dù nàng rất không vui, nhưng khi Dịch Á thành khẩn nói xin lỗi, nàng cũng không làm khó dễ hắn.

Dịch Á thấy Tiểu Thảo thông cảm cho hắn, trong lòng lại càng cảm thấy áy náy, liên tục nói xin lỗi cùng cảm ơn.

Về đến nhà trăng sáng đã treo cao trên trời, ánh trăng nhu hòa chiếu trên mặt đất, trong rừng hoàn toàn yên tĩnh. Dịch Á không kịp chờ muốn nói cho Trác Ngọc biết hắn đã giải quyết chuyện này xong rồi thì phát hiện Kiệt cũng ở đây. Hỏi rõ mới biết mục đích của Kiệt, hắn lén thở ra một hơi, thật may không phải đến để theo đuổi giống cái của hắn.

Thấy giống cái của mình tiếp nhận thảo dược Kiệt đưa tới thì hắn còn tưởng nàng không cần mình chuyển sang giống đực khác rồi.

Dịch Á giúp Trác Ngọc phân loại thảo dược đặt trong những chiếc giỏ, lại nịnh nọt cầm ít trái cây đưa cho Trác Ngọc. Trác Ngọc rất tự nhiên cầm lên cắn một cái, mùi thơm ngát ngọt ngào, rất thích hợp làm trái cây tráng miệng sau khi ăn, hài lòng mỉm cười với Dịch Á.

Địch Á mừng rỡ như mở cờ trong bụng, lần này thì hẳn yên tâm rồi, giống cái sẽ không nổi giận với hắn.

Nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời hiện trên gương mặt tuấn mỹ dưới ánh sáng của đá phát sáng có một sức quyến rũ vô hạn làm cho hai mắt Trác Ngọc hoa lên. Trác Ngọc khẽ mắng một tiếng, thật là không chịu nổi hấp dẫn, càng sống lại càng kém cỏi mà.

Buổi tối ngày hôm sau bộ lạc lại tổ chức bữa ăn quần thể lần nữa. Trong bộ lạc có thêm một giống đực đi rèn luyện trở về, tên gọi Tinh Thần. Địch Á nói bọn họ là bạn từ nhỏ, vừa sáng sớm Địch Á đã chạy đi tìm bạn của hắn cùng nhau đi săn thú.

Tinh Thần cũng dẫn theo một giống cái trở lại, tạm thời để cho nàng ấy sống cùng với Trác Ngọc. Trác Ngọc phát hiện giống cái này tương đối nhất gan, thấy Trác Ngọc cầm đao xương thì bị dọa đến mức lùi ra xa, còn khuyên Trác Ngọc để đao xương xuống, tránh xa nguy hiểm.

Trác Ngọc đen mặt, cái này thì có gì nguy hiểm, trước kia cô vẫn dùng loại giống như vậy đấy thôi. Nhưng cô rất thông minh không giải thích thêm gì.

Đến bữa tiệc tối, Trác Ngọc mang đao xương bóng loáng đã được mài sắc bén đến, trên mảnh đất trống rất nhiều giống đực cũng đã bắt đầu đặt con mồi lên giá nướng. Trác Ngọc cũng mang đến một con heo rừng, cầm đao xương chuẩn bị bắt đầu.

Heo rừng đã bị Địch Á lấy gần hết máu, Trác Ngọc cầm đao xương từ từ rạch da đầu của heo rừng ra, từng chút từng chút lột da heo. Con heo rừng này rất kỳ quái, trên người nó không có lông, điều này khiến cho Trác Ngọc làm da lông tiết kiệm không ít sức lực.

Màn biểu diễn tiếp theo càng thêm đặc sắc. Lúc trước đã nói qua Trác Ngọc là một bác sĩ, mặc dù không phải là giải phẫu chuyên nghiệp, nhưng khóa trình học giải phẫu cũng không tệ, hơn nữa lần này còn dồn hết tâm trí vào, kết quả không cần nghĩ cũng biết.

Lột hết da cô bắt đầu chuyển sang tứ chi. Dao xương nhẹ nhàng lướt qua, thịt bụng đã được Trác Ngọc chia thành mấy tầng, mở khoang bụng, vừa liếc qua đã thấy cơ quan nội tạng.

Người thú trên mảnh đất trống vốn là không chú ý đến Trác Ngọc, chỉ những người thú ở cạnh Trác Ngọc và Địch Á thấy, nhất là giống cái phát ra âm thanh hoảng sợ mới thu hút tất cả ánh mắt trên mảnh đất trống về phía họ.

“Ừm... Đây là tim, đây là gan, đây là ruột già...” Trác Ngọc vừa nói vừa cầm nội tạng tương ứng lấy ra đặt trên cái mâm đã được chuẩn bị trước: “Có thể lấy gan, tim xào lăn, ruột già cũng có thể xào.” [truyện chỉ được đăng tại]

Những cái đầu trên mảnh đất trống chen chúc với nhau, âm thanh không ngừng....

“Cái này là dạ dày heo, mùi vị không tồi nha.”

Kế tiếp Trác Ngọc làm phần đầu heo, trước cắt hai cái tai, dùng đao xương bổ phía trên đỉnh đầu: “Cái này là não heo, phía dưới có cái gì nhỉ?”

Người thú trên mảnh đất trống chỉ thấy một giống cái đang cầm đao xương từ từ mổ xẻ cái đầu heo rừng, một số giống cái khác đã sợ đến mức không dám nhìn.

Ánh mắt Trác Ngọc chuyển tới tứ chi, dùng đao xương chém đứt toàn bộ thịt phía trên đi chỉ còn lại xương. Cắt đứt xương lộ ra tủy, lấy tủy ra, mồm vẫn giải thích: “Đây là tủy heo, có rất nhiều tác dụng tốt với người.”

Nói xong như còn chưa thỏa thích, lại kéo tới một con dê ngũ sắc tiếp tục mổ xẻ.

Trên mảnh đất trống yên lặng như tờ, những người thú không muốn nhìn tiếp nữa. Địch Á ngo ngác nhìn giống cái của mình, nuốt nước miếng.

Hắn đã quen nhìn máu tanh, nhưng cũng không thể tiếp nhận trường hợp mổ xẻ thức ăn như vậy. Hắn muốn tiến lên ngăn cản, nhưng khi nhìn xung quanh một vòng phát hiện những giống đực mơ tưởng giống cái của hắn đã giảm đi rất nhiều thì cảm thấy rất tốt, như vậy giảm được không ít phiền toái cho hắn. Vì vậy hắn không nói không rằng để mặc Trác Ngọc tiếp tục chơi đến vui sướng.

Thật ra thì đâu chỉ giống đực, ngay cả rất nhiều giống cái cũng bỏ đi ý niệm với Địch Á. Cùng sống chung với giống cái như vậy, không biết về sau hẳn có thể dọa mình như vậy hay không. Chỉ mới nghĩ tới họ cũng đã run lên.

Ngay cả Mai Mai có lời thề son sắt phải làm bạn đời của Địch Á hiện tại cũng không dám nghĩ như vậy nữa, ngược lại cảm thấy đồng tình với hẳn.

Trên mảnh đất trống còn dư lại một người không bị ám ảnh trong lòng, đó chính là tộc trưởng gấu trúc của chúng ta. Ông ta không những không bị ám ảnh, trong lòng còn cảm thấy rất là vui vẻ. Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, ông ta thật muốn nhảy múa vài vòng.

[1]Rau trộn: Đây là tiếng lóng, có nghĩa là xong rồi, toi rồi,... Ở đây có nghĩa nếu Địch Á k giải quyết được vấn đề với Tiểu Thảo thì cả 2 sẽ xong luôn, đường ai nấy đi ạ :)2

-Hết chương 28-

29. Chương 29: Đồng Bào.

Trác Ngọc híp mắt nhìn tộc trưởng gấu trúc cười đến mức khóe miệng cũng kéo tới mang tai. Địch Á đưa một khối thịt nướng cho cô, nhìn theo tầm mắt của Trác Ngọc cũng phát hiện nụ cười của tộc trưởng. Hẳn có chút sợ hãi, bộ dáng tộc trưởng như vậy thật giống như từ “biến thái” mà giống cái đã nói cho hẳn biết. Chẳng lẽ là bị bệnh, vậy phải nhanh chóng để cho Ngọc Nhi nhìn một cái.

Trên mảnh đất trống lúc này tuy rằng không phải yên tĩnh, nhưng là không hề náo nhiệt như ngày thường, các người thú khác cũng không dám nhìn về phía Trác Ngọc. Cho dù cần phải đi qua chỗ cô họ cũng sẽ thả nhẹ bước chân, tận lực không để Trác Ngọc chú ý đến mình.

Trác Ngọc không nói gì nhìn người thú trước mắt rón rén cong người giống như con rùa đi qua chỗ mình, đỉnh đầu một đàn quạ đen bay qua. Cô cũng chỉ biểu diễn một chút phương pháp giải phẫu, cư nhiên lại đạt hiệu quả đến mức này.

Địch Á vốn cho rằng từ tối ngày hôm đó về sau nhất định sẽ không có giống đực khác tới quấy rầy cuộc sống của hẳn và giống cái của hẳn, thế nhưng tại sao Đan Chu vẫn tới?

“Lần này ngươi lại muốn đưa cái gì?” Địch Á áp chế lửa giận trong lòng, hai mắt liêu mạng trừng Đan Chu đang đứng ở cửa nhà mình. Tiểu tử chết tiệt này lại tới quấy rầy giống cái nhà hẳn, nói muốn đưa đồ tốt cho Ngọc Nhi. Quả thực là đang khiêu chiến sự nhẫn nại của hẳn mà.[]

Đan Chu không thèm quan tâm đến Địch Á, ở cửa ra vào gọi Trác Ngọc giống như đang gọi hồn. Trác Ngọc bị hẳn gọi đến phiên nên đi ra ngoài xem Đan Chu lại tặng cho cô cái gì. Địch Á cũng muốn đi theo Trác Ngọc, nói cho oai thì là bảo vệ giống cái của mình không bị Đan Chu khi dễ, trên thực tế hẳn muốn xem Đan Chu còn có mảnh khóe mới mẻ gì.

Đan Chu khinh bỉ liếc Địch Á một cái, muốn nhìn thì nhìn, cần gì nhiều lý lẽ như vậy.

Không trách được Đan Chu lần này lại dương dương tự đắc như vậy, thì ra là một chiếc xe ngựa nhỏ. Không cần phải nói cũng biết Trác Ngọc có bao nhiêu kích động. Không biết Đan Chu làm bằng cách nào, mặc dù vẫn còn nhiều thiếu sót, nhưng vẫn chấp nhận được.

Đan Chu nhìn vẻ mặt Trác Ngọc thì biết quà tặng mình đưa không tệ. Không đợi Trác Ngọc mở miệng, hẳn liền khoe khoang.

“Đây chính là ta nghe lén tộc trưởng nói chuyện với Kiệt rồi làm ra. Ta thật thông minh đi, đến bây giờ Kiệt vẫn không làm được đây.” Đan Chu nháy đôi mắt hồ ly của mình, bộ dáng mau khích lệ ta đi.

Địch Á khẩn trương nhìn giống cái của mình, chỉ sợ Trác Ngọc sẽ bị quà tặng của Đan Chu bắt mắt.

Trác Ngọc cảm thấy lo lắng của Địch Á là hoàn toàn không cần thiết, hơn nữa lúc trước cũng đã nói qua, Địch Á vô dụng cô cũng sẽ đi theo hẳn. Nhưng Trác Ngọc cũng khen Đan Chu hai câu tượng trưng.

Không đợi Trác Ngọc nói tiếp, Đan Chu đã ra vẻ thần thần bí bí lại gần Trác Ngọc: “Ngày đó ta theo nàng lên núi, nàng không để ý đến ta, ta liền trở về. Lúc đi tới gần nhà tộc trưởng, ta nghe thấy tộc trưởng khiển trách Kiệt, nói hắn quá ngu ngốc, ngay cả một giống cái cũng không theo đuổi được. Tộc trưởng còn dạy Kiệt phải theo đuổi giống cái như thế nào, cái xe đẩy nhỏ này chính là chủ ý của tộc trưởng.”

Thì ra là như vậy, như vậy cô và tộc trưởng cần phải nói chuyện với nhau rồi.

Địch Á thấy giống cái của mình chỉ lo nói chuyện với Đan Chu không chú ý đến sự tồn tại của mình thì trong lòng cảm thấy ê ẩm.

Về phần Đan Chu, thấy sắc mặt Địch Á không được tốt, nụ cười trên gương mặt hắn lại càng rực rỡ, hắn tin rằng Địch Á không thể tranh được với hắn.

Trước kia hắn sớm đã xem Địch Á là bại tướng dưới tay hắn, hôm nay hắn lại càng không để trong mắt. Hiện tại trong mắt hắn tất cả đều là Trác Ngọc, khắp người hiện lên trái tim màu hồng. Hắn tự nói với chính mình: Đan Chu, người nhất định phải bắt được trái tim của giống cái này. Nếu như bắt được thì hắn sẽ làm theo cách của tộc trưởng dồn gục nàng. Nàng không đi theo thì kéo nàng đi.

Trên con đường nhỏ phía sau núi, tộc trưởng gấu trúc vừa đi dạo vừa ngâm nga một khúc hát. Bỗng nhiên sau lưng xuất hiện một lực lớn kéo ông lại, tiếp theo một thanh đao xương lạnh như băng xuất hiện trên cổ ông, đồng thời sau lưng cũng xuất hiện một âm thanh lạnh lẽo.

“Lão già nhà ông, tôi đã cảm thấy ông có điểm lạ, hôm nay tôi đã xác định được ông là từ Thế kỷ 21 đến, vậy mà dám trêu chọc tôi. Tôi để cho ông ca hát, để cho ông hát ông còn dám hát vui vẻ như vậy, tôi hận không được đập chết ông.” Tay còn lại của Trác Ngọc không ngừng huơ nắm đấm, chân cũng không chịu yếu thế đập tộc trưởng gấu trúc mấy cái.[truyện chỉ được đăng tại]

Không cần đoán tộc trưởng gấu trúc cũng biết người đến là ai: “Bà ngoại của tôi ơi, cô không thể như vậy, tôi là người già mà, cô đánh tôi tàn phế thì làm thế nào? Huống chi tôi cũng không phải cố ý tỏ ra không quen biết cô, thật không phải cố ý, cô phải tin tôi.” (Vì chỗ này TN đã nhận ra tộc trưởng là người TK 21, nên mình cũng để xưng hô hiện tại luôn nhé)

Trác Ngọc đánh cũng đã mệt, bỏ đao xương xuống, liếc tộc trưởng gấu trúc một cái: “Không phải cố ý? Vậy sao lần trước ông lại giễu cợt tôi không có kỹ thuật leo cây?”

“À... Cô nghĩ sai rồi, sao tôi có thể giễu cợt cô chứ, tôi là hạng người như vậy sao?” Tộc trưởng gấu trúc chợt nhớ tới hình ảnh giải phẫu tại mảnh đất trống tối qua thì rùng mình. Hắn rất sợ Trác Ngọc sẽ giải phẫu hắn, nói không chừng còn mang hắn đi chưng rồi nấu, như vậy thật thê thảm.

Hắn chọn một đề tài an toàn hơn, cẩn thận nói: “Sao cô lại đoán được?”

Trác Ngọc tìm bụi cỏ ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo tộc trưởng ngồi xuống: “Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy khi ông nói chuyện thì khẩu âm có vấn đề, khi ông nói chuyện luôn mang theo khẩu âm vùng Tứ Xuyên. Vốn tôi cũng không chú ý như vậy, chỉ là sau này Địch Á nói với tôi trước kia ông nói chuyện không như vậy, đây là nghi vấn thứ nhất. Thứ hai chính là kiến trúc trong bộ lạc, cũng là Địch Á nói trước kia bọn họ chỉ ở sơn động chưa từng có ai xây nhà gỗ. Mặc dù đã có người thử nhưng không thể tạo ra phòng ốc tinh xảo như vậy, có được kỹ thuật thông thạo như vậy phải mất vài chục năm mới có thể tạo nên. Thứ ba chính là chuyện ông dạy Kiệt chế tạo chiếc xe ngựa. Phải biết rằng, người thú cho dù là giống cái hay giống đực tốc độ chạy đều rất nhanh, bọn họ cần bản không cần phương tiện giao thông này. Dĩ nhiên còn có bài hát lúc này ông mới hát, nếu tôi nhớ không nhầm thì bài hát ấy có tên “hoa loa kèn nở hoa đỏ au” đi. Ông nói xem, nhiều bằng chứng như vậy sao tôi có thể không chắc chắn?”

Tộc trưởng gấu trúc vừa sa sút, vừa vui mừng. Mặc kệ như thế nào, ở mảnh đại lục xa lạ này gặp được một người không tính là người quen cũng là một chuyện may mắn. Càng khiến ông vui sướng chính là Trác Ngọc còn là một bác sĩ. Phải biết rằng, khi ông tỉnh lại phát hiện mình ở trong thân thể của một con gấu trúc không cần nói cũng biết có bao nhiêu sợ hãi. Mặc dù đây là một người thú có năng lực sinh tồn rất mạnh, nhưng vẫn không thể so sánh với nhà của mình.

Mặc dù ông cũng rất thích quốc bảo gấu trúc nhưng cũng không nên đùa bỡn ông như vậy. Khi đó ông đã lo lắng nếu ông ngã bệnh ở nơi thiếu thuốc này thì có thể sống bao lâu. Không ngờ ông trời nghe được tiếng

lòng của ông, đưa tới bộ lạc một bác sĩ khiến ông kích động không thôi. Mặc dù suy nghĩ như vậy là không tốt, nhưng ông vẫn không thể không chế được mà toét miệng cười.

Trác Ngọc thấy ông ta cười thì không nhịn được muốn đánh. Nhưng cô vẫn nhịn được, chỉ dùng ngôn ngữ đả kích ông ta: “Vì sao thời gian dài như vậy tôi chưa từng thấy ông nấu cơm, đừng nói cho tôi biết rằng ông sẽ không nấu cơm.”

Tộc trưởng gấu trúc khó có khi đỏ mặt, mặc dù khuôn mặt gấu trúc kia không nhìn ra được chút gì, nhưng ông ta vẫn xấu hổ cúi đầu: “Từ nhỏ đến lớn tôi chỉ cảm thấy hứng thú với nghề mộc, chưa từng học nấu cơm. Mặc dù tôi cũng đã chán ăn thịt nướng rồi, nhưng lại không có nồi, nên chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.”

“Vì vậy ông thường xuyên đi ăn chực?”

Tộc trưởng gấu trúc thẹn quá hóa giận: “Có thể trách tôi ư, người nào nói cho cô biết tôi không biết nấu cơm. Mà cho dù tôi muốn cải thiện cuộc sống cũng không được, những loại rau kia biết tôi.... Tôi lại không biết chúng. Huống chi tôi là người thường xuyên đi ăn chực, nhưng cũng không phải ngày ngày đi, bữa bữa đi.”

“Ông...” Trác Ngọc cảm thấy ngay cả ý muốn giết ông ta cô cũng có, ông ta có thể vô sỉ thêm một chút hay không.[]

“Cô không phải không biết cảm giác ngày ngày ăn thịt nướng là như nào, đó quả thực là một loại khổ ép a, quả thật chính là ác mộng.” tộc trưởng gấu trúc đột nhiên ghen ngào nói: “Cô nhất định phải dạy những người thú đó cách nấu cơm, để cho bọn họ nếm thử một chút rốt cuộc cái gì mới là mỹ vị. Cô không biết, mỗi lần nhìn thấy bọn họ vất bỏ tim gan tôi có bao nhiêu đau lòng. Cô nhất định phải để cho nhóm người chưa được khai hóa này mở mang kiến thức.”

Trác Ngọc nghe được âm thanh ghen ngào của ông ta, trong lòng cũng có chút đau buồn. Dù sao cũng là đồng bào cùng chung cảnh ngộ, lại càng dễ dàng hiểu nhau.

Cô ôm tộc trưởng gấu trúc để ông ta có thể tận tình phát tiết. Cô không nhịn được muốn hỏi ông ta có biện pháp nào để trở về hay không? Nhưng nếu có biện pháp trở về, thì nên như thế nào? Nên trở về hay ở lại nơi này? Cô không biết nên làm sao, cô rất muốn về thăm nhà một chút xem cha mẹ có mạnh khỏe hay không?

Cô nghiêm túc nhìn ông ta: “Ông nói cho tôi biết, ông có nghĩ ra được biện pháp về nhà hay không? Nếu như có ông biết, ngàn vạn lần không được giấu giếm, có được hay không?”

Nói tới đây, nước mắt Trác Ngọc cũng tràn ra hốc mắt, bị thương nhìn tộc trưởng gấu trúc, nhưng ông ta lại cảm thấy không phải cô đang nhìn hấn, mà là xuyên qua ông ta nhìn người ở phương xa. Vậy ông có nên nói cho cô biết hay không. Suy nghĩ trong chốc lát, ông quyết định qua một đoạn thời gian ngắn rồi hãy nói. Tối thiểu phải đợi cho đến khi cô dạy những người thú kia cách nấu ăn cùng cách dùng một số thảo dược đơn giản mới được.

Trác Ngọc tất nhiên sẽ không ngờ được ông giấu giếm cô. Hai người tiếp tục xuân thương thu buồn, qua một khoảng thời gian dài thì hai người tự về nhà mình. Trước khi đi, tộc trưởng gấu trúc vẫn không quên dặn buổi tối sẽ đến nhà Dịch Á ăn chực, dặn dò Trác Ngọc nấu nhiều thức ăn ngon. Trác Ngọc cũng lười so đo với ông ta, cô không có tinh lực để làm điều này.

Trác Ngọc đã tính toán rất tốt, nhưng là hôm nay ông trời dường như cố ý khiến cô bực bội.

Lúc này Dịch Á cùng Đan Chu đang ở trong rừng cây đánh nhau, lúc ấy Dịch Á bị Đan Chu kích thích không nhịn được. Đan Chu lại khiêu khích hấn thêm vài lần, tuy nói rằng giống cái của hấn không thân cận với Đan Chu, hấn cũng không cần để ý đến những người không liên quan. Nhưng người thú tính tình kiêu ngạo, hấn cũng không thể dễ dàng bỏ qua khiêu khích của Đan Chu, bằng không mặt mũi của hấn để ở nơi nào.

Sau khi Trác Ngọc đi thì hai người vào trong rừng giăng co. Đan Chu vừa thấy Dịch Á muốn đấu với hấn thì hấn cũng kích động. Hấn luôn cho rằng thực lực của Dịch Á không yếu, cũng muốn cùng Dịch Á so tài một phen, tốt nhất là đánh ngã hấn để cho Trác Ngọc nhìn xem ai mạnh hơn. Khi đó Trác Ngọc sẽ ngoan ngoãn tiếp nhận sự theo đuổi của hấn.[truyện chỉ được đăng tại]

Cứ như vậy sau khi Trác Ngọc đi hai người liền đại chiến. Mặc dù Trác Ngọc không được thấy toàn bộ quá trình, nhưng khi cô cùng tộc trưởng gấu trúc tách ra đi xuống núi thì thấy hai bóng dáng đang hỗn chiến, không phân rõ ai là ai.

Một lát sau hai bóng dáng dần trở nên rõ ràng, hai người đang đánh nhau cũng tách ra, là Dịch Á và Đan Chu. Trác Ngọc cảm thấy da đầu căng lên, đây là có chuyện gì, cư nhiên nói đánh liền đánh, chẳng lẽ sợ rằng những ngày sau này của cô không đủ đặc sắc sao.

Người đầu tiên nhìn thấy Trác Ngọc là Đan Chu, hắn kéo thân thể bị thương chạy về phía Trác Ngọc: “Tiểu Ngọc Nhi, nàng xem Dịch Á thật là tàn bạo, hắn đánh ta bị thương thật đau.” Giờ phút này hắn cáo trạng với Trác Ngọc, hoàn toàn bỏ qua nguyên nhân cuộc chiến là vì hắn khiêu khích mới xảy ra.

-Hết chương 29-

30. Chương 30: Đâu Phộng.

Trác Ngọc lại nhìn Dịch Á, trên người hắn cũng có vài vết thương. Cô thở dài, không để ý đến bọn họ đi thẳng về nhà.

Đan Chu trợn tròn mắt, thường ngày chỉ cần là giống cái khi nhìn thấy hắn bị thương nhất định sẽ thương tiếc hắn, sao Trác Ngọc lại không có phản ứng gì? Hắn hận hận nhìn theo Dịch Á đi ở phía sau Trác Ngọc, cảm thấy nguyên nhân là do Dịch Á. Hắn thề hắn nhất định sẽ đánh bại Dịch Á, đợi đến khi hắn và Trác Ngọc cử hành nghi thức, hắn nhất định sẽ thưởng thức nước mắt của Dịch Á thật tốt.

Dịch Á cẩn thận đi ở phía sau Trác Ngọc. Thấy không khí xung quanh cô rất thấp, hắn không dám thở mạnh, đành phải yên lặng.[]

Đêm đó ngay cả thuốc Trác Ngọc cũng không bôi cho Dịch Á, dùng xong cơm tối cô liền đi về phòng nghỉ ngơi, cũng không nói với Dịch Á câu nào.

Dịch Á biết giống cái của hắn tức giận vì hắn không tuân thủ lời hứa lúc trước, để cho trên người mình có nhiều vết thương không đáng, chắc nàng tức giận đến ngút trời rồi.

Mất thấy giống cái của mình trở về phòng, hắn há to mồm muốn nói gì đó, lại ngậm lại. Là lỗi của hắn, hắn không nên đánh nhau với Đan Chu. Chính hắn cũng cảm thấy tức giận với bản thân, vì sao hắn luôn làm giống cái đau lòng chứ. Dịch Á hận đến mức muốn đập đầu vào tường.

Trong phòng, mặc dù Trác Ngọc đang tức Dịch Á, nhưng một phần khác lại đặt trên người tộc trưởng gấu trúc. Trước khi bọn họ tách ra về mặt tộc trưởng gấu trúc có chút kỳ quái, nhưng cô cũng không nói ra.

Rạng sáng ngày hôm sau Trác Ngọc bị âm thanh bên ngoài đánh thức. Cô ra ngoài thì thấy trong sân đầy người, tộc trưởng gấu trúc để cho những người thú xếp thành hàng. Phần lớn trong sân đều là giống cái, khi thấy Trác Ngọc họ đều cúi đầu, còn có người sợ đến mức chạy đi, thấy vậy tộc trưởng gấu trúc liền đuổi theo ở phía sau. Trác Ngọc nhìn những người ở trong sân, lại sờ sờ mặt của mình, tự nhủ: “Cô đáng sợ như vậy sao?”

Cũng không biết có phải ông già này trả thù việc cô uy hiếp ông ta ngày hôm qua hay không mà hôm nay mang đến nhà cô nhiều người như vậy, muốn cô mệt chết sao?

Cô lắc lư lắc lư chạy đi múc nước rửa mặt, sau đó ăn bữa sáng Dịch Á để lại trên bàn cơm, ăn ăn thì phát hiện có một người đứng trước bàn cơm, ngẩng đầu lên thì thấy là người đã từng đưa tín vật đính ước cho Dịch Á – Tiểu Thảo.

Thật ra thì Tiểu Thảo không muốn tới, bắt đắc dĩ những giống cái gửi được mùi thơm bay ra từ bữa sáng của Trác Ngọc nên rất tò mò, thấy Tiểu Thảo có quan hệ không tệ với cô nên cứ nàng đi hỏi. Tiểu Thảo có chút thận trọng, căn môi: “Có thể nói cho ta biết thứ người đang ăn là cái gì không?” Nói xong thì ngượng ngùng cúi đầu.

Trác Ngọc nhường nhường lòng mày, dùng đũa chỉ chỉ lên bàn: “Sao không ném thử một chút?”[truyện chỉ được đăng tại]

Tiểu Thảo thấy Trác Ngọc lên tiếng, rụt rè cầm lên một đôi đũa gấp một chút thức ăn thì phát hiện mùi vị này cay, hoàn toàn khác với mùi vị thịt nướng, cô cũng không thể nói rõ là ngon như thế nào. Cô chỉ vào thức ăn trên mâm giống thịt lại không giống thịt, hỏi Trác Ngọc: “Màu xanh lá cây hình như là hạt tiêu mà người đã từng nói, vậy đây là gì?”

Trác Ngọc nhìn một chút, khoe miệng cong lên: “Đây là gan heo.”

“Cái gì, đó là gan heo?” Tiểu Thảo kinh hô. Nàng vụn vụn không ngờ Trác Ngọc thật đúng là ăn cái này.

Những giống cái trong sân nghe thấy âm thanh của Tiểu Thảo thì bắt đầu bàn luận xôn xao. Có vài người đi đến cạnh cửa, nhưng cửa sớm đã bị tộc trưởng chặn lại. Bằng thân thể gấu trúc to lớn của tộc trưởng có thể xem ông là bảo vệ chân chính rồi.

“Kêu la cái gì? Ta cho các người đến để học tập, các người chính là như vậy sao?” Gấu trúc chỉ hận rèn sắt không thành thép. Ông nhìn Trác Ngọc chậm rì rì đang ăn gì đó thì muốn cầu nhàu: người thật là tốt, ngày ngày ngủ nướng. Bất quá những lời này hẳn cũng không dám nói ra.

Ở Thế kỷ 21 ông cũng đã từng khiển trách con gái của mình, kết quả con gái lại phản bác ông, tranh cãi đến ngắt trời. Ông thật sợ sợ cùng những đứa nhỏ này so đo những việc nhỏ nhặt.

Ăn cơm xong Trác Ngọc bắt đầu dạy những giống cái này nhận biết thảo dược, tộc trưởng gấu trúc ở bên cạnh giám sát. Cô phát hiện con gấu trúc này làm người giám sát đến nghiện rồi. Ai không nghiêm túc học sẽ giáo huấn người đó, cây thuốc nhỏ kia còn thường xuyên bùm bùm vang dội, chắc chắn, thật là nghiêm nghị!!

Những giống cái kia tất nhiên sẽ có rất nhiều oán hận. Bọn họ vốn là bảo bối được nâng niu trong lòng bàn tay, lần này lại trở thành cổ đại ven đường, bị đánh thì khóc suốt suốt khiến Trác Ngọc cảm thấy đau đầu.

Tại chỗ cũng có mấy giống đực đau lòng nhưng lại không dám cãi lời tộc trưởng. Trác Ngọc nhìn trong sân rối loạn, lòng liễu lĩnh cũng đã có.

“Ầm” một tiếng tất cả mọi người trong sân đều kinh ngạc, phát hiện không thấy Trác Ngọc đâu.[]

“A, người đâu, sao lại không thấy người??” Gấu trúc hô một câu.

Một âm thanh yếu ớt truyền đến: “Tộc trưởng, ta thấy nàng ấy vào nhà.”

Ông trừng mắt mắng người trong sân. Vừa thấy tộc trưởng nổi giận tất cả mọi người đều cúi đầu thụ giáo. Ông đi tới trước mặt từng người, đánh ôi người hai cái, đánh xong vẫn chưa hả giận: “Các người đều là những đứa trẻ không biết nghe lời, đừng tưởng rằng có Trác Ngọc là được, ngộ nhờ nàng ấy chạy mất thì làm thế nào?” Nói xong ông còn tiếp tục hù dọa: “Nếu như sau này nàng ấy không có ở bộ lạc chúng ta, ai còn có thể xem bệnh cho các người? Người, hay là người? Ai cũng không biết điều. Đi, mỗi người nhảy ếch một trăm cái cho ta, không làm xong không cho về nhà.”

Trong lúc nhất thời, trong sân chỉ nghe thấy một mảnh âm thanh hỗn loạn. Địch Á vừa vào cửa thì bị cảnh trong sân dọa cho ngẩn người. Tộc trưởng sao lại bắt họ nhảy ếch, giống cái của mình không phải cũng bị phạt chứ?

Hắn vội vàng liếc nhìn đám người một vòng thì không thấy giống cái của mình. Ngay sau đó lại buồn bực, tộc trưởng này lại lên cơn điên gì, tại sao lại phạt mọi người nhảy ếch ở chỗ này.

Tộc trưởng gấu trúc vừa thấy hắn trở lại, liền hò hét hắn đi nhanh.

Địch Á đẩy cửa ra, phát hiện cửa đã bị khóa từ bên trong. Hắn ngó ngó, từ cửa sổ bên phải ba năm bước đã leo lên tầng trên, từ cửa sổ nhảy vào. Vừa xoay người đã thấy giống cái của mình nằm trên giường nhàn nhã gặm quả lê, nhìn thì không có vẻ tức giận. Lắc lắc đầu, nhất định là giống cái của mình không thích ồn ào nên mới trốn ở chỗ này. Nhưng trong sân quả thật có hơi nhiều người, nên đề nghị tộc trưởng sắp xếp một phen, không thể để giống cái của mình một mình như vậy mới được.

Trác Ngọc nhìn mặt trời một chút. Địch Á hôm nay về muộn, lúc này có thể làm cơm trưa rồi. Ừm, trong sân như thế nào vẫn chưa dừng lại, cô nghiêm trọng hoài nghi con gấu trúc là một người có khuynh hướng bạo lực.

Cô kéo Dịch Á xuống lầu nấu cơm, không nhìn những người ở trong sân, hai người hăng hái dâng trào ăn. Mùi thơm nhẹ nhàng tỏa ra trong sân khiến cho nước miếng của mọi người cũng ứa ra. Chỉ nghe tộc trưởng gấu trúc nói một câu: “Tất cả mọi người về nhà ăn cơm đi.”

Không một ai đi, mọi người đều nhìn chăm chăm món ăn trên bàn cơm. Trác Ngọc cảm thấy cô nghe được không ít âm thanh nuốt nước miếng, Dịch Á cũng cảm thấy lông tơ dựng ngược, giống như bị rất nhiều lang sói nhìn chăm chăm.

Tộc trưởng gấu trúc thấy không có ai động liền đuổi người: “Tất cả về nhà đi, muốn ăn đồ ngon như vậy, về sau ngoan ngoãn học, tự mình làm.”

Đuổi hết người đi, ông liền đóng cửa sân lại, chạy chậm tới trước bàn ăn cầm đôi đũa lên. Vừa ăn vừa cảm thán: “Ôi, thật lâu cũng chưa được ăn thức ăn mỹ vị như vậy, cô nói xem sao cô lại keo kiệt như vậy. Làm được nhiều món ăn, còn có gia vị, tại sao không nói cho bọn họ biết một chút, để mọi người cùng nhau hưởng thụ. Mặc dù cô không nói cho người khác biết, vậy cô cũng phải nói cho ta...”

“Tại sao?” Một câu nói của Trác Ngọc khiến tộc trưởng tức đến nghẹn lại. Dịch Á tốt bụng vỗ lưng cho ông cũng bị liên lụy: “Người vỗ vỗ cái gì, dùng lực lớn như vậy, muốn đập chết ta à?”[truyện chỉ được đăng tại]

Dịch Á cuống quýt thu tay lại, thấp thỏm: “Tộc trưởng, sao ta có thể muốn đập chết ngài, ta chính là muốn ngài hết nghẹn mà thôi.”

Tộc trưởng gấu trúc còn muốn nói cái gì, chạm đến ánh mắt lạnh lẽo của Trác Ngọc thì không dám lên tiếng. Thật đáng thương, ông dường như là người đứng đầu một tộc lại phải sợ một tiểu cô nương, thật là mất hết mặt mũi. Hết cách rồi, ai dám nói vị thế mạnh hơn người? Ông còn phải dựa vào cô gái này để cải thiện cuộc sống đây. Vì vậy ông kết thúc bữa trưa một cách nhanh chóng, biến mất như một làn khói. Nếu còn tiếp tục ở lại, chỉ sợ ông sẽ bị đông lạnh thành băng.

Buổi chiều Trác Ngọc cùng Dịch Á lên núi. Trác Ngọc muốn kiểm tra một chút loại thực vật lần trước cô thấy phát triển như thế nào rồi. Đi một vòng thật to, mới vừa tới nơi Trác Ngọc vui mừng phát hiện đã có đậu phộng mọc ra rồi. Cô vội vàng nhảy xuống khỏi lưng Dịch Á vươn tay kéo ra, kết quả không cẩn thận lại bị gai đâm trúng tay. Trên tay cảm thấy đau xót, cô không ngờ trên cây còn có gai.

Dịch Á vừa thấy nhất thời cảm tay bị thương của Trác Ngọc, thè lưỡi liếm sạch vết máu, lại hái mấy lá cây thảo dược chữa thương nhai trong miệng rồi bôi lên vết thương. Lần này Dịch Á không để cô làm nữa, cô muốn làm gì thì nói với hắn là được. Tối thời gian một buổi chiều, Dịch Á hái được không ít đậu phộng, lúc đi cũng đã trang bị đầy đủ túi đeo lưng, Trác Ngọc cảm thấy vài ngày sau có thể tới hái tiếp.

Thật ra thì việc mà cô muốn làm nhất là trồng trọt. Nếu như có diện tích đất lớn để trồng trọt, thức ăn sẽ nhiều hơn một chút. Nhưng cô chưa tiếp xúc với việc đồng áng bao giờ, đoán rằng con gấu trúc kia cũng vậy, nếu không tới nơi này hai năm cũng sẽ không trở nên như thế.

Buổi tối Trác Ngọc nấu chút đậu phộng, Dịch Á vốn là không vừa mắt đồ gì đó nhỏ như vậy, ăn cũng không đủ no bụng. Nhưng sau khi ăn thử, hắn liền khen không dứt. Đậu phộng dùng gia vị nấu có mùi vị rất ngon. Giống cái của mình quả thật không còn gì để nói nữa rồi, vì vậy tộc trưởng mới thích đến đây ăn chực. Phải cùng giống cái của mình thương lượng một chút mau sớm dạy người trong tộc, nếu không về sau sẽ càng có nhiều người hơn đến ăn chực. Hắn chỉ vừa nghĩ đến đã cảm thấy kinh khủng.

Sau khi ăn xong hai người bắt đầu tản bộ dưới ánh trăng, đây là thói quen mới có của bọn họ. Ánh trăng hôm nay đặc biệt sáng, ánh trăng màu bạc phủ lên vùng đất, trong khu rừng yên tĩnh thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng kêu thê lương bi ai của dế mèn, mấy con đom đóm bay lơ lửng trong không khí, ngọn gió nhẹ nhàng khoa khoa giống như những tinh linh nghịch ngợm chơi đùa sợi tóc Trác Ngọc, ở trong rừng cây tấu lên một ca khúc xào xạc. Dịch Á dắt tay Trác Ngọc từ từ tản bộ, cảm thấy trong lòng vui vẻ không thôi. Hắn im lặng cười cười, tiếp tục đi về phía trước.[]

“Dịch Á, anh có nghe được âm thanh gì hay không?”

“Âm thanh? Âm thanh gì?”

“Anh nghe cẩn thận, ở phía trước không xa, hắn không phải là dã thú, nhưng ban đêm nơi này cũng không có động vật đến hoạt động. Sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta vẫn là trở về đi.” Thật ra thì Trác Ngọc sợ có cái gì đó kỳ dị. Dù sao cô cũng đã xuyên tới đây, không có nghĩa là sẽ không có những thứ đó, cô vẫn là không thích.

Địch Á sao có thể để ột mình cô trở về. Hắn kéo cô chạy nhanh đến xem. Hai người thả nhẹ bước chân chậm rãi đến gần. Họ đi tới phía sau một bụi cỏ, nhẹ nhàng vạch ra cỏ cây chắn ngang tầm mắt. Trác Ngọc thấy một cảnh làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trời.

-Hết chương 30-

31. Chương 31: Dã Chiến.

Phía trước cách đó không xa, một con báo, không, chính xác thì là một giống đực ở trong hình thú đang nằm trên người một giống cái, hai người làm tình say sưa, tiếng gầm từ tính của giống đực cùng tiếng thở dốc đan thành một bài tình ca triền miên gợi tình.

Trác Ngọc kéo Địch Á muốn đi, cô không ngờ ở nơi này lại có người chơi trò dã chiến. Màn đêm hôm nay quả thực vô cùng tốt, chơi trò dã chiến cũng rất có tình thú. Phi, cô đang nghĩ cái gì thế, lúc này cô nên sớm rời đi mới tốt, xem cảnh như vậy cô cảm thấy mình rất không có đạo đức, nếu bị những người đang chiến đấu ở bên trong phát hiện thì sẽ rất lúng túng, nếu là người quen thì càng không tốt.

Chỉ là, Địch Á xả ra chuyện gì vậy, chẳng lẽ hắn nhìn đến nghiện rồi? Nếu không đứng ở nơi này làm gì? Thấy bộ dạng tập trung tinh thần của Địch Á, khỏe miệng Trác Ngọc giật giật, sao cô lại không phát hiện Địch Á còn có ham mê nhìn coi người khác làm tình.

Cô mất thật nhiều hơi sức mới có thể kéo Địch Á trở về. Trên đường về Địch Á còn lưu luyến quay đầu lại nhìn.DĐLQĐ

Bọn họ không biết, vào lúc hai người rời đi, con báo giống đực liếc nhìn bọn họ.

Trác Ngọc lôi kéo Địch Á đầu cũng không quay lại bước đi. Đi một lúc lâu tâm tình cô mới bình phục trở lại, lại giật mình phát hiện cái tay mình đang nắm rất nóng, cô giống như bị hù dọa ngay lập tức buông lỏng tay Địch Á ra. Địch Á cố tình làm như không biết, lại lần nữa nắm tay Trác Ngọc, siết thật chặt không để Trác ngọc tránh thoát.

Thật ra thì Địch Á là cố tình dẫn Trác Ngọc đi qua, tai của hắn thính như vậy sao có thể không nghe được, hắn chính là muốn nhìn một chút phản ứng của Trác Ngọc, ra ám hiệu cho nàng. Cũng may nàng có phản ứng, nếu không hắn thật sự muốn học máu. Ừm, hắn còn phải cố gắng thêm mới được, qua một khoảng thời gian nữa là đến mùa tuyết rồi, hắn muốn tranh thủ trước đó cử hành nghi thức. (vì đây là suy nghĩ của ĐA nên mình để là “nàng” nhé)

Về đến nhà, Trác Ngọc vội vã chạy vào căn phòng của mình. Cô sờ sờ lên khuôn mặt nóng bỏng, đề trái tim đang nhảy bang bang trong lồng ngực yên tĩnh trở lại, trong lòng thầm mắng chính mình. Địch Á lại cố tình chạy tới quấy rối, hỏi cô có đói bụng không, có muốn ăn cái gì hay không?

Đói, sao có thể không đói. Cô đói đến mức muốn ăn người!!!

Địch Á vẫn ở bên ngoài dụ dỗ cô, hỏi cô có muốn ăn chút trái cây gì đó để giải khát hay không.DĐLQĐ

Bỗng nhiên Trác Ngọc mở cửa ra nhận lấy quả lê trong tay Địch Á. Cô dùng sức gặm quả lê, giống như nó có thù oán với cô vậy. Địch Á vừa ăn vừa cười híp mắt nhìn Trác Ngọc. Trác Ngọc bị hắn nhìn đến cả người không được tự nhiên, tức giận hét lên với Địch Á: “Anh nhìn tôi làm cái gì?”

“Không có gì, ta chính là cảm thấy Ngọc Nhi rất xinh đẹp, so với hoa vân còn đẹp hơn.” Hoa vân mà Địch Á nói là loài hoa đẹp nhất trên mảnh đại lục này, không dễ dàng sống sót. Trác Ngọc may mắn được thấy một lần, xác thật rất đẹp. Đẹp đến mức Trác Ngọc là người không thích hoa cũng muốn hái nó về.

Trái tim Trác Ngọc vừa mới bình phục lại không theo quy tắc nhảy loạn lên. Địch Á đáng ghét này, đang êm đẹp tự nhiên lại nói lời tâm tình với cô làm gì. Trong lòng nghĩ như nào không có nghĩa cô sẽ nói như vậy: “Tôi... tôi nào có đẹp như thế?”

Địch Á đi tới trước mặt cô, nhu tình như nước nhìn Trác Ngọc: “Nàng ở trong mắt ta vẫn luôn là người đẹp nhất. Người trong tộc đều nói ta nhất được bảo vật, có thể tìm được người bạn đời tốt như Ngọc Nhi.”

“Người nào... Ai là bạn đời của anh hả? Tôi còn chưa đồng ý, anh đừng có mà tự mình đa tình.”

“Là ta tự mình đa tình sao? Ta cho rằng trải qua một thời gian dài như vậy, Ngọc Nhi nàng sẽ thích ta một chút xíu.” Lúc này Địch Á chợt thay bằng gương mặt bi ai, gương mặt bi thương tổ cáo Trác Ngọc vô tình. DDLQĐ

Trác Ngọc cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình không thể chịu nổi, cô cảm thấy cứ như vậy cũng không phải là biện pháp. Địch Á tốt như vậy khiến cô không thể cự tuyệt, huống chi cô cũng thích Địch Á. Cô cảm thấy Địch Á rất đáng ghét, hẳn bày ra một cái lưới nhu tình chặt chẽ vây cô trong đó, không có chỗ để trốn.

Cô kéo tay Địch Á, nhỏ giọng an ủi: “Được rồi, không cần đau lòng, thật ra thì tôi cũng thích anh.”

Địch Á nghe Trác Ngọc nói như thế chợt ngẩng đầu lên, hai mắt sáng trong suốt. Hắn không ngờ hôm nay lại có thể nghe được lời tâm tình của giống cái nhà mình, dường như hắn không dám tin vào những lời Trác Ngọc nói, không ngừng lắc lắc vai cô: “Có thật không? Ngọc Nhi, nàng nói thật sao?” Hắn mong đợi nhìn Trác Ngọc, hy vọng Trác Ngọc có thể khẳng định, để cho hắn xác định mới vừa rồi không phải hắn nghe nhầm.

Trác Ngọc gật đầu với hắn, hắn vui mừng ôm lấy Trác Ngọc xoay vòng tại chỗ. Hồi lâu sau hắn mới đặt cô xuống, nghiêm túc nói: “Ngọc Nhi, chúng ta cử hành nghi thức kết làm bạn đời có được không?”

“A, có phải quá nhanh không?” Trác Ngọc nghĩ, chẳng lẽ đây là cầu hôn sao?

“Không nhanh.” Nói xong, Địch Á lại nghiêm mặt: “Ngọc Nhi, chúng ta đã sống chung hai năm rồi, đổi lại là người khác thì con cũng đã có, không nhanh.”

“Vậy anh cũng phải để tôi suy nghĩ một chút.”

“Ừm, nhưng nàng cần suy nghĩ bao lâu a, đến trước mùa tuyết có được hay không?”

“Cái này tôi không đảm bảo, anh nếu có thể chờ thì chờ, không thì tôi cũng không miễn cưỡng.”

“À, vậy phải đợi đến khi nào?” Địch Á thận trọng nói: “Có thể để ta đợi quá lâu không?”

Trác Ngọc nhìn bộ dạng của hắn, không nhịn được muốn trêu chọc: “Đợi đến khi tôi nguyện ý thì được.” Nói xong cô chạy về phòng của mình, để lại một mình Địch Á ở nguyên tại chỗ rối rắm. Thời điểm Trác Ngọc nguyện ý là lúc nào? DDLQĐ

Hôm sau, vào lúc đi săn Địch Á cố tình nhắc đến chuyện giống cái nói thích mình với mọi người, nhận được rất nhiều sự hâm mộ của những giống đực khác. Dĩ nhiên cũng có người bất mãn với hắn, chỉ nghe Đan Chu nói một câu: “Nàng cũng không đồng ý cử hành nghi thức với người, vui mừng cái đầu người a. Nói không chừng ngày nào đó nàng sẽ yêu thích người khác.” Nói xong thì bày ra tư thế nghênh đón công kích của Địch Á.

Câu nói của Đan Chu như đâm vào tim Địch Á. Tối qua cầu hôn thất bại, đến bây giờ trong lòng hắn vẫn có chút không thoải mái. Hiện tại Đan Chu lại thêm dầu vào lửa, hắn thật muốn bóp chết Đan Chu. Nhưng hắn nhớ đến hứa hẹn của mình với giống cái, nên mặc dù trong lòng hận muốn chết, hắn cũng sẽ không tùy tiện đánh nhau với người khác. Hắn liếc Đan Chu vài lần, sau đó tiếp tục đi săn.

Thời điểm Trác Ngọc lên núi hái hoa thì gặp Lam Mặc cùng Mai Mai đang đi tới. Chỉ là sao Mai Mai lại xấu hổ như vậy, không phải thường ngày luôn rống lớn kêu to với Lam Mặc sao? Đợi chút, sớm như vậy không phải là đi lên núi sao, tại sao lại là từ trên núi xuống, chẳng lẽ hai người chơi trò dã chiến tới qua là hai người này?

Nhìn nét mặt thỏa mãn của Lam Mặc, cô hiểu rõ gật đầu, còn không ngại chào hỏi Mai Mai đang núp phía sau Lam Mặc.

“Mai Mai, không cần né. Tôi qua Trác Ngọc và Dịch Á đã nhìn thấy chúng ta rồi, không cần phải xấu hổ.” Lam Mặc bình thản nói.

“Cái gì? Bọn họ thấy được, sao người lại để cho hắn nhìn thấy, sao ta còn có thể gặp Dịch Á ca ca.” Nói xong thẹn quá hóa giận, đánh Lam Mặc mấy cái: “Đều là người, sao lại có thể hư hỏng như vậy, ta không để ý đến người nữa.” Nói xong liền lao đảo chạy đi.

Trác Ngọc nhìn Mai Mai chạy trốn, lại liếc về phía Lam Mặc: “Anh không đuổi theo sao, ngộ nhỡ thật sự không để ý đến anh thì sao?”

“Ta chính là muốn cho nàng mất hết hy vọng. Càng nhiều người biết, nàng lại càng không có đường lui. Không phải nàng cũng muốn nàng ấy không quần Dịch Á sao? Lại nói, ta còn phải cảm tạ chủ ý của nàng.”

“Anh không cần phải cảm tạ tôi, nhưng phiền anh về sau làm việc thì chọn một nơi kín đáo chút, như vậy rất dễ ảnh hưởng đến tâm tình của người khác.”

“Nàng cũng không phải chưa từng trải qua, ngạc nhiên cái gì?”

“Anh....” Trác Ngọc nổi đóa, cô để cho Lam Mặc gao nấu thành cơm, nhưng cũng không bảo hắn chỗ nào cũng có thể dã chiến. Cô tiếp tục đi lên trên núi, không để ý đến Lam Mặc nữa.

Hôm nay Trác Ngọc lại hái được đầy mấy túi đeo lưng đậu phộng. Không riêng gì Dịch Á, bản thân Trác Ngọc cũng rất thích hoa kết quả. Đậu phộng trừ bỏ có thể ép thành dầu, còn có thể xào, luộc, nấu đồ ăn, chế thành các loại kẹo cùng bánh ngọt, cũng có thể làm gia vị trong đồ ăn.

Nhưng đậu phộng rất dễ bị ẩm gây lên nấm mốc, sinh ra các loại vi khuẩn lên men có các độc tố có thể gây ung thư, vì vậy đậu phộng bị ẩm mốc nhất định không thể ăn. Mỗi ngày cô và Dịch Á đều phơi đậu phộng dưới ánh mặt trời, phơi thật khô sau đó cất đi.

Cây đậu nành bên cạnh cũng sắp thu hoạch được, mấy ngày nữa cô sẽ bận rộn rồi. Hiện tại cô thật sự tin tưởng con gấu trúc kia không phân biệt được ngũ cốc. Xem ra ông ta chỉ có hứng thú với cọc gỗ, những cái khác cho dù là gì cũng không lọt vào mắt xanh của ông ta. Dĩ nhiên điều này không bao gồm ăn cơm.

Nhìn đậu nành cùng đậu phộng trên khắp ngọn núi, Trác Ngọc cảm thấy cô nên gọi thêm vài người. Nghĩ đến đây, cô lại nghĩ đến việc nên dạy những người thú đó như thế nào, cô liền cảm thấy đau đầu. Những giống đực kia cũng không tồi, còn những giống cái kia thì có bao nhiêu om sòm a. Cũng không biết có phải lúc đầu cô bị điên hay không mà đồng ý dạy những người này. Cô lắc đầu tận lực không nghĩ đến nữa, càng nghĩ lại càng than thở.

Cô phát hiện dạo gần đây tần suất cô than thở ngày càng cao, cũng không biết có liên quan đến việc gần đây Dịch Á càng tỏ ý muốn cùng cô thân mật hay không.

Dịch Á đi săn trở lại giúp Trác Ngọc vác túi đeo lưng về. Dọc theo đường đi hắn nắm tay Trác Ngọc, hát ca khúc đặc biệt của người thú bọn họ, tâm tình rất là vui sướng.

Sau này Trác Ngọc từ tộc trưởng gấu trúc mới biết được bài hát mà Dịch Á đang hát là tình ca của Mê Huyền đại lục, đại ý là: muội muội à, dung mạo nàng thật là đẹp, xinh đẹp tựa như hoa vân, ta nhìn mà tim ta đập thình thịch, vì nàng mà tặng lông chim Phượng, không biết nàng có nguyện ý tiếp nhận tình yêu của ta hay không.

Nghĩ đến bọn họ cũng có nền văn minh giống mình, chỉ là cô tiếp xúc không hiểu mà thôi. Nhưng cô chưa từng nghĩ tới, thật thà như Dịch Á lại có thể hát tình ca với cô.

Trên đường đi, Dịch Á nói hôm nay hắn vừa về nhà thì Mai Mai tới nói mấy câu mà hắn không hiểu. Nguyên câu nói của Mai Mai là như thế này: “Dịch Á ca ca, ta biết rõ ta như vậy thật có lỗi với chàng, nhưng ta cũng là không có cách nào, ta không xứng với chàng, ta không xứng với tình yêu mà chàng dành cho ta.”

Dịch Á bên này còn chưa kịp phản ứng, bên kia Mai Mai đã bỏ chạy không thấy người đâu, khiến cho Dịch Á giống như tên hòa thượng lùn hai thước với tay không sờ đến đâu (vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì). Cái gì mà không xứng với tình yêu mà hắn dành cho nàng. Hắn yêu nàng lúc nào, hắn chỉ coi nàng giống như muội muội có được không.

Chỉ là nàng ta nói nàng không xứng với hắn, có phải từ nay về sau nàng ta sẽ không đến làm phiền hắn và giống cái của hắn nữa có phải không? Nếu đúng như vậy, hắn thật đúng phải cảm tạ nàng ta. Cho nên hắn chưa kịp cất con mồi đi đã chạy đến tìm Trác Ngọc, muốn biết có phải đã xảy ra chuyện gì khiến Mai Mai thay đổi hay không.

Lúc này Trác Ngọc mới cười cười nói cho Dịch Á biết. Tối hôm qua hai người mà hắn nhìn thấy chính là Lam Mặc và Mai Mai. Lúc này Dịch Á mới bừng tỉnh hiểu ra. Hèn chi gần đây Mai Mai rất ít quần hắn, cũng không thấy nàng ấy đi làm phiền giống cái của mình. Thì ra nàng ấy và Lam Mặc là một đôi, như vậy cũng ít đi một người phiền phức. Chỉ là gần đây thời gian hắn và giống cái của hắn chung đụng càng ngày càng ít. Tộc trưởng thường xuyên đến tìm Ngọc Nhi, hai người thường nói nhỏ với nhau, nếu không thì cũng dựa sát vào nhau không phân rõ bóng dáng.

-Hết chương 31-

32. Chương 32: Giống Cái Tiểu Báo.

Có rất nhiều giống cái tới quấy rầy. Tuy nói là tới học tập nhưng cũng không thể gạt bỏ hắn qua một bên a. Mỗi khi Trác Ngọc đặt lực chú ý của mình lên việc dạy những giống cái đó học, Dịch Á liền buồn bực đứng ở góc tường vẽ vòng vòng hoặc đếm kiến. Cho dù trên người hắn tỏa ra luồng khí oán niệm như thế nào đi nữa, những giống cái kia vẫn bá chiếm giống cái của hắn không buông tay, hắn chỉ có thể buồn bã nhìn giống cái, rất là thê lương. Nếu cứ tiếp tục như vậy sao hắn có thể ôm Ngọc Nhi về a.

Gần đây Trác Ngọc cũng suy nghĩ về vấn đề này. Cô và Dịch Á chung sống với nhau lâu như vậy, cũng đủ để hiểu Dịch Á là người như nào. Hắn đối với cô rất tốt, mọi việc sẽ nghĩ đến cô trước. Nói thật cho dù là Ôn Thụy cũng không làm được như Dịch Á. Đối với người tốt như vậy, cô cảm thấy mình không có cái gì phải do dự nữa.

Cô chạy đi nói muốn cùng Dịch Á cử hành nghi thức, tộc trưởng gấu trúc nghe vậy thì rất khó tin nhìn người cô từ trên xuống dưới. Cô nghĩ, có lẽ với cô mà nói, sự kết hợp giữa một người một thú sẽ rất kỳ cục, ban đầu cô cũng rất bài xích kia mà. Nhưng ở mảnh đại lục chỉ có người thú này cô không có lựa chọn, cô không thể nào sống một mình qua cả quãng đời còn lại, cũng không thể đè nén nhu cầu của mình mãi.

Dĩ nhiên cô cũng lo lắng nếu mình mang thai thì sẽ sinh ra quái vật gì, nhưng chuyện của tương lai ai biết được, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Vì vậy cô cũng không để ý đến ánh mắt của ông lão này, chỉ hy vọng đồng bào duy nhất này có thể chúc phúc cô. Nhưng nếu ông ấy hỏi nhiều thêm một câu, có lẽ cô sẽ thay đổi chủ ý. Thế nhưng trên đời không có nếu như, cô nhất định phải kết làm bạn đời của Dịch Á, cùng chung sống với hắn các bạn thân mến, các bạn đang đọc truyện được đăng tại diễn đàn lê, quý đôn.

Trác Ngọc về đến nhà thấy Dịch Á đang ở trong sân rửa rau liền đi tới trước mặt hắn, mỉm cười nhìn hắn rửa rau. Cô luôn cho rằng dung mạo của Dịch Á rất đẹp, nhưng kể từ năm xảy ra chuyện của đứa bé cô đã không cần thận nhìn Dịch Á. Bất chợt cô cảm thấy trong lòng chua xót, trong hai người bọn họ, Dịch Á cho đến bây giờ luôn là người cho đi nhiều nhất. Lúc mới đầu cô xem như không thấy những chỗ tốt mà Dịch Á cho cô, sau lại thần nhiên tiếp nhận những gì Dịch Á bỏ ra. Cô không biết tại sao Dịch Á lại có thể nhẫn nại kiên trì, cũng không biết mình có vận cứt chó gì mà gặp được một người tốt như vậy. Mặc dù giống loài của bọn họ bất đồng, nhưng hiện tại cô nguyện ý vĩnh viễn sinh sống cùng Dịch Á.

Dịch Á thấy Trác Ngọc đang nhìn mình rửa rau, cho rằng cô đói bụng nên để cô vào nhà ăn một chút hoa quả lót bụng trước. Nhưng nửa ngày vẫn không thấy Trác Ngọc bước đi, ngẩng đầu thì thấy Trác Ngọc đang cười tủm tỉm nhìn mình. Trong lúc không chú ý thì Trác Ngọc đã phủ môi mình xuống môi hắn. Dịch Á sợ hết hồn, sau đó lại mừng như điên, kích động như điên. Giống cái của hắn hôn hắn rồi, Ngọc Nhi chủ động hôn hắn rồi, đây là một chuyện hết sức bất ngờ với hắn.

Ngay sau đó Dịch Á đổi khách thành chủ, hai tay ướt nhẹp lau trên quần áo da thú hai cái liền đỡ ót Trác Ngọc tiếp tục hôn.

Trác Ngọc vốn chỉ muốn hôn Dịch Á một cái rồi kết thúc, nhưng Dịch Á lại nắm bắt cơ hội này không buông tay.

Đôi môi chạm vào nhau, hai hàng lông mi không ngừng run rẩy. Trác Ngọc cảm thấy đôi môi dịu dàng mà nóng bỏng của Dịch Á ép lên môi mình thật chặt, trần trọc cọ sát lẫn nhau, đầu lưỡi chạm vào đầu lưỡi khiến cả hai tê dại một hồi, đáy lòng Dịch Á rung động dữ dội. Cho đến khi Trác Ngọc cảm thấy khó thở, Dịch Á mới buông ra, nhưng vẫn chưa buông tay. Chóp mũi chạm vào nhau, trong không khí đều là hương vị ngọt ngào hạnh phúc.

Một lúc lâu sau, Dịch Á mới dùng cặp mắt sáng ngời nhìn Trác Ngọc: “Ngọc Nhi, nàng chủ động hôn ta, ta thật sự rất vui mừng. Cái này... Có phải hay không...”

Thanh âm Dịch Á trở nên run rẩy: “Có phải nàng đồng ý cử hành nghi thức với ta rồi?”

Sau khi nghe được Trác Ngọc “ừ” một tiếng, Dịch Á mừng rỡ như điên, hưng phấn nhảy lên nhảy xuống trong sân, cảm thấy chưa đã ghiền còn rống lên mấy tiếng khiến Trác Ngọc sợ hết hồn, có cần phải vui mừng như vậy không?

Cho đến khi đụng đố hết thức ăn xuống đất, Dịch Á mới dừng lại nhìn xuống món ăn dưới đất bị hấn làm bắn, lại nhìn nhìn Trác Ngọc, hắc hắc cười hai tiếng: “Ngọc Nhi, ta rất vui mừng. Ngày mai, không đúng, buổi chiều trở về ta đi tìm tộc trưởng để ông ấy chủ trì nghi thức cho chúng ta. Hiện tại ta đi nấu cơm trước, nàng mau trở về phòng nghỉ đi.” Nói xong hấn nhặt thức ăn trên đất lên, vui mừng đi về phía phòng bếp.

Nghe nói Trác Ngọc muốn cử hành nghi thức cùng Dịch Á, Đan Chu giận đến mức đầu muốn bốc khói. Không biết Dịch Á có thủ đoạn gì mà Trác Ngọc lại đồng ý. Hấn cảm thấy rất buồn bực, rõ ràng mình đẹp mắt hơn Dịch Á, còn có thể nói lời ngon tiếng ngọt, Trác Ngọc sao lại không chấp nhận mình chứ. Các bạn thân mến, các bạn đang đọc truyện chỉ được đăng tại diễn, đàn lê quý đôn.

Thật ra nói lời ngon tiếng ngọt không phải là chuyện xấu, nói sai đối tượng mới là chuyện xấu. Trác Ngọc vẫn còn nhớ rõ, có một lần cô và Đan Chu đi dạo trong bộ lạc, dọc đường đi Trác Ngọc chỉ nghe thấy Đan Chu không ngừng khen tặng giống cái.

“A, đây là Tiểu Lệ ư. Thời gian dài không thấy, nàng lại càng xinh đẹp, ta nhìn mà không nhận ra.” Tiểu Lệ là giống cái được công nhận là xinh đẹp nhất trong bộ lạc.

Na Na đang đi tới: “Na Na, da của nàng ngày càng trắng rồi, sao nàng làm được như vậy?” Na Na là giống cái được bộ lạc công nhận là người đen nhất, nói nàng ấy giống như cục than đen cũng không khoa trương chút nào.

“A, đây là Vân Phương ư, đôi mắt của nàng đã lớn hơn, càng ngày càng có hồn rồi.” Vân Phương này có đôi mắt rất nhỏ, cười lên thì thành một đường chỉ.

Khi đó Trác Ngọc mới lĩnh ngộ được bản lĩnh nói lời ngon tiếng ngọt của Đan Chu, ai hấn cũng có thể trộn mắt nói lời bịa đặt được, chẳng trách rất nhiều giống cái thích hấn. Nhưng nếu có đại thúc Thạch, cha của Đan Chu ở đây thì nhất định sẽ đánh hấn mấy cái. Anh nói một đứa bé lanh lợi bình thường sao có thể vui mừng trước mặt hai giống cái như vậy, hơn nữa còn không phải hai giống cái bình thường, tại sao có thể khen ngợi giống cái khác, muốn khen cũng phải khen Trác Ngọc a.

Đan Chu không cam lòng, vậy hấn chạy đi bắt chim Phượng thôi. Hấn muốn dùng lông vũ của chim Phượng cầu yêu với Trác Ngọc. Hấn cũng không tin không tranh được với Dịch Á. Chỉ tiếc chim Phượng chưa bắt được ngược lại còn gọi một người thú giống cái đến.

Từ xa đại thúc Thạch đã nhìn thấy đứa con của mình nhếch nhác chạy trở về, sau lưng còn có một giống cái tiểu báo đuổi theo, bất kể là ai cũng không nghĩ đến sau lưng Đan Chu lại là tình huống như vậy.

Giống cái tiểu báo không phải là vấn đề, mấu chốt chính là tiểu báo này quá vạm vỡ, nàng ta mạnh mẽ muốn Đan Chu, sống chết đều muốn kết làm bạn đời với Đan Chu.

Điều này dọa Đan Chu rồi. Từ nhỏ đến lớn hấn chưa từng thấy giống cái nào hung hãn như vậy, cư nhiên bị nàng đuổi chạy trốn khắp nơi, dọc theo đường đi trở thành chuyện cười cho rất nhiều người, cuối cùng hấn đành chạy đi tìm cha kể khổ.

Rốt cuộc vẫn là đau lòng đứa bé nhà mình, mặc cho trong lòng đại thúc Thạch cứng rắn như thép, nhưng vì để bảo toàn Đan Chu ông chặn đường đi người thú giống cái này lại. Con báo kia cũng biết thu liễm trước mặt Thạch đại thúc, nhưng nàng vẫn bày tỏ quyết tâm của mình, nàng nhất định phải sống cùng Đan Chu. Ngày nào hắn còn chưa đồng ý, nàng sẽ ngày ngày quần lấy Đan Chu, khiến đại thúc Thạch giận đến mức không để ý đến phong tục giống đực không được động thủ với giống cái muốn đánh nàng.

Thật ra thì người mà Thạch đại thúc muốn đánh nhất là Đan Chu. Để hắn theo đuổi Trác Ngọc cho thật tốt, kết quả Trác Ngọc lại muốn cùng Dịch Á cử hành nghi thức, bên này hắn lại cùng một giống cái tiểu báo thân nhau. Thật không biết đầu óc hắn làm sao nữa, thường ngày chỉ cần ngoắc tay là có thể theo đuổi được rổ lớn giống cái, nhưng nay dùng nhiều thủ đoạn như vậy lại không theo đuổi được Trác Ngọc. Nghĩ nghĩ, Thạch đại thúc cầm cây chổi trên đất đánh Đan Chu. Nếu hôm nay không đánh Đan Chu, trong lòng ông sẽ không thoải mái truyện chỉ được đăng tại lê quý đôn.

Những người trong bộ lạc thấy Dịch Á thì rối rít chúc mừng hắn, thấy vậy hắn cũng cười ha ha vui mừng đón nhận. Hắn muốn đi tìm tộc trưởng, thương lượng với ông ngày nào cử hành nghi thức là tốt nhất, nhưng hắn lại thấy sắc mặt tộc trưởng không được vui vẻ, ngược lại còn dùng ánh mắt rối rắm nhìn hắn. Chẳng lẽ là sợ sau khi hắn kết thành bạn đời cùng Trác Ngọc thì không cần ông à.

Hắn ôm bả vai tộc trưởng gấu trúc, tựa như hai người anh em thân thiết: “Tộc trưởng ngài yên tâm, cho dù cử hành nghi thức rồi, ngài vẫn chính là người mà ta tôn kính nhất, ta cũng sẽ hiếu thuận với ngài, sẽ không xem nhẹ ngài.”

Đích xác gấu trúc rất rối rắm, với trí nhớ của thân thể này, Dịch Á là đứa bé rất khổ. Cha mẹ vì chữa bệnh cho ông mà đi tìm thuốc trong ngày mưa đông, bất hạnh bị sét đánh chết. Hắn đi theo thân thể này cũng chịu không ít khi dễ. Dịch Á từng chút lớn lên, từng chút trở nên mạnh mẽ mới không có ai dám khinh thường, không ai dám khi dễ hắn nữa.

Hôm nay hắn có thể tìm được người mình yêu thương bầu bạn, ông cũng vui mừng cho hắn. Thế nhưng vấn đề ở đây là, người mà hắn muốn bầu bạn không phải ai khác, mà chính là Trác Ngọc a. Nguyên bản ông định để Trác Ngọc ở lại một khoảng thời gian rồi sẽ đưa Trác Ngọc đi, dù sao nơi đây cũng không phải quê hương, sao có thể an lòng sinh sống. Ông rốt cuộc nên làm như nào đây?

Gấu trúc vỗ vỗ đầu Dịch Á: “Người để cho ta suy nghĩ thật kỹ, nghĩ xong ta sẽ nói cho người biết.”

Dịch Á cho rằng tộc trưởng nguyên ý chủ trì nghi thức cho hắn, trong lòng rất vui mừng, lại cùng tộc trưởng nói chuyện một lúc mới rời đi.

Gấu trúc nhìn bóng lưng vui sướng của Dịch Á than thở: “Đứa nhỏ này, bây giờ người vui mừng, sau này sẽ thế nào đây?”

Bộ lạc bọn họ có một phong tục, mọi người thú muốn cử hành nghi thức đều phải tìm một trưởng bối làm chủ trì. Lúc Dịch Á còn nhỏ chỉ hy vọng tộc trưởng có thể chủ trì nghi thức cho hắn, như vậy là có thể hoàn thành tâm nguyện của hắn rồi. Hiện tại hắn không thể chờ được muốn chạy về nhà chia sẻ vui sướng với Trác Ngọc.

Ai ngờ về đến nhà lại gặp được Đan Chu đáng ghét, quá đáng hơn là hắn còn cầm lông vũ chim Phượng cầu yêu với giống cái của hắn, thật là tức chết hắn mà.

Hắn chạy tới đuổi Đan Chu đi, muốn đuổi hắn ra ngoài, cố tình Đan Chu còn ở đằng kia kêu lên: “Các người còn chưa cử hành nghi thức, ta vẫn còn có thể theo đuổi Trác Ngọc, người không thể ngăn cản ta.”

Dịch Á không nhịn được nữa vung quả đấm, Đan Chu không tránh được hai mắt ngay tức khắc biến thành mắt gấu trúc truyện chỉ được đăng tại lê quý, đôn, truyện được đăng tại các trang web khác dưới mọi hình thức đều là ăn cắp.

Đan Chu ở ngoài cửa kêu lên, kêu đến tê tâm liệt phế. Dịch Á ở trong phòng càng không ngừng oán thâm, có chút thương tích nho nhỏ như vậy mà cũng kêu gào, cũng không sợ mất mặt ư.

Lúc này tiểu báo kia đi tới, ưu nhã liếm chân trước, chê cười nói: “Thì ra là chàng có giống cái mà mình yêu mến, nhưng người ta cũng sắp cử hành nghi thức rồi, chàng kêu nữa cũng vô dụng. Chàng nhìn lại

chàng một chút xem, có vết thương nhỏ xíu cũng không chịu nổi lại còn kêu đau. Không trách được người ta không thích chàng, yếu như vậy ai nguyện ý sống cùng với chàng.”

“Nàng... nàng nói ai yếu hả?” Đan Chu chỉ vào tiểu báo hỏi.

“Người nào nói chuyện với ta, thì ta nói người đó.” Giống cái cố ý ra vẻ xem thường nhìn Đan Chu một cái.

Đan Chu bị kích thích rồi, muốn đi lên dạy dỗ nàng để nàng dừng lại, nhưng lại ngại nàng là giống cái không tiện phát tác đành phải tự mình đứng nguyên tại chỗ nhìn một bụng tức, rốt cuộc vẫn không chịu nổi gào thét chạy lên núi phát tiết.

-Hết chương 32-

33. Chương 33: Nghi Thức Thần Thánh.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Trác Ngọc rời giường đi ra ngoài sân thì phát hiện sương mù bay bay. Trong thoáng chốc, sương mù di chuyển, từng mảng từng mảng, trong tầm mắt đều là một mảnh trắng xóa. Chóp núi thỉnh thoảng hiện ra, rừng cây cũng được một lớp sương mù thật mỏng bao phủ. Từ phía chân núi đi lên, sườn núi cũng trở nên mờ lung. Trác Ngọc đang ngồi cảm thán bỗng sương mù tản đi.

Sương mù màu trắng nhẹ lướt trên lá cây lưu lại vết nước thật nhỏ, những hạt nước này từ từ hợp thành từng giọt nước từ trên lá cây chảy xuống, mang đến không khí mát mẻ cho không khí oi bức ngày mùa nóng.

Trác Ngọc nhớ Dịch Á đã nói qua với mình, sau khi sương mù ở mùa nóng bay đi sẽ phải bắt đầu cất trữ thức ăn. Ngày hôm trước cô thấy Dịch Á ở phía sau ngọn núi đào sơn động, từ mặt đất đào xuống, đào rất sâu. Cô cố ý đi theo Dịch Á vào bên trong, bên trong rất lạnh lẽo, lạnh đến mức hai hàm răng của cô cũng run run va vào nhau, Dịch Á dùng sơn động này để dự trữ thức ăn truyện chỉ được đăng tại lê, quý đơn truyện được đăng tại các trang web khác dưới mọi hình thức đều là ăn cắp.

Dịch Á nói sâu dưới lòng đất ngọn núi này lạnh như hầm băng, đại đa số trên mặt đất có thể nuôi dưỡng đông đảo sinh vật. Từng gia đình trong bộ lạc cũng sẽ đào một cái để cất giữ thức ăn ủa tuyết.

Cái động mà Dịch Á đào có suối nước nóng, như vậy khi vào mùa tuyết, bọn họ có thể ở tại động có suối nước nóng ấm áp đó, không cần trải qua gió tuyết đông lạnh.

Những ngày có sương mù qua đi, Dịch Á bắt đầu bận rộn. Mỗi ngày đều mò mẫm dậy sớm, cũng không quên bớt chút thời gian chạy đi hỏi tộc trưởng gấu trúc có suy xét ngày tốt để chủ trì nghi thức cho bọn họ hay không, hẳn không thể đợi được nữa.

Mặc dù Dịch Á thực vội, nhưng Trác Ngọc lại tuyệt không quan tâm. Cô sẽ không thay đổi ý định, ngược lại cô có thể hiểu được Dịch Á, hẳn giống như người của Thế kỷ 21, chỉ có linh giấy chứng nhận kết hôn mới tính là hợp pháp, nếu không rất nhiều người trong lòng sẽ không yên.

Rốt cuộc có một ngày Dịch Á không nhìn được nữa, lúc này cách mùa tuyết còn nửa tháng, hẳn chạy đi nói với tộc trưởng ngày mai phải cử hành nghi thức khiến gấu trúc cả kinh há to miệng thật lâu sau mới khép lại, ông căn bản còn muốn trì hoãn một thời gian nữa. Dịch Á thấy tộc trưởng cúi đầu, cho rằng ông đang suy nghĩ ngày mai nên chủ trì như nào nên cũng không quấy rầy ông, một mình im lặng bỏ đi.

Tộc trưởng gấu trúc rất nóng nảy, ông nghĩ nghĩ quyết định nói phương pháp về nhà cho Trác Ngọc. Đại lục khổ ép này vẫn không thể hơn đồng bào, cô ấy còn trẻ, có tiền đồ rộng lớn, không thể làm trẻ nãi cô ấy được.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Á đợi đến khi Trác Ngọc rời giường rửa mặt lên, hẳn lấy lòng vũ chim Phượng cùng một số tảng đá có màu sắc làm đồ trang sức cho Trác Ngọc đeo lên. Trác Ngọc lắc lắc dây chuyền cùng lắc tay vòng chân bằng đá cảm thấy rất nặng, muốn lấy xuống. Nhưng nhìn Dịch Á vui vẻ, cô cảm thấy nặng một chút cũng không có vấn đề gì.

Trên mảnh đất trống đã chật ních người thú, từ xa bọn họ đã thấy Dịch Á Trác Ngọc tới đây thì nhường ra một con đường nhỏ cho họ đi đến giữa mảnh đất trống, các người thú nhỏ giọng thảo luận.

“Người xem Trác Ngọc thật xinh đẹp. A, người nhìn dây chuyền mà nàng đeo thật đẹp, còn có lông vũ chim Phượng rất đẹp nữa. Dịch Á là một giống được thật là tốt!!”

“Đúng vậy, lúc trước ta cử hành nghi thức, giống được nhà ta cũng không đưa ta dây chuyền đá xinh đẹp như vậy đâu truyện chỉ được đăng tại lê - quý đơn.”

“Sao Dịch Á lại tốt số như vậy, cứ nhiên có thể theo đuổi được giống cái Trác Ngọc xinh đẹp? Sao ta không có vận tốt như vậy?”

“Người nằm mơ đi, dung mạo người không đẹp bằng Dịch Á, hơn nữa Dịch Á sống chung với Trác Ngọc cũng hai năm rồi. Thời gian dài như vậy sao Dịch Á có thể không bắt tới tay được.”

...

Bọn họ ở trên mảnh đất trống chờ thật lâu cũng không thấy bóng dáng của tộc trưởng gấu trúc. Lúc này Kiệt thông dong chen vào đám người, dùng giọng điệu áy náy nói với bọn họ: “Thật xin lỗi, cha ta tối qua uống say, hiện tại vẫn đang bất tỉnh, nếu không các người mời trưởng bối khác đến chủ trì đi, thật xin lỗi.”

“Kiệt, người không cần nói vậy, nếu không phải ngày hôm qua ta đến tìm tộc trưởng uống rượu thì cũng sẽ không như vậy, phải là ta xin lỗi mới đúng.”

Kiệt vỗ vỗ vai Dịch Á: “Điều này không thể trách người, cha ta cũng là mừng thay cho người, không nên tự trách. Người nên tìm trưởng bối khác thôi.”

Cuối cùng Dịch Á mời Thạch đại thúc chủ trì nghi thức cho bọn họ. Nghi thức rất đơn giản, đầu tiên là đến khu mộ của bộ lạc tế bái, sau đó hai người cùng ăn một quả kết nghĩa vợ chồng, cuối cùng là tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người.

Đến lượt Đan Chu chúc phúc thì hần hung tợn nói với Dịch Á: “Lần này ta thua người, mặc dù ta không cam tâm cũng chịu. Nhưng nếu người dám không tốt với Trác Ngọc, ta sẽ đánh người.”

Nói xong hần buồn bã nhìn Trác Ngọc một cái nhưng cũng không dám nói chuyện cùng cô, sau đó quay người bỏ chạy.

Sau đó chính là giống cái theo đuổi Đan Chu. Mấy ngày trước Trác Ngọc mới biết nàng ta là em gái của Lam Mặc, tên là An Ny: “Đầu tiên, ta chúc hai người các người về sau trải qua cuộc sống mỹ mãn. Tiếp theo, ta đặc biệt cảm ơn Trác Ngọc, cảm ơn người không sống cùng Đan Chu, để ta có cơ hội theo đuổi hần các bạn đang đọc truyện tại lê quý, đơn.”

Trác Ngọc nhướn mày, bày tỏ mình nhất định sẽ xem tuồng vui này thật tốt.

Đợi đến khi những người thú này chúc phúc xong thì đã qua nửa ngày rồi. Trác Ngọc cùng Dịch Á nắm tay nhau từ từ đi về nhà.

Nếu muốn hỏi Trác Ngọc tân hôn có cảm giác gì, đại khái trừ Dịch Á quang minh chính đại hôn cô thì cũng không có gì. Nhưng Dịch Á lại khác, từ nay về sau hần có thể tùy lúc tùy nơi thân cận giống cái của mình rồi, cũng không ai dám tranh giành Trác Ngọc với hần nữa. Suy nghĩ một chút hần liền vô cùng chờ mong cuộc sống hạnh phúc sau này. Hiện tại tâm tình hần rất kích động chờ đêm đến.

Ăn xong cơm tối, Trác Ngọc theo thường lệ muốn đi tản bộ. Đáng tiếc Dịch Á không nguyện ý đi cùng cô. Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, mặc dù không có hoa chúc, hần cũng nhất định phải động phòng, không biết hần đã nhịn bao lâu rồi.

Trác Ngọc bị Dịch Á kéo đi, nhìn vẻ mặt vội vàng của Dịch Á thì đoán được mấy phần. Thật ra thì Trác Ngọc cũng không bài xích chuyện như vậy, nếu cô sống cùng Dịch Á thì cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Chỉ là cô không ngờ Dịch Á có thể kiên trì lâu như vậy, kể từ hai năm trước hần đã không chạm vào cô, bây giờ còn nhịn nữa chỉ sợ sẽ nhịn đến hỏng mất.

Về đến nhà Dịch Á lại không biết làm sao, lôi kéo tay Trác Ngọc nửa ngày cũng không thấy động tác tiếp theo. Hần gãi gãi đầu ấp úng không nói ra được câu muốn cùng Trác Ngọc ngủ chung phòng. Hần như vậy ngược lại khiến Trác Ngọc cho là hần không muốn nên cũng không suy nghĩ nhiều. Cô ngáp một cái nói: “Nếu anh không có chuyện thì buông tay để em về phòng ngủ.”

Địch Á nghe xong, theo phản xạ định buông tay Trác Ngọc ra. Chờ đến khi Trác Ngọc đi vào trong phòng hẳn mới phản ứng lại đi theo phía sau Trác Ngọc cùng nhau vào phòng.

Trác Ngọc thấy hắn cùng theo vào thì liếc mắt một cái, xếp lại giường đệm chuẩn bị nghỉ ngơi.

Địch Á thấy Trác Ngọc không để ý tới mình, cũng chẳng quan tâm ngại ngùng gì nữa. Hắn duỗi tay ôm eo Trác Ngọc, tiến lên một bước dán lên sau lưng cô. Cả tấm lưng kề vào Địch Á, Trác Ngọc nhất thời cứng đờ. Ấm áp trên người Địch Á không ngừng truyền tới khiến Trác Ngọc có chút tâm hoảng ý loạn.

Thấy Trác Ngọc không bài xích mình đến gần, trông mắt màu vàng của Địch Á hiện lên vẻ vui mừng. Đường như cảm thấy tư thế này cản trở mình cùng Trác Ngọc trao đổi, hắn quay người Trác Ngọc lại để cho cô đối diện với mình. Địch Á cúi đầu khóa lại khuôn mặt tươi cười của Trác Ngọc. Nụ cười này, đúng là mị sắc dụ người.

Địch Á thấy gương mặt Trác Ngọc đỏ bừng, trong lòng rung động. Đầu cúi thấp hôn lên bờ môi cô, tay cũng không ngần ngại cách lớp quần áo xoa lên da thịt bên hông Trác Ngọc. Từ từ to gan, tay hướng lên trên phủ lên trước ngực Trác Ngọc, động tác cũng thêm sức. Chỉ trong chớp lát bọn họ liền dờn traten địa. Địch Á đặt Trác Ngọc trên giường, vươn tay xoa nhẹ hai đùi cô, từ từ lục lọi. Hắn hôn lên xương quai xanh tinh xảo của cô, hai tay nhẹ nhàng cởi áo. Bộ ngực Trác Ngọc theo hô hấp cũng kịch liệt phập phồng. Hai mắt Địch Á đỏ ngầu, phía dưới thân không thể kìm được trở nên cứng rắn. Hắn khẽ chống trên thân thể Trác Ngọc, trên eo dùng sức chậm chạp bắt đầu ra vào.

Hôm sau khi Trác Ngọc tỉnh lại thì thấy Địch Á nghiêng thân mắt hôn nhìn chằm chằm mình. Cô động dậy thân thể muốn rời giường lại bị Địch Á ngăn lại. Địch Á kinh ngạc nhìn nhìn dấu vết được mình lưu lại trên cổ Trác Ngọc, hô hấp trở nên gấp rút. Trác Ngọc thấy hai mắt hắn bốc lên hai ngọn lửa thì cuống quýt đứng dậy. Nếu còn tiếp tục cô sẽ không chịu nổi.

Vừa muốn đứng dậy thì Địch Á nhìn ra ý định của cô, cả người bị Địch Á đè ở phía dưới. Thấy vậy cô mở miệng khuyên nhủ: “Địch Á, trời đã sáng, nên rời giường.”

“Không cần rời giường, ta muốn ở cùng với Ngọc Nhi.” Địch Á khàn giọng trả lời.

“Còn phải sẵn thú dự trữ thức ăn.” Trác Ngọc hướng dẫn từng bước: “Nếu không mùa tuyết sẽ đói bụng.”

Địch Á được hỏi một đằng lại trả lời một nẻo, uất ức làm nũng: “Không cần, tối ngày hôm qua ta còn chưa được ăn no, hôm nay nào có hơi sức sẵn thú. Ngọc Nhi nài nỉ để ta ăn no đã.”

Trác Ngọc bị Địch Á làm nũng đến tê dại, lại thêm Địch Á ở trên người cô mè nheo, thân thể không chịu được run lên, âm thanh cũng bắt đầu run run: “Anh... Anh còn chưa thỏa mãn sao?”

Địch Á thấy mình mè nheo khiến Trác Ngọc có phản ứng liền không đoái hoài đến câu trả lời của Trác Ngọc, thân thể cong lên ngậm lấy đôi môi Trác Ngọc, lưỡi với lưỡi dây dưa. Hắn thở gấp hôn lên chiếc cổ thon dài của cô, tiếp tục hôn xuống phía dưới. Trác Ngọc bị Địch Á trêu chọc không nén được tình cảm trong lòng đang dâng cao, khát vọng đối với Địch Á cũng được nâng đến cực hạn, cô tiến tới bên tai Địch Á, mút lấy vành tai hắn. Nội tâm Địch Á vô cùng vui mừng, liều mạng quắn lấy Trác Ngọc mặc ình điên cuồng tàn phá trong cơ thể cô.

Đợi đến khi thần trí Trác Ngọc từ từ khôi phục trời đã hơi tối, cái tên Địch Á thô bạo không biết có phải trút sạch dục hỏa đè nén trong hai năm vào lần này hay không, người khổ lại là mình.

Cô quyết định về sau không thể dung túng cho Địch Á nữa, cần phải kiên quyết không ché. Trác Ngọc miễn cưỡng nằm ở trên giường, thân thể vẫn còn đau nhức lợi hại. Nghĩ đến đây, Trác Ngọc hận không thể lột da Địch Á, quả thực là giày vò người ta mà.

Đúng lúc này, Địch Á đi vào thì thấy sắc mặt giống cái của mình không tốt liền chạy đến lấy lòng: “Ngọc Nhi, nài nỉ đói chưa, ta làm cơm xong rồi, dậy ăn một chút gì nha.”

Trác Ngọc trợn trắng mắt với hắn, không thèm để ý đến hắn. Địch Á cũng không giận, vui vẻ cầm quần áo của Trác Ngọc mặc cho cô. Vừa mặc hắn vừa vuốt ve da thịt tinh tế của cô, tận lực ăn đậu hũ.

Sau khi mặc quần áo tử tế, Trác Ngọc được Dịch Á ôm đến bàn cơm. Vốn là Trác Ngọc muốn tự mình đi, nhưng là Dịch Á lo lắng thân thể của cô nên ôm cô đi, trong lúc ăn cơm Dịch Á cũng để Trác Ngọc ngồi trên đùi mình, từng chút từng chút dứt cho Trác Ngọc.

-Hết chương 33-

34. Chương 34: Bỏ Thuốc.

Mặt Trác Ngọc đỏ lên. Trừ khi còn bé Trác ba ôm cô, còn những người khác phái khác chưa ôm cô bao giờ, ngay cả Ôn Thụy cũng chưa từng nói chi là tư thế thân mật như này.

Cô ngồi trên đùi Dịch Á, được Dịch Á dứt thức ăn. Tuy không cần bỏ ra hơi sức, nhưng là đứng ngồi không yên. Ngộ nhờ cò vào Dịch Á, vậy cũng không hay.

Ăn xong, chuyện thu dọn bát đĩa đương nhiên là của Dịch Á, Trác Ngọc muốn đi tới suối nước nóng ngâm cơ thể để thư giãn, lại nghĩ đi tới suối nước nóng sẽ dễ dàng gặp chuyện không may hơn, vì vậy cô bảo Dịch Á nấu nước nóng ở nhà tắm. Nhưng mặc dù tắm rửa ở nhà, Dịch Á tất nhiên sẽ không bỏ qua cảnh tượng kiều diễm như vậy. Trác Ngọc bị Dịch Á giằng co thật lâu mới cho phép nghỉ ngơi. Trong ánh trăng mờ, suy nghĩ muốn chém Dịch Á của Trác Ngọc cũng đã có.

Hôm sau, sau khi Dịch Á rời giường dọn dẹp nấu cơm thật sớm thì ra ngoài đi săn thú. Hoang phí hai ngày nay giờ phải cố gắng, nếu không mùa tuyết sẽ phải đói bụng rồi, hắn cũng không thể để giống cái đi theo hắn chịu khổ.

Khi Trác Ngọc tỉnh lại ngoài cửa sổ trời đã sáng choang, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào khiến hai mắt cô đau nhói. Cô lẳng lặng híp mắt một hồi mới đứng dậy.

Hôm nay Trác Ngọc quét dọn nhà từ trong ra ngoài, lại lấy thuốc tự mình điều chế cho hai con sóc ăn. Hai con sóc này được cô nuôi là do Dịch Á cố ý bắt về cho cô đỡ buồn, cô dùng hai con sóc này để thí nghiệm thuốc. Dù sao ở Mê Huyền đại lục có rất nhiều dược thảo xa lạ, cô phải thử nghiệm qua mới có thể dùng chúng trên người người thú.

Hôm đó sương mù tan đi, những người thú đến nhà cô học tập ít đi rất nhiều, tất cả mọi người đều tận lực dự trữ nhiều thức ăn hơn, vì vậy Trác Ngọc cũng vui vẻ nhẹ nhõm. Hiện tại cô ở trong nhà nhân nhả sắp xếp, phối chế dược liệu truyện chỉ được đăng tại lê quý - đồn.

Cô đang vui mừng thì nghe được tiếng rống to của tộc trưởng gấu trúc: “Dịch Á, cái tên tiểu tử thối này, mau đi ra đây cho ta, người nói rõ cho ta xem.”

Đi vào cửa mới phát hiện chỉ có Trác Ngọc ở nhà, ánh mắt nhìn ông sao mà bất thiện: “Lúc này Dịch Á đã đi săn thú, ông có chuyện gì quan trọng?”

“Ai, cô đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, thật giống như tôi làm chuyện xấu vậy.”

Hai mắt Trác Ngọc lộ ra hung quang: “Ông nói mà không thấy ngại. Ông nói ông chính là đồng bào duy nhất của tôi ở nơi này, vậy mà hôm tôi kết hôn ông cũng không tới, huống chi không phải ông đã đồng ý với Dịch Á đến chủ trì nghi thức ư? Như thế nào lại uống say?”

“Nói đến đây tôi liền tức giận. Còn không phải nên trách Dịch Á nhà cô sao, ai bảo hắn cứ muốn uống rượu cùng tôi.” Thấy Trác Ngọc hung ác, tộc trưởng gấu trúc khề co rúm lại: “Tôi... tôi chính là không cẩn thận mới uống say, tôi nào biết rượu kia sẽ có tác dụng chậm...”

Trong lòng ông ta có chút chột dạ: “Tốt lắm, cô đại nhân đại lượng không nên so đo, gì nhỉ... Nếu Dịch Á không có ở nhà, vậy tôi đi trước, cô làm việc đi.” Nói xong biến mất như một làn khói không thấy tăm hơi.

Buổi sáng hôm nay tộc trưởng gấu trúc mới tỉnh lại. Sau khi biết mình bỏ qua nghi thức của Dịch Á cùng Trác Ngọc thì hối hận đến mức ruột cũng xanh cả rồi, ông không nên tham rượu a. Nhưng cùng là quả rượu, tại sao Dịch Á không có việc gì, mà ông lại ngủ hai ngày. Ông hoài nghi Dịch Á động tay động chân, vì vậy mới đến đây thăm dò một chút, nhưng là không gặp được hắn.

Thật ra thì tộc trưởng gấu trúc đoán không sai, xác thực Dịch Á đã động tay động chân vào rượu quả của ông ta.

Trước một ngày cử hành nghi thức Dịch Á đi tìm tộc trưởng, sau đó lại quay trở về, không muốn để cho tộc trưởng biết hắn đã nghe thấy hết những lời lẩm bẩm của ông.

“Sao Trác Ngọc lại đồng ý cùng Dịch Á cử hành nghi thức, hai người này là hai giống loài khác nhau sao có thể kết thành bạn đời, thật là hoang đường. Phải lấy lý do gì để ngăn cản bọn họ đây, thật là khó. Dứt khoát đưa Trác Ngọc đi là tốt, sau khi đưa Trác Ngọc về nhà, thì Dịch Á sẽ tìm giống cái khác thôi...”

Sau đó tộc trưởng gấu trúc nói cái gì nữa nhưng Dịch Á không nghe. Hắn chỉ biết tộc trưởng biết được Trác Ngọc không phải đồng loại của bọn họ, chỉ biết tộc trưởng muốn đưa Trác Ngọc đi. Chẳng lẽ tộc trưởng biết Trác Ngọc đến từ phía bên kia đại dương ư, ông ấy thật muốn chia rẽ hắn cùng Trác Ngọc ư? Không được, hắn tuyệt không đồng ý.

Sau đó Dịch Á mang theo hai rượu quả đến tìm tộc trưởng, trong đó có một rượu quả bị Dịch Á pha một lượng lớn thuốc mê mà Trác Ngọc điều chế được, hắn pha thuốc mê đó vào rượu quả cho tộc trưởng, hy vọng tộc trưởng có thể chung vui cùng hắn. Gấu trúc cũng không nghĩ rằng Dịch Á sẽ bỏ thuốc hắn, vì vậy nâng rượu quả lên cùng hắn trò chuyện truyện chỉ được đăng tại lê, quý đôn, truyện được đăng tại các trang web khác dưới mọi hình thức đều là ăn cắp.

Dịch Á mở to hai mắt nhìn tộc trưởng té ngủ ở bên cạnh mình, nhẹ nhàng nói “thật xin lỗi”. Mặc dù trong lòng hổ thẹn, nhưng Dịch Á không hối hận chút nào. Vì hạnh phúc sau này của mình, chỉ có thể uất ức tộc trưởng. Đợi đến khi tộc trưởng tỉnh lại, Trác Ngọc đã cử hành nghi thức cùng hắn. Cho dù tộc trưởng muốn đưa Trác Ngọc đi cũng không thể thay đổi được sự thật này.

Đối với lần bỏ thuốc này, Dịch Á lựa chọn về sau sẽ hiếu thuận với tộc trưởng thật tốt, hướng chỉ hắn tin tưởng sau khi tộc trưởng biết rõ cũng sẽ không làm khó hắn.

Gần tới từng tốp từng tốp cùng nhau trở về, Dịch Á đoán hôm nay tộc trưởng sẽ đến thăm, lại từ miệng giống cái của hắn chứng thực. Hắn cũng đã nghĩ tới việc tộc trưởng sẽ hoài nghi, nhưng cũng chỉ có thể hoài nghi mà thôi. Dù sao cũng không có ai nhìn thấy hắn động tay động chân vào trong rượu quả. Hắn nhìn nhìn giống cái của mình, chỉ có cảm giác quyết định này của mình cực kỳ chính xác.

Ngày hôm sau, Tinh Thần giao bạn đời của mình cho Trác Ngọc, muốn Trác Ngọc giúp hắn chăm sóc nàng ấy khi hắn đi săn. Bởi vì, bạn đời của Tinh Thần – Vân Đóa mang thai.

Trong lòng Trác Ngọc tràn đầy vui vẻ đồng ý, một mặt là vì đạo nghĩa, mặt khác là do Trác Ngọc mãnh liệt muốn biết. Cô rất muốn hiểu rõ một loạt quá trình mang thai của giống cái ở Mê Huyền đại lục. Theo như Vân Đóa nói, lúc bọn họ mang thai sẽ không nôn nghén, chỉ là không thể làm những hoạt động mạnh. Tính theo thời gian ở Mê Huyền đại lục, họ mang thai đứa bé bốn tháng là có thể sinh được rồi. Ngược lại với loài người mang thai mười tháng, còn phải chịu nhiều cực khổ như vậy. Trác Ngọc cảm thấy người thú giống cái thật hạnh phúc. Không biết khi cô cùng Dịch Á có đứa bé sẽ là hình dạng gì. Là loài người thuần chủng, hay là một người thú, hay là một quái thai? Trác Ngọc không dám nghĩ tiếp, vẫn nên thành thành thật thật quan sát và ghi chép quá trình người thú mang thai thôi.

Mỗi ngày Dịch Á về nhà cũng sẽ hâm mộ nhìn Vân Đóa, chính xác hơn là nhìn bụng Vân Đóa. Hắn rất ghen tị Tinh Thần có con trước hắn, vì vậy buổi tối hắn rất cố gắng cày cấy, hy vọng Trác Ngọc có thể nhanh một chút có con của hắn. Nhưng cho đến khi mùa nóng kết thúc, mùa tuyết tới, bụng Trác Ngọc vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Rất nhanh tuyết bay như lông ngỗng, những người thú khác cũng rúc ở trong sơn động của mình không ra ngoài. Vì Trác Ngọc cùng Dịch Á ở trong động có suối nước nóng nên không cảm nhận được cái rét lạnh ở bên ngoài.

Mỗi ngày Trác Ngọc ở trong động không có việc gì liền dạy Dịch Á kiến thức của Thế kỷ 21. Đầu tiên cô dạy cho Dịch Á con số Ả Rập, chờ đến khi Dịch Á học xong lại dạy hắn bài về của loài người. Cô cũng dạy chữ Hán cho Dịch Á, chỉ là bất luận như nào Dịch Á cũng viết không tốt những thứ vuông vuông thẳng thẳng kia, cô cũng không còn kiên nhẫn để dạy hắn nữa. Ngược lại, Dịch Á cảm thấy rất hứng thú với tiếng Anh, mỗi ngày cực kỳ vui mừng cầm cành cây nhỏ viết 26 chữ cái.

Điều khiến Trác Ngọc cảm động nhất là, có một ngày hứng thú của Trác Ngọc nổi lên kêu Dịch Á một tiếng “chồng à”, Dịch Á rất tự nhiên gọi cô một tiếng “vợ à”. Lúc ấy Trác Ngọc hỏi hần sao lại gọi cô như thế, Dịch Á nói cũng không biết vì sao lại bật thốt lên, giống như trong ký ức của hần có người đã nói qua từ này, nhưng hần cũng không nhớ rõ lẽ, quý đôn.

Trác Ngọc đoán trước kia cũng đã có người xuyên qua đại lục đã nói qua từ này, nhưng cô cũng không có hy vọng lớn như vậy, nói không chừng đây là do người thú phát minh ra.

Dịch Á vẫn trước sau như một cố gắng cày cấy, hần rất chờ mong đứa bé của mình và Trác Ngọc. Có đứa bé, tộc trưởng càng không thể đưa Trác Ngọc đi, Trác Ngọc cũng không muốn rời khỏi mình.

Vì sao Dịch Á lại nghĩ như vậy? Vì hần cảm thấy mặc dù Trác Ngọc đã cùng hần cử hành nghi thức cũng không quá gần gũi hần, điểm này khiến hần vô cùng khổ não. Cho nên trong lúc hai người thân mật, hần liền mở miệng để cho Trác Ngọc chủ động một chút, dựa vào hần gần hơn nữa để hần có thể cảm nhận được Trác Ngọc yêu thích hần.

Trác Ngọc thích mỗi ngày sau bữa cơm chiều sẽ tắm trong suối nước nóng một lát. Một ngày kia, theo thường lệ vẫn là như thế, nhưng suối nước nóng quá mức thoải mái khiến cô không cẩn thận ngủ thiếp đi. Dịch Á chờ thật lâu cũng không thấy Trác Ngọc đi ra ngoài, vì vậy hần đi tới, vạch ra màn tắm được làm bằng da thú thật lớn thì phát hiện Trác Ngọc đã ngủ rồi. Hần cẩn thận đi tới ôm Trác Ngọc lên, Trác Ngọc bị tiếng nước làm tỉnh.

Cô muốn Dịch Á để mình xuống, nhận lấy da thú trên vai Dịch Á bao mình lại. Có thể là do trên mặt đất có chút trơn ướt, Trác Ngọc đi chưa được hai bước đã ngã ngửa về sau. Dịch Á ở phía sau Trác Ngọc trong nháy mắt tiếp được cô, ôm thật chặt thân thể nhỏ nhắn của Trác Ngọc vào lòng không buông. Hần nhìn gò má của Trác Ngọc vì tắm rửa càng thêm sáng bóng, hạt mầm trong cơ thể nhanh chóng sục sôi.

Hai tay Dịch Á siết chặt hông của Trác Ngọc, một đôi mắt ẩn tình khóa chặt Trác Ngọc. Đột nhiên hần nâng Trác Ngọc lên cao, một tay nâng chân Trác Ngọc vòng qua bên hông mình, một tay dò vào bên trong da thú nâng mông Trác Ngọc lên. Dưới ánh sáng của đá phát sáng vào ban đêm, mái tóc mềm mại của Trác Ngọc dính vào cعن cổ ướt át, da thịt trơn nhẵn mịn màng khiến Dịch Á khó có thể kiềm chế.

“Ngọc Nhi!!!!” Thanh âm trầm khàn của Dịch Á khê gọi khiến Trác Ngọc thấy rõ tình cảnh trước mắt. Không khí như vậy, hoàn cảnh như thế, sao cô có thể không biết Dịch Á muốn gì. Nhìn Dịch Á từ từ tiếp cận đôi môi mình, Trác Ngọc không khỏi khấn trương. Càng khấn trương, cô lại càng không khống chế được hô hấp của mình, môi không thể không nhếch lên để có thể hô hấp dễ dàng hơn.

Dịch Á rất ưa thích Trác Ngọc khấn trương vì hần, hần cố ý đặt môi mình vào môi Trác Ngọc không nhúc nhích, hần muốn xem Trác Ngọc sẽ có phản ứng gì. Quả nhiên, Trác Ngọc không phụ kỳ vọng của Dịch Á, hôn hai cái lên môi hần, chỉ hai cái hôn cũng đủ để Dịch Á mừng như điên.

Hần hôn hai cái dứt quãng trên môi Trác Ngọc, mút rồi lại tách ra, tách ra rồi lại mút. Dần dần Trác Ngọc đuối kịp tiết tấu của hần, cô vòng hai tay quanh cổ Dịch Á, từ từ đáp lại hần. Dịch Á dán vào sát hơn, giống như muốn nhào nặn tất cả dịu dàng của mình nhét vào trong cơ thể Trác Ngọc.

Dịch Á hôn môi Trác Ngọc, thỉnh thoảng dùng răng khê cắn. Trác Ngọc cũng học Dịch Á thỉnh thoảng cũng cắn môi hần. Qua khe hở giữa nụ hôn, cô nghe thấy Dịch Á nói: “Ngọc Nhi, về sau đều như vậy, có được hay không. Không cần bài xích ta thân cận, ta muốn cùng nàng luôn khoái hoạt như này, không nên xa cách ta.”

-Hết chương 34-

35. Chương 35: Có Thai.

Trác Ngọc thấy gương mặt đầy vẻ cầu khẩn của Dịch Á, trong lòng cảm thấy đau xót. Cô cho rằng mình đối xử với Dịch Á đã là rất tốt rồi, nhưng hần vẫn có cảm giác mình có khoảng cách với hần ư? Vậy muốn cô làm thế nào để hần không còn cảm giác như vậy nữa?

Cô ôm Dịch Á thật chặt, hôn lên môi hần, hy vọng Dịch Á có thể cảm nhận được tình cảm của cô.

Địch Á cảm thấy như được cổ vũ, tay dò vào trong váy da thú di chuyển, chút nặng chút nhẹ xoa da thịt tinh tế mềm mại dưới tay, bàn tay thô dầy lướt qua từng tắc da thịt của Trác Ngọc.

Hắn không ngừng đốt lửa trên cơ thể Trác Ngọc, xoa nắn, cọ sát cô, đồng thời cũng đốt lên một ngọn lửa trong cơ thể mình. Hắn muốn gần thêm nữa, lại thân mật thêm chút nữa, hận không thể khảm Trác Ngọc vào trong xương tủy của mình, một chút cũng không tách rời.

Không biết đã qua bao lâu Địch Á mới bỏ qua cho đôi môi Trác Ngọc. Hắn nhìn gương mặt cô đỏ như áng mây, ánh mắt mê ly, hắn cảm thấy trong lòng rất vui mừng. Hắn duỗi lưỡi thăm dò vào trong miệng Trác Ngọc không ngừng di động quần lấy cái lưỡi của cô. Mỗi một lần cũng đủ để Trác Ngọc không ngừng run rẩy, cảm thấy toàn thân khắp nơi sôi trào.

Hôm nay Địch Á quyết định không buông tha cô, hắn khê tách khỏi Trác Ngọc, ôm lấy cô khàn giọng nói: “Ngọc Nhi, tắm cùng ta, tắm uyên ương như nàng nói, có được không?”

Trác Ngọc không trả lời, vững vàng ôm cổ Địch Á mặc hắn ôm mình. Thật ra thì Địch Á cũng không cần câu trả lời của cô. Hắn tiến lên hai bước bước vào suối nước nóng, cho đến khi nước ngập đến hông, hắn ôm Trác Ngọc dựa vào vách đá. Hắn vẫn nhìn Trác Ngọc trong ngực mình không chớp mắt, vào trong suối nước nóng rồi thì đặt cô giữa hai chân mình, hôn hôn hai gò má cô.

Thấy Trác Ngọc có chút bối rối, gương mặt hắn trở nên dịu dàng ôm cô vào trong ngực, một tay ở dưới nước kéo chân cô ra vòng bên hông mình.

Hô hấp của Trác Ngọc cứng lại, theo bản năng khê lùi về sau. Cô nhìn chăm chú vào Địch Á ở trước mắt, đây là Địch Á mà cô thích, cô còn do dự gì nữa.

Lúc này, Địch Á bắt nạt đôi môi Trác Ngọc, bàn tay tỉ mỉ vuốt ve dọc theo đường cong linh lung, dòng nước ấm áp vỗ về hai thân thể trần trụi mang đến từng đợt lửa nóng.

Địch Á không ngừng hôn Trác Ngọc, những nụ hôn nhỏ vun rơi trên từng tắc da cô. Trác Ngọc cảm thấy thân thể trở nên mềm mại vô lực trong lòng Địch Á, rồi lại vô cùng tham luyến ngón tay dịu dàng của hắn.

Trác Ngọc tận lực thả chậm hô hấp của mình, ần ần khát vọng sớm đã bị Địch Á trêu chọc đến mức tận cùng. Cô cảm thấy tất cả quân lính của mình đã sắp tan rã nộp vũ khí đầu hàng. Cũng không biết Địch Á học được từ đâu khiến cô như chơi với giữa bờ vực sâu thẳm.

Trác Ngọc ngửa đầu nhin lại một đợt sóng run rẩy. Một giây tiếp theo Địch Á vọt vào trong cơ thể cô. Hắn thật sự không thể đợi được nữa, ở trong cơ thể cô lần lướt ra vào. Ngón tay Trác Ngọc bám thật chặt vào lưng Địch Á, cảm nhận rung động của hắn.

Đêm yên tĩnh, trong sơn động từng tiếng rên rỉ và hô hấp gấp gáp lần lượt thay phiên nhau.

Đợi đến khi hô hấp của hai người trở lại bình thường, Địch Á ôm Trác Ngọc tắm rửa lần nữa trong suối nước nóng, lau sạch nước đọng trên thân thể cô. Trác Ngọc sớm đã buồn ngủ, phóng túng mình mặc cho Địch Á hầu hạ. Địch Á nhìn Trác Ngọc ngủ yên trong ngực mình, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Đối với việc Địch Á cầu yêu, với Trác Ngọc mà nói vừa là ngọt ngào vừa là phiền não. Lý trí nói cho cô biết chuyện này cần phải tiết chế, nhưng mỗi lần nhìn vào đôi mắt sáng rõ của Địch Á, cô tự nhiên sinh ra cảm giác nếu mình không thỏa mãn hắn sẽ áy náy. Mặc dù rất phiền não, nhưng cũng rất ngọt ngào. Sau khi sự việc xảy ra cô sẽ cảm thấy hối hận, cô cũng không phủ nhận mình càng ngày càng thích cùng Địch Á làm cái đó, cũng càng ngày càng thích thời điểm thân mật gần bó.

Cũng may loại ngọt ngào lại phiền não chỉ giằng co hơn một tháng. Ngày đó Địch Á đang vươn tay cởi quần áo của Trác Ngọc thì bỗng nhiên hắn bất động. Hắn vươn mũi ngửi tới ngửi lui trên người Trác Ngọc, cuối cùng hắn cười ha ha sờ bụng cô, mặc lại quần áo tử tế cho Trác Ngọc.

“Anh cười cái gì?” Trác Ngọc không hiểu hỏi.

“Ngọc Nhi, chúng ta có em bé rồi, nàng vui không?”

Lông mày Trác Ngọc nhướn lên. Có đứa bé? Sao cô lại không có cảm giác gì, chẳng lẽ cái mũi người thú linh như vậy, có đứa bé hay không cũng có thể đoán được?

Thấy Trác Ngọc vẫn nghi ngờ, Dịch Á giải thích: “Người thú chúng ta có thể nhận ra hơi thở của giống cái đang mang thai. Có thể nàng khác chủng tộc với chúng ta nên không ngửi được. Không sao, ta ngửi được là được rồi.”

Mặc dù Dịch Á nói như vậy, nhưng Trác Ngọc vẫn không yên lòng. Mỗi ngày không có việc gì cô sẽ tự bắt mạch ỳnh xác định mạch tượng. Mãi cho đến khi mùa tuyết sắp kết thúc cô có hiện tượng nôn nghén của người mang thai mới chân chân thực thực cảm thấy đúng là mình có em bé.

Lúc này cô không khỏi nhớ tới đứa bé đầu tiên của mình và Dịch Á, khi đó nếu cô an tĩnh sống trong sơn động đứa bé cũng sẽ không mất đi. Nhưng nếu để cô được lập lại một lần, cô hẳn sẽ không thay đổi chủ ý.

Thỉnh thoảng Dịch Á cũng sẽ nhớ tới, nhưng hẳn đặt tinh lực của mình lên Trác Ngọc và đứa bé hiện tại này nhiều hơn. Hẳn cảm thấy ông trời đã rất tốt với hắn, hắn không nên tham lam, vì vậy hắn lại càng đối tốt với Trác Ngọc. Hiện tại cho dù Trác Ngọc muốn làm cái gì hắn đều muốn ôm cô, không để Trác Ngọc bị mệt.

Trác Ngọc cảm thấy cô đã sắp thành heo rồi, mỗi ngày không phải làm gì. Mỗi ngày Dịch Á bắt cô phải nằm một chỗ, nếu vẫn không cho cô hoạt động, khẳng định cô sẽ mọc meo. Cũng may mùa ẩm sắp đến, cô rất nhanh có thể hít thở không khí mới mẻ rồi.

Trước đó Trác Ngọc đã nói với Dịch Á rằng thời gian mang thai của cô cùng người thú bọn họ không giống nhau, hơn nữa đứa bé sau khi sinh ra sẽ là dạng gì. Trác Ngọc thừa nhận lúc này cô rất lo lắng Dịch Á không thừa nhận đứa bé sau khi được sinh. Nhưng ai biết Dịch Á lại chỉ kỳ quái liếc cô một cái: “Bất luận bé trông như thế nào đều là con của ta, nàng thật lo lắng. Ngoan... mau ngủ đi.”

Đợi đến khi Trác Ngọc có thể rời khỏi sơn động thì phát hiện Vân Đóa cùng đứa bé của Tinh Thần đã được sinh ra. Đó là một con cạp nhỏ, nhưng con cạp nhỏ kia sao lại gầy yếu như vậy??

Thời điểm cô đến nhà Vân Đóa nhìn bé cạp con thì phát hiện, tiểu tử này giống em bé vừa sinh ra không có hàm răng, Vân Đóa lại cầm thịt nướng đút cho bé, nửa ngày cũng không thấy bé ăn được bao nhiêu, chỉ thấy bé cạp gào khóc tại chỗ.

Trác Ngọc cầm thịt nướng trong tay Vân Đóa dùng dao xương cắt nhỏ để ở trong đĩa cho bé cạp con, lúc này bé cạp mới miễn cưỡng có thể ăn vào.

Vân Đóa cảm thấy rất thần kỳ: “Trác Ngọc, sao ngươi biết làm như vậy bé có thể ăn được?”

“Cô không phát hiện bé không có răng ư, không có răng sao có thể cắn được thịt nướng. Không cắt nhỏ cho bé ăn, chẳng lẽ để bé chết đói? Cô nhẫn tâm sao?” Trác Ngọc rất nóng nảy, cô chưa từng thấy qua đứa bé nào bị ngược đãi như vậy.

“Ngươi không cần dữ như vậy...” Vân Đóa sợ hãi nhìn Trác Ngọc: “Ta cũng không muốn bé đói bụng, nhưng tất cả người thú đều đút cho đứa bé như vậy.”

“Cô cảm thấy rất uất ức ư. Tôi đã biết vì sao tỉ lệ người thú sống sót không cao rồi, chủ yếu là chết đói khi còn bé.”

“Ngươi đừng tức giận, về sau ngươi dạy ta cho bé ăn như nào có được hay không, ta không muốn bé gặp chuyện không may.”

Trác Ngọc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt ràn rụa của nàng ta, lại nhìn bé con đang ăn đến vui sướng, gật đầu một cái coi như là đồng ý.

Từ đó về sau Vân Đóa thường đến nhà Trác Ngọc. Nàng ta không chỉ đến một mình, còn mang đến một đám giống cái khác. Trác Ngọc nhìn những người thú trước mắt thì cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Không phải cô lại tự tìm phiền toái ỳnh rồi chứ?

Giống cái Tiểu Báo theo đuổi Đan Chu cũng tới, nhưng dù thế nào Trác Ngọc cũng không nhìn ra được nàng ta đang mang thai. Theo như nàng ta nói thì là chuẩn bị cho sau này, nàng ta không muốn khi đứa bé của mình và Đan Chu được sinh ra sẽ luống cuống tay chân.

Trác Ngọc cho rằng nàng ta và Đan Chu đã trở thành bạn đời của nhau, ai ngờ nàng ta rất rộng rãi nói mình vẫn đang theo đuổi Đan Chu, theo đuổi không được tuyệt không bỏ qua. Đợi đến khi bắt được vào tay rồi, nàng ta nhất định sẽ đưa Đan Chu tới học tập, đứa bé của hai người không thể để một mình cô lo.

Trác Ngọc rất , người này còn chưa bắt được vào tay mà đã nghĩ đến đứa bé rồi. Trác Ngọc rất bội phục với tinh thần cường đại của nàng ta. Nhưng cô cũng không thể dă kích tự tin của người ta, nên ủng hộ hay không ủng hộ đây?

Trác Ngọc chia đám người thú này thành vài nhóm, để cho các nàng tiến hành học tập cùng mảng kiến thức như nhau. Một lần dạy nhiều người như vậy cô thật không chịu nổi.

Trước kia thấy giống cái của mình dạy tộc nhân học tập, mặc dù Dịch Á buồn bã vì khoảng thời gian chung đụng giữa mình và giống cái ngắn nhưng cũng không có nửa câu oán hận. Nhưng bây giờ chỉ cần giống cái của mình có dấu hiệu một mỗi hần liền bắt đầu đuổi người.

“Dịch Á này sao càng ngày càng dễ tức giận. Ta mới đến một lát còn chưa học được cái gì hần đã bắt đầu đuổi người.”

“Đúng vậy, tôi cũng chưa học được bao nhiêu đâu.”

“Chao ôi, các người đừng nói vậy... Không phải Trác Ngọc có đứa bé sao, không thể mệt nhọc.”

“Thời điểm ta có đứa bé cũng lên núi hái trái cây, ta thấy nàng ấy không hề làm chuyện gì. Còn có, bụng nàng ấy nhỏ như vậy, một chút cũng không nhìn ra là đang mang thai.”

“Đúng vậy, nếu là ta thì cũng đã sắp sinh rồi.”

“Các người không biết ư, nàng là dị tộc, đoán chừng mang thai cũng sẽ không giống chúng ta.”

“Là vậy ư, vậy về sau ta cũng sẽ đến thường xuyên, ta còn chưa thấy bộ dạng mang thai của dị tộc đâu.”

“Đúng vậy đúng vậy, về sau hai ta cùng đi đi, ta cũng thật tò mò nha.”

“...”

Khóe miệng Trác Ngọc co giật, chẳng lẽ cô là con khỉ trong vườn thú sao?

Hiện tại mỗi ngày Dịch Á đều kiểm tra bụng Trác Ngọc mấy lần, mỗi lần đều rất thất vọng phát hiện bụng Trác Ngọc vẫn bằng phẳng. Hần cho rằng Trác Ngọc ăn quá ít, mỗi ngày hần đều phục vụ Trác Ngọc ăn cơm, ước gì Trác Ngọc ăn nhiều hơn hần.

Trác Ngọc nói Dịch Á không cần gấp thêm đồ ăn cho cô, cô đã rất no rồi. Nhưng Dịch Á vẫn giả bộ không nghe thấy, bắt luận đi đến chỗ nào cũng chuẩn bị đầy đủ bọc to bọc nhỏ thức ăn cho Trác Ngọc, hoặc là tự mình công Trác Ngọc đi tản bộ.

Đợi đến khi Trác Ngọc không còn nôn nghén nữa khẩu vị mới tốt lên, bụng cũng hơi nhô ra. Dịch Á giống như đại đa số người thú được làm cha kích động không thôi. Trong mắt hần lóe lên vui sướng, thường thường sẽ vuốt ve cái bụng mềm mại của Trác Ngọc. Mỗi ngày Dịch Á còn đút cho Trác Ngọc rất nhiều thức ăn. Có một lần Trác Ngọc dùng khuôn mặt như đưa đám nói với Dịch Á, nếu còn ăn như vậy, đến lúc sinh đứa bé quá lớn sẽ không sinh được, cô sẽ chết vì khó sinh, lúc này Dịch Á mới không bức bách Trác Ngọc nữa.

Kể từ khi bụng từ từ lớn lên, mỗi ngày Trác Ngọc cùng Dịch Á đều cảm giác bụng có biến hóa. Nhưng Dịch Á thấy các giống cái trong bộ lạc mang thai thì cảm thấy đứa bé của hần quá chậm. Theo lời nói của Trác Ngọc, vậy là phải đợi đến mùa tuyết đứa bé mới được sinh ra.

Trong lúc rảnh rỗi không có việc gì, Trác Ngọc sẽ nhìn Dịch Á ở một bên âm thầm nóng nảy, đây là tiết mục chắc chắn sẽ trình diễn mỗi ngày, những lúc như vậy Trác Ngọc cười đến híp mắt, coi như đây là một phần trong quá trình dưỡng thai.

-Hết chương 35-

36. Chương 36: Chuyện Vụn Vặt.

Tộc trưởng gấu trúc cũng thường xuyên đến nhìn Trác Ngọc, ông cảm thấy vì mình nên Trác Ngọc mới phải ở lại mảnh đại lục này. Nhưng bây giờ Trác Ngọc đang mang thai nên ông cũng không thể nói cho cô biết phương pháp rời khỏi đây. Ngộ nhớ trở về sinh ra một quái vật, vậy cuộc sống ở Thế kỷ 21 của cô sẽ trở nên như nào, hay là chờ cô sinh đứa bé xong rồi hãy nói.

Mai Mai cùng Lam Mặc cũng cử hành nghi thức, An Ny thì vẫn theo đuổi Đan Chu không tha, mỗi ngày đều có thể thấy một con Tiểu Báo đuổi theo một con hồ ly hồng, rất là náo nhiệt.

Mỗi ngày Địch Á đều ôm Trác Ngọc đến nằm trên mảnh đất đã được trải sẵn da thú trong sân. Sau khi sắp xếp tốt, Địch Á mới đi săn thú. Thời gian kế tiếp, hoặc là Trác Ngọc cùng bảo bảo trong bụng nói chuyện, nếu không thì sẽ nhìn các giống cái khác nói chuyện với nhau. Trò chuyện một lát không khỏi nghĩ đến tên của đứa bé, các người thú khuyên cô nhờ tộc trưởng nghĩ tên, con của các nàng đều được tộc trưởng đặt.

Trác Ngọc nhớ đến ông lão ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được thì rùng mình. Nếu để cho ông ta đặt tên, đoán chừng ông ta sẽ đặt là cộc gỗ linh tinh gì đó, tên vẫn là để tự cô nghĩ thôi.

Địch Á trở lại nấu cơm, hai người ăn xong Địch Á liền ôm Trác Ngọc vào ngực phơi nắng. Trác Ngọc nhắc đến tên của đứa bé với hắn.

Địch Á suy nghĩ hồi lâu, thận trọng nói: “Vậy gọi là La Tác.”

“Phụt...” Một miếng trái cây Trác Ngọc chưa kịp nuốt xuống liền phun ra ngoài: “Đừng gọi La Tác, La Tác có ý nghĩa không hay.”

“Vì sao La Tác không được?” Địch Á cảm thấy cái tên mà hắn nghĩ ra rất hay, sao Trác Ngọc lại cảm thấy không tốt?

“La Tác, chính là nói làm việc phức tạp, có ý vụn vặt phiền toái.” (Mình giải thích chút, La Tác đọc là “luósuǒ”, vụn vặt đọc là “suǒsuǐ”, hai từ này đọc gần giống nhau)

Vậy tên La Tác này không được, Địch Á vừa vuốt bụng Trác Ngọc vừa suy tư.

“Nếu không, gọi Hán Bảo?” Địch Á thử dò xét hỏi.

Hán Bảo, Hamburg hay là khờ khạo? Một hắn có thể nghĩ ra được. (Hán Bảo, Hamburg, khờ khạo đều có chung 1 chữ “hàn” có nghĩa là khờ khạo, ngu ngốc)

“Đổi tên khác.”

“Tên này cũng không được ư?” Địch Á mới nói một câu, nhìn gương mặt của giống cái đen lại cũng biết là nàng không hài lòng. Nhưng hắn nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra cái tên gì hay.

“Nếu không Ngọc Nhi nàng đặt tên đi, thật sự ta không nghĩ ra được cái tên nào tốt.”

“Để cho em đặt tên ư, vậy bé trai thì gọi Tá La, bé gái gọi là Hương Hương.” Thật ra thì Trác Ngọc hy vọng đứa bé đầu tiên này sẽ là bé gái. Không phải nói con gái là áo ấm nhỏ ư, mặc dù chính cô cũng không biết sẽ sinh ra cái gì.

Địch Á là bộ dạng có con vụn sự sung túc, Trác Ngọc đặt tên gì hắn cũng không có ý kiến: “Nàng quyết định là tốt rồi.”

Lần này Trác Ngọc lại mất hứng. Cái gì mà nàng quyết định là tốt rồi, đứa bé là do hai người bọn họ mà không phải một mình cô tạo ra.

Địch Á nhìn sắc mặt giống cái của mình không tốt, hắn rất thông minh không lên tiếng, những điều ba dạy hắn vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

Thời điểm Trác Ngọc mang thai cũng không nhàn rỗi, cô muốn làm rất nhiều việc, ví như làm lò đốt, gạch xây phòng, trồng trọt lương thực, đào ao nuôi cá. Cô cùng tộc trưởng gấu trúc thường thường bàn bạc kế hoạch khiến Địch Á ghen tuông không dứt.

Đầu tiên là xây nhà. Nguyên bản Trác Ngọc muốn để người thú thu thập những tảng đá mềm tạo thành những viên gạch hình chữ nhật đơn giản mang đi đốt. Nhưng xây nhà cần một lượng gạch quá lớn, mà tảng đá mềm thì lại không có nhiều như vậy, cô chỉ có thể lui một bước tìm bùn mà thôi.

Thật ra thì cô cũng không hiểu rõ lắm về việc nung gạch, chỉ là khi còn bé nhà bà ngoại cô có một nhà máy, bà ngoại đã nói một cách đơn giản với cô, hiện tại cô vẫn nhớ.

Gấu trúc rất đồng ý xây phòng gạch, bởi vì nhà gỗ sau khi trải qua một mùa mưa một mùa tuyết bị tàn sát bừa bãi trở nên ướt không chịu nổi, bọn họ phải phơi hơn một ngày mới đi vào. Đây cũng là nguyên nhân lớn một số người thú mặc dù có nhà gỗ cũng không vào ở, vì vậy hiện tại ông cầu nguyện Trác Ngọc nhanh xây nhà thành công.

Tộc trưởng gấu trúc dẫn theo người tìm được một ngọn núi hài lòng, chỉ huy những người thú trẻ tuổi đào một cái động thật lớn, sau đó mang những viên gạch được làm bằng bùn đất đã chuẩn bị từ trước vào trong động, sau đó đốt lửa nung.

Tộc trưởng để cho đóng gạch đầu tiên có nguyên liệu không cùng tỷ lệ vào nung, ông hy vọng có thể tìm được tỷ lệ cao nhất, nung ra gạch tốt nhất.

Trác Ngọc cảm thấy rất xấu hổ, cô chỉ nói ra những điểm quan trọng, còn hình dáng gì đó đều là tộc trưởng gấu trúc thí nghiệm tìm tòi.

Trải qua mấy ngày cố gắng cuối cùng bọn họ cũng đã nung ra đồng gạch đầu tiên, rốt cuộc cũng tìm ra những viên gạch phù hợp nhất với điều kiện của họ, vì vậy bọn họ tiếp tục đốt gạch. Đất dùng để làm gạch đều lấy ở xung quanh bộ lạc, lại theo đề nghị của Trác Ngọc đào một cái hố bắt tôm cá từ những dòng suối nhỏ ở nơi khác thả vào.

Hiện tại người thú đều tụ tập tại mảnh đất trống trong bộ lạc để ăn cơm, mỗi ngày có những người thú cố định đi săn, những người thú còn lại thì được phân công làm việc.

Đất xung quanh bộ lạc đã được khai khẩn thành nhiều mảnh lớn, có hai mảnh đã trồng lúa mì. Lại nói đến lúa mì, muối muối của Lam Mặc là An Ny không cẩn thận mang về bị Trác Ngọc nhìn thấy. Theo như An Ny nói thì nàng ta nhìn thấy những hạt lúa mì như này, nhưng không biết có ăn được không, vì vậy mang về cho cô xem một chút.

Thời điểm Trác Ngọc nhìn thấy lúa mì thì hai mắt tròn trảng. Có lúa mì, cô sẽ không phải buồn vì không có bột mì nữa. Chỉ tiếc không có ai tìm được lúa, nếu không bọn họ có thể được ăn gạo rồi.

Sau khi nung ra được một ít gạch, tộc trưởng gấu trúc không thể chờ đợi được nữa muốn xây nhà. Ngày đó người thú cũng không nung gạch nữa, cùng nhau xây nhà. Ngày tiếp theo đã xây được ba căn nhà gạch lớn. Mặc dù đơn giản, nhưng cũng coi như hài lòng. Sau hôm ấy, các người thú nung gạch cũng hưng phấn hơn, Trác Ngọc nhân tiện để bọn họ nung ra rất nhiều bát đĩa.

Mỗi ngày Dịch Á đều lo lắng giống cái của mình chạy nhảy như vậy có thể tổn thương đến đứa bé hay không. Tộc trưởng đã nói với hắn giống cái rất yếu ớt, thời điểm mang thai chỉ cần không chú ý một chút có thể sẽ không còn đứa bé nữa. Điều này khiến hắn nghĩ tới đứa con đầu tiên của mình. Lúc trước nếu hắn bảo vệ Trác Ngọc thật tốt, như vậy hiện tại đứa bé của hắn cũng đã có thể nhảy nhót khắp nơi rồi.

Nghĩ vậy Dịch Á càng thêm cẩn thận, ngày ngày khuyên giống cái của mình không nên chạy ra ngoài quá nhiều, nếu muốn ra ngoài nhất định phải có hắn đi cùng. Mỗi ngày Trác Ngọc đều tròn trảng mắt với Dịch Á, Dịch Á quá mức cẩn thận rồi. Cô sớm đã phát hiện thân thể của mình càng ngày càng tốt, đã không còn mảnh mai như trước nữa, nhưng cũng không thể thay đổi được sự che chở tăng gấp bội của Dịch Á đối với cô. Nói thì nói vậy, nhưng Trác Ngọc vẫn rất hưởng thụ loại che chở này, nhất là chứng kiến những giống cái biểu đạt rõ ràng sự hâm mộ với mình thì trong lòng lại càng ngọt ngào.

Sau khi bụng lại lớn thêm, mỗi ngày Trác Ngọc trừ tắm bộ như thường lệ cùng đi xem xét xung quanh, thời gian còn lại cô đều ở nhà. Dịch Á bắt cho cô một con chó nhỏ để nó chơi cùng cô. Con chó kia cũng không cần người, mỗi ngày đều làm nũng với Trác Ngọc, dần dần bất luận cô đi đến đâu cũng sẽ mang theo nó. Cuối cùng thì Dịch Á cũng phải ghen tị với con chó này. Có lúc con nó chạy đến bên chân Trác Ngọc làm nũng, Dịch Á sẽ cố ý đá nó đi chỗ khác không để đến gần giống cái của mình. Con chó này chung đụng với

giống cái của hân còn nhiều hơn so với hân, trong lòng hân suy nghĩ muốn giết nó cũng đã có. Mỗi lần như vậy con chó nhỏ chỉ có thể run rẩy nhìn Dịch Á, cuối cùng vùi ở một góc hẻo lánh rơi nước mắt, tại sao nam chủ nhân lại hư hỏng như vậy?

Mùa ấm đã qua, xung quanh bộ lạc có không ít đất đai được khai khẩn. Gần đây thành quả săn thú cũng ngày càng phong phú, không phải có thể săn được nhiều loại thú hơn, mà là có nhiều ngũ cốc hơn. Cũng không biết những người thú này tìm được ở nơi nào, nhưng những thứ đó đều là thứ mà Trác Ngọc muốn.

Thật ra những thứ này đều là Dịch Á căn cứ từ những gì giống cái của hân miêu tả cùng với sự hiểu biết của giống cái về những thứ đó hân liền đi tìm ở những nơi có nhiều thực vật. Thật ra Dịch Á cũng không biết thứ mà giống cái của hân muốn tìm cụ thể là cái gì, nhưng cái mà hân có chính là kiên nhẫn. Chỉ cần giống cái xác định có thể trông trọt, hân sẽ tụ tập 350 người thú đi thu thập, thường thì nhờ tận gốc mang về.

Trác Ngọc thấy một lần thì kinh hãi một lần. Lực chiến đấu của những người thú này thật mạnh mẽ, cũng không sợ những loại ngũ cốc này không có đất sẽ không sống được ư? Trong lòng cô nghĩ vậy, miệng lại vội vàng chỉ huy người thú trông những loại ngũ cốc này vào trong đất. Mặc kệ có thể sống được hay không cũng không thể để người thú mất công một chuyến cực khổ.

Mùa ấm này Trác Ngọc dạy cho những người thú ở đây không ít món ăn, mỗi người thú đều khen Trác Ngọc không dứt miệng, dĩ nhiên lại càng hy vọng Trác Ngọc có thể dạy bọn họ nấu được nhiều món ăn hơn.

Trác Ngọc cũng muốn vậy, cô không biết bao giờ mới có thể được ăn bột mì. Mỗi ngày cô đều nhìn chăm chăm ruộng lúa mì nuốt nước miếng, có lúc Dịch Á không tìm được cô sẽ chạy thẳng tới ruộng lúa, nghĩ nhất định có thể tìm được giống cái của mình.

Mỗi lần Dịch Á nhìn ánh mắt như sói của giống cái thì trong lòng cảm thấy run sợ. Một ngày nào đó giống cái của mình sẽ không tức giận đến mức ăn cả cây lúa non đi. Mỗi lần lôi kéo Trác Ngọc về nhà, Trác Ngọc đi được ba bước sẽ quay đầu lại nhìn một lần, dáng vẻ đó khiến hân càng thêm khẳng định hoài nghi của mình.

Sau đó bất kể là lúc nào khi người thú đi qua nhà Dịch Á đều ngửi được mùi thơm bay ra từ trong sân. Các người thú đều nói Dịch Á là một giống đực tốt. Còn Dịch Á thì lại sợ giống cái nhà mình sẽ đi gặm cây lúa mì non nên mỗi ngày đều làm đồ ăn ngon để hấp dẫn Trác Ngọc, không để cho cô nhớ đến lúa mì non nữa.

Vì Dịch Á tỉ mỉ làm thức ăn cho Trác Ngọc nên sắc mặt Trác Ngọc hồng nhuận, cả người phơn phớt, lại thường xuyên trao đổi cùng bảo bảo của mình, dần dần hào quang của người mẹ trên người càng sáng, cả người nhìn qua không phải nhu hòa bình thường.

Lúc này, trong bộ lạc lại có một giống cái mang thai sắp đến thời gian sinh rồi, Trác Ngọc muốn đi xem người thú sinh con như thế nào. Lần trước Vân Đóa sinh con Trác Ngọc không xem, lần này cô không muốn bỏ qua. Cô xin Dịch Á mang cô đi xem giống cái đó sinh con như nào, nói không chừng cô có thể tham khảo một chút.

Thời điểm bọn họ đến nhà của giống cái kia thì đã sinh rồi. Trác Ngọc tiếc nuối mình không thể tận mắt nhìn thấy quá trình sinh con. Cô hỏi giống cái đó khi sinh thì có cảm giác gì. Kết quả giống cái đó lại nói không có cảm giác gì, đến ngày sinh thì nằm trên giường một lát liền sinh ra, giống như gãi ngứa, nói như ăn một bữa cơm.

Trác Ngọc nóng nảy, nơi này sinh con không giống với địa cầu, không có kinh nghiệm gì để học hỏi, lại không có người giúp cô, vậy cô sinh con như thế nào đây, cô muốn tròn tròn mắt lên rồi.

Sau khi biết được lo âu của Trác Ngọc, Dịch Á an ủi nói mình sẽ giúp cô đỡ đỡ, không để cho cô phải lo lắng. Trác Ngọc nghĩ thầm sao cô có thể không lo lắng.

Trên đường về nhà, Dịch Á cũng có chút lo lắng. Trác Ngọc nhỏ như vậy sao có thể sinh được đứa bé lớn như thế. Trác Ngọc cũng rất rầu rĩ, đứa trẻ lớn như vậy cô sẽ khó sinh, không biết từ giờ cô ăn uống điều độ, đứa bé trong bụng có nguyện ý hay không.

-Hết chương 36-

37. Chương 37: Sinh Con.

Cho dù rầu rĩ như thế nào thì Trác Ngọc vẫn phải tiếp tục ăn, hơn nữa khẩu vị càng lúc càng tốt khiến Địch Á lo lắng không dứt, các người thú khác cũng lo lắng thay cô.

Trác Ngọc vừa tìm biện pháp chế tạo công cụ phẫu thuật để khi sinh có thể dùng đến, vừa chịu khó thực hiện các hoạt động cho phụ nữ có thai. Cô đã từng xem qua phương diện này ở Thế kỷ 21, năm đó khi cô thực tập ở khoa phụ sản thầy giáo cũng đã dạy cô, hôm nay cô liều mạng hồi tưởng lại những động tác mẫu chốt kia hy vọng có thể tăng cường tổ chất thân thể, lúc sinh con có thể bớt chút đau khổ.

Cô bắt đầu dạy Địch Á giải phẫu trên cơ thể động vật, mặc dù họ là người thú nên không khống chế được sức lực, nhưng cô hy vọng Địch Á có thể khống chế sức lực thật tốt, nếu cô không thể sinh con thì hẳn sẽ giúp một tay.

Địch Á vừa nghe Trác Ngọc nói muốn xọc một dao trên bụng cô thì sợ đến mức mồ hôi lạnh đầy đầu. Trác Ngọc thấy thế thì an ủi hẳn đây chỉ là để phòng ngừa ngộ nhỡ mà thôi, nơi này không có ai hiểu, cô chỉ có thể gửi hy vọng vào hẳn.

Từ đó mỗi ngày bất luận đã trễ hay rất mệt mỗi đều phải rút ra một khoảng thời gian để luyện tập. Cốt dao bị hẳn ném ở một bên, hẳn cảm thấy móng tay mình còn tốt hơn.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, hẳn nhất định sẽ nằm trên bụng Trác Ngọc nói chuyện cùng bảo bảo, nói em bé phải ngoan ngoãn không được nháo Trác Ngọc.

Mỗi ngày tộc trưởng gấu trúc đều sẽ dành chút thời gian đến nhìn Trác Ngọc, nói một chút tiến độ với cô, có chỗ nào còn nghi ngờ thì hai người sẽ cùng thương lượng. Nhưng ông ta sẽ không ở lại lâu, ở lại càng lâu trong lòng ông ta càng khổ sở. Sinh con ở nơi này không hề có thiết bị, ngộ nhỡ gặp chuyện không may thì làm thế nào, nếu lúc trước để cho cô đi thì ông cũng sẽ không lo lắng như vậy.

Mai Mai vẫn rất tự trách, nàng ta vẫn cho rằng mình cùng Lam Mặc tốt đẹp mới đưa đến việc Địch Á và Trác Ngọc là ngoại tộc kết thành bạn đời, ngay cả sinh con cũng không dễ dàng. Vì vậy khi nàng ta không có việc gì đều chạy đến nhà Địch Á, giúp Địch Á chăm sóc Trác Ngọc, giảm bớt gánh nặng cho hẳn.

Trác Ngọc vẫn luôn cảm thấy tò mò với loại tâm lý này của Mai Mai, sao nàng ta có thể cho rằng Địch Á là bị buộc phải kết thành bạn đời với mình. Cô cảm thấy không thể hiểu được tâm lý tự cho là đúng này của nàng ta.

Ngược lại mối quan hệ giữa Đan Chu và An Ny đã hòa hoãn một chút. Đan Chu không cố ý trốn tránh An Ny nữa, nhưng cũng không chủ động nói chuyện với nàng ấy, An Ny cũng chỉ lặng lặng đi cạnh Đan Chu. Trác Ngọc nhìn cũng cảm thấy thú vị, ngày thường huyền não nhất chính là hai người bọn họ, hôm nay tự nhiên an tĩnh lại khiến cô cảm thấy khó hiểu. Mãi đến khi Địch Á nói với cô cô mới biết, thì ra Đan Chu bị An Ny cường. Khóe miệng Trác Ngọc giật giật, An Ny này quả thật cường hãn, không, phải nói rằng hai anh em đều cường hãn. Nhưng Địch Á đã giấu một chuyện, An Ny thành công là do chủ ý của Địch Á, ai bảo Đan Chu vẫn còn mơ ước Trác Ngọc, hẳn đương nhiên phải tiêu diệt tai họa này rồi.

Kể từ khi Trác Ngọc mang thai, Địch Á đều sống trong cuộc sống của nhà sư. Mỗi ngày nhìn thấy giống cái mình yêu thích nhưng không thể đụng, chuyện này đối với hẳn mà nói quả không dễ chịu. Hẳn đang trong thời điểm tinh lực thịnh vượng, thời gian sau này rất lâu không được giải tỏa khiến hẳn rất oán niệm, hẳn lại không dám ép buộc giống cái của mình nên đành phải nín nhịn, phát tiết tinh lực dư thừa vào việc làm ruộng săn thú.

Vào một buổi sáng ngày nào đó Địch Á mặc quần áo cho Trác Ngọc, vẽ mặt kính ngạc nhìn ngực cô, không tự chủ đưa tay nhéo nhéo: “Ngọc Nhi, chỗ này của nàng lớn lên.”

Trác Ngọc vốn đang còn mơ hồ liền bị những lời này của Địch Á đánh thức, nhìn ngực mình đang bị hẳn vân vê: “Đây là hiện tượng bình thường, không nên động tay động chân.”

Địch Á không chỉ không buông tay, ngược lại còn nắm chặt hơn. Hẳn đặt Trác Ngọc nằm trên giường lần nữa, ôm cô không để cô động đậy: “Ngọc Nhi, nàng để ta nhìn, ta chính là tò mò, cũng không mất nhiều thời gian.”

Trác Ngọc lại không nghĩ vậy, nói là tò mò, một lúc sau có thể châm lửa rồi. Cô tránh Dịch Á đứng dậy, còn chưa đi đến cửa phòng ngủ thì bị Dịch Á ôm từ phía sau: “Ngọc Nhi, nàng giúp ta, đã rất lâu ta chưa chạm vào nàng.”

Đáng ghét, Dịch Á lại bắt đầu làm nũng, cô không chịu nổi nhất chính là Dịch Á có hành động này: “Vợ à, nàng không cần không để ý đến ta nha, ta rất khó chịu, nàng cũng không giúp ta.”

Trác Ngọc xoay người thấy đáy mắt Dịch Á nổi lên dục vọng, nhưng cô cũng không có biện pháp, điều này cũng không thể trách cô được. Ở Thế kỷ 21 cô chưa từng tiếp xúc thân mật với Ôn Thụy, cũng chưa từng xem qua hình ảnh âm thanh về phương diện này, mặc dù cô nghe qua có thể dùng tay để giải quyết, nhưng cô cảm thấy việc này Dịch Á nên tự mình làm thì hơn: “Tự anh dùng tay giải quyết, hoặc tự nghĩ biện pháp khác, tóm lại đừng tìm em.”

Thật ra thì Dịch Á cũng chỉ nói như vậy, hần sao có thể thật sự cùng giống cái của mình làm gì cơ chứ. Hần vuốt vuốt mũi, cảnh báo giống cái và đứa bé của mình quan trọng nhất, không thể gây thương tổn cho bọn họ.

Từng ngày qua đi, mùa nóng đến, Trác Ngọc rất ít khi ra ngoài tản bộ. Dù sao nhiệt độ ban ngày cũng rất cao, cô bụng to đi không được bao lâu đã chịu không được, cô cũng chỉ đi lại nhiều ở trong nhà. Cá tôm trong hồ lớn rất nhanh, Dịch Á thấy cô thèm ăn thì thường thường bắt về nuôi trong cái vại mới được làm ra, như vậy thời điểm Trác Ngọc muốn ăn sẽ tiết kiệm được thời gian đi bắt.

Có lần Trác Ngọc đói đến hoa mắt, Dịch Á lại không có ở nhà, cô đành phải đi bắt một con cá. Con cá này dài một mét, Trác Ngọc mất rất nhiều sức lực mới dọn dẹp sạch sẽ. Phụ nữ có thai chính là như vậy, muốn ăn cái gì sẽ ăn bằng được, không ăn được sẽ không bỏ qua. Dựa vào ý chí này, cuối cùng Trác Ngọc cũng làm được một bàn tiệc cá.

Đợi đến khi Dịch Á về đến nhà thì thấy giống cái của mình đang ghé vào bàn cơm đầy đồ ăn chậm rãi ăn. Hần đi về phía bàn thì cực kỳ kinh ngạc. Đầu cá nấu canh, cá kho tàu, cá nấu ớt,... Sao hần không biết cá cũng có nhiều cách làm như vậy, lại nhìn gương mặt mệt mỏi của giống cái, nhất thời vừa đau lòng vừa cảm động.

Mùa tuyết đến thì ruộng hoa màu thu hoạch không được nhiều lắm, nhưng cũng đủ khiến Trác Ngọc vui mừng rồi. Cô và tộc trưởng gấu trúc quyết định để lại làm giống.

Cô và Dịch Á ở tại sơn động có suối nước nóng, phàm là có giống cái mang thai đến lúc sinh con Dịch Á đều đi quan sát học tập, hơn nữa lại được Trác Ngọc dạy, hiện tại hần cũng không sợ tự mình đỡ đẻ cho con mình nữa, thậm chí hần còn an ủi ngược lại giống cái của mình không cần khẩn trương.

Dịch Á muốn mời hai giống cái có kinh nghiệm sinh con đến nhà, bắt đặc dĩ không ai chịu đến. Đối với việc này hần cũng có thể hiểu được, người trong tộc chưa bao giờ đỡ đẻ cho người ngoại tộc, huống chi giống cái người thú đều tự mình sinh, khí lực bọn họ rất lớn, sinh em bé cũng rất dễ dàng, vì vậy không ai dám mạo hiểm. Cuối cùng vẫn là tộc trưởng an ủi hần, khuyên hần, cam kết đến giúp đỡ. Nhìn ánh mắt kiên định của tộc trưởng, hần không biết ông ta có được tự tin này từ đâu.

Thực tế hần không thể không tin, ngày đó quả thật tộc trưởng đã giúp hần rất nhiều.

Đêm hôm đó, Trác Ngọc ăn cơm tối xong nằm trên giường mới ngủ được chốc lát thì bị đau tỉnh lại. Từng cơn đau bụng truyền đến khiến cô kêu lên, kinh động đến Dịch Á đang nói chuyện với tộc trưởng. Dịch Á nghe được động tĩnh liền chạy tới, thấy Trác Ngọc nằm trên giường khổ sở rên rỉ, vội vàng hỏi: “Sao vậy, có phải rất đau hay không?”

Tộc trưởng gấu trúc thấy Trác Ngọc như vậy biết là cô sắp sinh liền rống một tiếng với Dịch Á: “Tiểu tử thối, còn đứng ngây ra đó làm gì, nàng ấy sắp sinh rồi, mau chuẩn bị đi.”

Mặc dù sớm đã chuẩn bị nhưng vẫn bị luống cuống, hần đành cố gắng trấn định chuẩn bị đồ vật cần thiết. Trác Ngọc đau muốn ngất đi, tóc trên trán đã bị mồ hôi làm ướt. Dịch Á ở cạnh cô dường như cũng rất thống khổ, mồ hôi từ trên trán không ngừng chảy xuống, gương mặt rõ ràng nóng nảy lại cố gắng trấn định.

Tộc trưởng gấu trúc cầm miếng thịt nướng cho Trác ngọc bổ sung thể lực, ông đẩy Dịch Á ra để cho ông ta đỡ đẻ. Dịch Á lấy chân da thú trên người Trác Ngọc ra, hai bàn tay to vuốt ve trên bụng Trác Ngọc, Trác

Ngọc cũng không ngừng điều chỉnh hô hấp của mình.

Nhìn giống cái của mình khổ sở, Dịch Á hận người mang thai không phải mình: “Tộc trưởng, sao đứa bé vẫn chưa ra, Ngọc Nhi đau sắp chết rồi, ngài mau nghĩ biện pháp đi.”

Tộc trưởng gấu trúc đang cho Trác Ngọc uống nước, nghe thấy Dịch Á nói vậy thì trợn trắng mắt. Ông có thể nghĩ ra biện pháp gì chứ, ông cũng không phải bác sĩ, bác sĩ duy nhất vẫn đang chờ họ đỡ đẻ cho cô kia. Nhưng ông cũng biết tâm tình Dịch Á nên vỗ vỗ vai hắn: “Còn phải đau thêm một khoảng thời gian nữa, người hãy thả lỏng, nếu không sao có thể nghênh đón đứa bé của người. Không cần khẩn trương, đến đây uống ngụm nước, ăn chút gì đó bổ sung thể lực.”

Dịch Á trợn trừng mắt nhìn tộc trưởng gấu trúc: “Ngọc Nhi khổ sở như vậy, ta sao có thể ăn được gì nữa?”

Thấy tộc trưởng gấu trúc chậm rãi ném đậu phộng vào trong miệng thì trong lòng Dịch Á tức muốn chết. Hắn quay đầu không nhìn tộc trưởng gấu trúc nữa tiếp tục an ủi giống cái của mình.

Cũng may đứa bé này không giầy vò Trác Ngọc nhiều, một trận đau đốn qua đi thì có tiếng khóc to lớn vang vọng trong sơn động suối nước nóng. Dịch Á ôm đứa bé ra để ở một bên, còn mình thì nhìn Trác Ngọc. Trác Ngọc mệt lả ngủ thiếp đi, hắn gắt gao nhìn Trác Ngọc xác định cô đúng là ngủ thiếp đi mới thả lỏng tâm tình.

Tộc trưởng gấu trúc không nhìn nổi bộ dạng Dịch Á giống như tượng điêu khắc đứng trước giường Trác Ngọc liền đi tới đá hai chân hắn: “Người đứng chỗ này làm gì, mau đi nấu nước cho nàng ấy tắm. Chưa từng thấy người nào như người, đứa bé ôm ra toàn thân đầy máu cũng không biết tắm cho nó một cái, người không muốn đứa bé nữa à?”

Lúc này Dịch Á mới phát hiện tộc trưởng đã tắm sạch sẽ đứa bé của hắn bao lại trong da thú đã chuẩn bị trước đó. Hắn nhận lấy con của mình phát hiện đứa bé không phải hình thú: “A, tộc trưởng, ngài thấy không, bé là hình người, là hình người. Mới ra đời đã là hình người, bé về sau nhất định sẽ là người mạnh mẽ trong bộ lạc.”

Tộc trưởng gấu trúc không dám dả kích hắn. Loài người sinh ra tất nhiên là hình người, chỉ sợ rằng về sau bé sẽ không biến được hình thú, khó có thể sinh tồn ở nơi này. Nhìn bộ dạng ngu ngốc của hắn, vẫn nên để cho hắn vui mừng một chút đi.

Dịch Á nhìn đứa bé của mình, làn da nhẵn nhúm hồng hồng. Có điều đứa bé hơi nhỏ, nhưng hắn không để tâm. Về sau cho ăn nhiều, đáng đáp nhất định sẽ rất cao lớn.

Trác Ngọc ngủ rất lâu, vừa tỉnh lại liền nhìn đứa bé của mình. Thấy đứa trẻ có hình người, mặc dù cô rất vui mừng nhưng cũng có chút rầu rĩ. Nếu đứa bé này cả đời đều là hình người mà không phải hình thú thì sao có thể sinh tồn ở nơi này.

Đứa bé trong ngực cô đang say sưa bú sữa. Cô nhìn đứa bé, quyết định nuôi dưỡng bé thật tốt để bé không có sức mạnh to lớn cũng có thể sinh tồn ở đại lục này.

-Hết chương 37-

38. Chương 38: Xảy Ra Chuyện

Mỗi ngày Dịch Á đều cười ha ha vui sướng phục vụ vợ con, ngay cả Trác Ngọc cũng không nhịn được bộ mặt cả ngày cười hì hì khúc khích của hắn.

Tộc trưởng gấu trúc thừa dịp gió tuyết dừng lại chạy về nhà của mình, ông cũng không chấp nhận được bộ dạng ngu ngốc của Dịch Á nữa. Nếu nói là không ưa hắn, không bằng nói rằng ông bị không khí ám áp trong sơn động làm cho nhớ tới ngôi nhà ở Thế kỷ 21. Nơi đó có vợ và con gái của ông, nếu không phải vì xuyên qua đáng chết này, nói không chừng bây giờ ông vẫn còn ở nhà cãi vã với con gái của mình. Ông len lén lau vài giọt nước mắt, đổi thành một khuôn mặt tươi cười trở về nhà.

Hơn mười ngày sau Trác Ngọc kinh ngạc phát hiện Tá La có thể đứng lên, cô dìu bé thì bé vùng vẫy tự bước đi. Chỉ là hàm răng chưa mọc ra, cũng không thể nói, nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ cho Trác Ngọc vui mừng rồi. Đứa bé loài người phải một năm mới có thể đi.

Tá La không hoạt bát, đây là Dịch Á nói. Đứa bé của người thú vừa mới sinh ra là có thể đi, vì được sinh ra trong hình dạng thú nên phần lớn đều chạy loạn, mà đứa bé nhà mình mỗi ngày không ăn ngủ thì chính là chạy đi tìm một góc rồi ngáy ngốc trong đó.

Mỗi lần rảnh rỗi Trác Ngọc sẽ chạy đi trêu chọc con của mình. Có lần bọn họ ngồi ở bên cạnh nôi đá, Trác Ngọc ôm Tá La hát nhạc thiếu nhi cho bé nghe, cuối cùng lại cảm thán với Tá La: “Con trai à, về sau con phải sống thế nào đây. Không thể hóa thành hình thú không săn được con mồi, đói bụng thì biết làm sao. Mẹ cũng không thể nuôi con cả đời được.” Trác Ngọc nhỏ giọng than thở.

Trác Ngọc rất là lo lắng, lại phát giác bé con đang nắm tay áo cô, một tay khác thì vỗ vỗ lồng ngực của mình, trong miệng ưm ưm, tay còn vỗ vỗ bả vai cô giống như đang an ủi. Trác Ngọc kích động, thử dò xét hỏi: “Con có thể nghe hiểu mẹ nói gì?”

Nhìn bé con gật đầu với mình, Trác Ngọc rất vui mừng. Từ đó mỗi ngày Trác Ngọc đều tiến hành giáo dục với Tá La, phàm là những kiến thức mà cô học được ở mảnh đại lục này cô sẽ truyền thụ lại tất cả cho bé con để bé có thể học theo cô. Cô còn muốn tiến hành huấn luyện thể trạng cho Tá La, nhưng nhìn bé mới được sinh ra không lâu nên không thể nóng vội, về sau dạy dần dần là được.

Sau đó thời tiết cũng trở nên ấm hơn, ruộng đồng cũng bận rộn. Mỗi ngày Trác Ngọc đều để Tá La đi theo mình đến ruộng, mặc dù bé không thể làm gì, nhưng nhìn cũng là một cách học tập. Lại nói, bé con rất dính Trác Ngọc, buổi tối lúc nghỉ ngơi Dịch Á phải tốn rất nhiều hơi sức mới dỗ được bé trở về phòng của mình ngủ. Nửa đêm Tá La thường sẽ trốn đến phòng của Trác Ngọc và Dịch Á muốn ngủ chung với mẹ. Có vài lần hai người đang thân mật thì bị Tá La cắt đứt, Dịch Á giận đến mức xanh mặt, hận không thể đánh Tá La.

Sau đó Dịch Á suy nghĩ ra một cách, buổi chiều lúc rảnh rỗi hẳn thường mang Tá La đến sau núi, đợi đến tối quay trở về thì Tá La đã sức cùng lực kiệt. Nhìn bộ dạng buồn ngủ của con, Trác Ngọc không tránh được oán giận Dịch Á. Con trai còn quá nhỏ, sao có thể hành hạ như vậy. Nhưng sau này Trác Ngọc dần dần phát hiện đứa con nhà mình đã dưỡng thành thói quen đi đến sau núi. Cho dù Dịch Á không mang bé đi, bé cũng sẽ tìm Trác Ngọc chỉ một ngón tay về phía sau núi, nói cho Trác Ngọc biết bé muốn đi đến đó. Trác Ngọc đi theo Tá La thì phát hiện bé con nhà mình đang luyện leo cây, có lúc sẽ hái rất nhiều rau củ dại và thảo dược trở về.

Nhìn Tá La vì hái trái cây mà luyện tập leo cây, trong lòng cô cảm thấy rất vui mừng. Sau đó cô dạy Tá La bện cỏ thành dây thừng, làm nút thắt, dạy bé cách dùng thông lọng để hái trái cây, hoặc là lợi dụng sợi dây để leo cây. Chỉ qua mấy ngày Tá La đã học được, mỗi ngày về nhà đều vác theo cái ba lô nhỏ căng phồng, sau đó khoe thành quả của mình cho Dịch Á và Trác Ngọc xem.

Mỗi lần như vậy Dịch Á cũng cho bé mặt mũi, khích lệ bé vài câu. Tá La không thèm nhìn hắn, điều mà bé để ý nhất chính là những câu khích lệ của Trác Ngọc. Thời điểm chia trái cây, bé cũng cho Trác Ngọc rất nhiều, chia cho Dịch Á chỉ ít ỏi vài trái. Lúc này Dịch Á sẽ rất ghen, giả bộ uất ức với đứa con của mình. Mặc dù ở nhà Dịch Á là như vậy, nhưng ở ngoài sẽ khoe khoang con của mình khắp nơi, khiến người thú trong bộ lạc cảm thấy rất hứng thú với Tá La. Vô luận Tá La đi đến nơi nào cũng có người dắt Tá La trêu đùa bé.

Đối với việc Dịch Á khoe bé với mọi người, Tá La rất bất mãn. Ở nhà Trác Ngọc thường có thể thấy Tá La ưm ưm rống lên với Dịch Á, sau đó Dịch Á cũng sẽ tố cáo với Trác Ngọc đứa con của mình không thân cận, không tôn trọng mình.

“Người nói xem, tối hôm đó có phải ngươi đã động tay động chân trong rượu quả hay không?” Tộc trưởng gấu trúc lôi kéo Dịch Á chất vấn.

Hôm nay Dịch Á mới từ đồng ruộng đi ra thì thấy tộc trưởng gấu trúc cản trở đường đi của mình. Hắn rất muốn quay đầu bỏ đi, nhưng tộc trưởng lại liều mạng lôi kéo hắn.

“Người không cần giả bộ với ta, lúc trước ta uống ba quả rượu quả cũng chỉ cảm thấy choáng váng. Nếu người không động tay chân, sao ta có thể say rượu, người đành hoàng khai ra cho ta.”

“Ngày đó ta cho ngài uống rượu quả có thuốc mê của Ngọc Nhi.”

“Thuốc mê? Sao người lại bỏ thuốc mê vào đó? Ta cũng không đắc tội với người. Tiểu tử thói nhà người, ta nuôi người lớn lên, người lại báo đáp ta như vậy sao? Người nói hay không, không nói ta đánh người.”

“Ngày đó sau khi ta đi lại quay trở lại, nghe thấy tộc trưởng lẩm bẩm nói muốn mang Trác Ngọc đi nên ta mới để cho ngài uống say, ta không thể để ngài đưa Ngọc Nhi đi.” Dịch Á dừng một chút, lại nói tiếp: “Tộc trưởng ngài muốn đánh ta thì đánh đi, dù sao ta cũng không hối hận khi đã làm như vậy.”

“Người...” Tộc trưởng gấu trúc rất bất đắc dĩ, bọn trẻ bây giờ rất có dũng khí.

“Các người không phải đồng loại, người nhìn đứa bé mà Trác Ngọc sinh đi, bé cũng giống nàng không thể hóa thành hình thú, về sau đứa bé kia sống như thế nào?”

“Ta mặc kệ, dù sao ta chính là muốn Trác Ngọc, cùng lắm thì ta nuôi họ cả đời.”

“Người nghĩ lại cho ta, người chết sớm hơn Tá La sao có thể nuôi bé, đến lúc người già rồi hết chạy nổi, người còn có thể nuôi Tá La sao?”

“Tộc trưởng, cho dù ngài nói cái gì ta cũng sẽ không buông tha Trác Ngọc, cũng sẽ không bỏ lại Tá La. Bọn họ ở nơi nào, ta sẽ theo tới đó.”

“Sao người lại không hiểu chuyện như vậy, ta cố ý đến thương lượng với người, người lại có thái độ này. Người suy nghĩ xem, sinh mệnh của Trác Ngọc rất ngắn ngủi, chưa tới 10 20 năm nữa đã già rồi, không thể sống lâu dài với người. Người giữ nàng lại làm gì, hơn nữa người cũng không thể ngăn cản nguyện vọng muốn về nhà của người ta.” Tộc trưởng gấu trúc hướng dẫn từng bước, hy vọng Dịch Á có thể nghĩ thông suốt.

Trong lòng Dịch Á không phải không mâu thuẫn, nhưng vẫn cố chấp muốn sống cùng Trác Ngọc. Hắn thành thật nói: “Tộc trưởng, cho dù ngài nói như nào đi nữa, ta cũng sẽ không buông tay.”

Tộc trưởng thấy gương mặt Dịch Á có chút dần ra thì cho là Dịch Á đã nghĩ thông suốt, lại không ngờ hắn sẽ nói như vậy. Ông phát phát tay áo: “Vậy ta cũng mặc kệ người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Bây giờ ta sẽ đi tìm Trác Ngọc, tin rằng nàng rất muốn về nhà.”

Dịch Á nhớ tới lúc mình mới quen Trác Ngọc, khi đó Trác Ngọc rất muốn về nhà thì vội vàng ngăn tộc trưởng gấu trúc lại, van xin nói: “Tộc trưởng, ngài đừng đi tìm Ngọc Nhi có được hay không? Ngài muốn ta làm cái gì cũng được, chỉ cần không đưa Ngọc Nhi về nhà, làm ơn.”

Hai người đang giằng co thì bên cạnh có một giọng nữ truyền tới.

“Các người đang nói cái gì mà về nhà, nói lại cho ta những lời vừa rồi.” Trác Ngọc hí mắt đi tới bên cạnh họ. Trác Ngọc vốn là để cho Tá La đi gọi Dịch Á về nhà ăn cơm, Tá La thấy cha mình đang giằng co cùng tộc trưởng thì không dám đi tới liền chạy về nhà tìm Trác Ngọc tới đây. Đến lúc Trác Ngọc đi đến cũng chỉ nghe được mấy câu đối thoại cuối cùng của họ.

Dịch Á nặn ra một nụ cười: “Ta cùng tộc trưởng nói đùa mà thôi, không có gì. Tộc trưởng ngài cũng đói bụng rồi, nhanh về nhà ăn cơm đi.” Dịch Á nói xong liền ôm Trác Ngọc muốn đi về nhà.

Trác Ngọc không nhìn Dịch Á, cô đẩy hắn ra đi tới trước mặt tộc trưởng gấu trúc: “Tôi tin tộc trưởng nhất định sẽ cho tôi một câu trả lời thuyết phục.”

“Tộc trưởng, ngài đừng nói, ngàn vạn lần không được nói, ta cầu xin ngài.” Dịch Á biết mình không ngăn cản được giống cái, chỉ có thể khẩn cầu tộc trưởng không nói với Trác Ngọc.

Nhưng điều mà hắn thỉnh cầu, tất nhiên tộc trưởng sẽ không đồng ý. Tộc trưởng gấu trúc có ý xin lỗi nhìn Dịch Á một cái, vừa lôi kéo Trác Ngọc đi về phía nhà mình, vừa nói với Trác Ngọc cách rời khỏi đây.

Đến nhà tộc trưởng, Trác Ngọc đã biết tất cả mọi chuyện. Cô bình thản nói với tộc trưởng muốn xem tảng đá có khắc phương pháp về nhà. Trên đường cô đã hỏi tộc trưởng gấu trúc, nếu ông đã biết phiên đá này vậy vì sao không về nhà. Tộc trưởng gấu trúc nói cho cô biết, trên tảng đá này có khắc chỉ có người xuyên

qua hoàn chỉnh mới có thể trở về, linh hồn xuyên qua thì không có cách nào. Quan trọng nhất là, phương pháp trở về được khắc bằng tiếng Anh, ông không hiểu phía trên viết cái gì.

Trác Ngọc đi theo tộc trưởng gấu trúc đến tầng đá được ông ta giấu trong phòng ngủ, nhưng lại không tìm thấy bóng dáng của tầng đá kia đâu.

“Sao lại không có, rõ ràng tôi đã đặt dưới gầm giường mà?” Tộc trưởng gấu trúc gấp đến độ xoay quanh.

“Ông xác định ông đặt dưới gầm giường mà không đặt ở nơi khác?” Trác Ngọc rất là hoài nghi.

“Cô chờ một chút, tôi đến phòng khác tìm xem sao.”

Trác Ngọc cũng không nhàn rỗi giúp đỡ tộc trưởng gấu trúc tìm. Nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy tầng đá có khắc tiếng Anh, ngọn lửa hy vọng mới được nhóm lên cũng bị dập tắt.

Lúc này trong sân truyền đến thanh âm của Mai Mai: “Cha, cha có nhà không? Trưa rồi nên ăn cơm thôi, nhanh chút.”

Hiện tại tộc trưởng gấu trúc ăn cơm cùng bọn Mai Mai, vì vậy mỗi khi đến giờ cơm Mai Mai sẽ đến gọi tộc trưởng.

Tộc trưởng gấu trúc nghe được âm thanh của Mai Mai, chạy ra thì thấy Mai Mai đứng trên đường đá trong sân gọi tới gọi lui. Thấy cha mình ra ngoài, Mai Mai chạy chậm đến ôm cánh tay cha mình đi ra cửa. Tộc trưởng gấu trúc nhìn chăm chăm con đường đá trong sân nghi hoặc hỏi: “Buổi sáng lúc ta ra cửa không có con đường đá này, sao lúc trở về lại có ở đây?”

Mai Mai nghe cha mình nói thì cười híp mắt trả lời: “Cha, mấy ngày trước không phải cha nói trời mưa trong sân đều là bùn không dễ đi ư, con gọi Lam Mặc đến làm cho cha một con đường đá, cha xem con đường này đi không phải rất tốt ư?”

Tộc trưởng gấu trúc nghe vậy cũng cười ha ha: “Tốt!!”

Nhưng đến khi ông nhìn thấy mấy hòn đá trên mặt đất thì hỏi: “Mai Mai, con có thấy tầng đá để dưới gầm giường của ta hay không?”

“A, cha nói là tầng đá kia ư? Buổi sáng con quét dọn phòng cho cha thì thấy phía trên rơi xuống rất nhiều bụi bặm nên con để Lam Mặc dời tầng đá đó ra ngoài. Con thấy tầng đá kia cũng rất bền chắc nên để cho Lam Mặc trải trên mặt đất làm đường đá rồi. Phía trên không bằng phẳng nên con bảo Lam Mặc mài những tầng đá đó. Cha xem, góc tường kia chính là những phần bị bỏ đi của mấy tầng đá này.”

-Hết chương 38-

39. Chương 39: Dọn Dẹp Balo

Tộc trưởng gấu trúc nghe thấy Mai Mai đã dùng tầng đá kia làm đường thì cho rằng nó vẫn hoàn chỉnh, chỉ cần đào lên là được rồi. Nào nghĩ tới Mai Mai lại nói, những chữ kia đã bị mài đi chỉ còn lại một đồng đá vụn. Ông chưa kịp nói gì thì Mai Mai đã bị một người khác kéo qua, không cần nói cũng biết đó chính là Trác Ngọc.

“Cô nói cái gì, chữ đã bị các người mài hết, sao các người có thể làm thế?”

“Người... người muốn làm gì?” Mai Mai nhìn bộ dạng như muốn ăn thịt người của Trác Ngọc thì trong lòng run lên: “Tầng đá không... không bằng phẳng, đương nhiên là phải làm cho phẳng lại, như vậy cha ta đi mới thoải mái.”

“Cô... Tôi muốn đánh cô!!!” Trác Ngọc chạy đến đồng đá vụn, những chữ viết trên tầng đá đã bị mài hết, những chữ Hán cùng từ đơn Tiếng Anh không còn hoàn chỉnh, cô đứng tại chỗ muốn ghép từng tầng đá từng tầng đá vụn vào nhau.

Cô liều mạng ghép thật lâu cũng không được một chữ hoàn chỉnh. Hai bàn tay nhỏ bé kéo tay cô, lúc này cô mới biết là bé con nhà mình tới. Tá La vươn tay lau nước mắt trên mặt Trác Ngọc, giống như trước kia

Trác Ngọc đã an ủi bé. Bé hôn lên trán Trác Ngọc, y y nha nha giống như đang an ủi cô không cần đau lòng.

Tá La thấy mình an ủi không có hiệu quả không khỏi nhìn về phía cha mình đang đứng ở một bên. Địch Á cũng lắc đầu một cái với bé ý bảo hẳn cũng không có biện pháp.

Lúc Địch Á tới cũng nghe được câu nói của tộc trưởng, tảng đá đã bị hủy, Trác Ngọc cũng không về nhà được nữa. Hắn nghe những lời nói đó xong, lại thấy giống cái của mình đau lòng như vậy, hẳn cũng không vui nổi, không biết phải làm sao. Hắn nghĩ nghĩ, đi tới ôm Trác Ngọc về nhà. Dọc theo đường đi Trác Ngọc không ngừng nắm tay thành quả dấm đánh hắn, hắn vẫn kiên trì ôm Trác Ngọc về nhà. Hắn đã nghĩ xong, bất luận giống cái trách hắn thế nào hắn đều mặc cho nàng mắng nàng đánh. Kể từ khi có Tá La, hắn cảm nhận một cách sâu sắc về niềm vui gia đình. Hắn hiểu được khát vọng về nhà của giống cái, nhưng việc đã đến nước này, hắn sẽ đối xử với giống cái tốt hơn, hy vọng đền bù được chỗ thiếu hụt trong lòng giống cái của mình.

Từ miệng tộc trưởng Mai Mai đã biết rằng mình gây họa, trong lòng e sợ lo lắng, muốn nói xin lỗi nhưng người ta căn bản không để ý đến mình, chỉ có thể nghe lời cha nói đi về nhà, xin lỗi thì để sau đi. Nàng nâng tay lau nước mắt về nhà tìm Lam Mặc an ủi.

Về đến nhà Trác Ngọc tự giam mình ở trong phòng, mặc cho Địch Á gõ cửa như nào cũng không lên tiếng. Hắn biết lúc này Trác Ngọc sẽ không để ý không hỏi han đến hắn. Hắn kéo Tá La đang nóng nảy ươm ươm bên chân mình, rí tai nói mấy câu với bé.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc, Trác Ngọc cho là mình nghe lầm. Nhưng tiếng khóc càng lúc càng lớn, dường như là âm thanh của Tá La. Cô lập tức thoát ra khỏi tâm tình suy sụp của mình. Mở cửa ra thì thấy Địch Á đang đứng cạnh cửa như thần giữ cửa: “Anh còn đứng đây làm gì, không nghe thấy Tá La đang khóc sao?”

Trác Ngọc đi theo âm thanh tìm được Tá La thì thấy bé đang ngồi trong phòng bếp, cả gương mặt đều là nước mắt nước mũi, vừa khóc vừa thối ngón tay của mình. Lúc này Trác Ngọc mới phát hiện mười đầu ngón tay của Tá La hơn phân nửa đều đỏ, khòe mắt cô nhìn cái bát đang bốc hơi nóng ở một bên, trong lòng đã hiểu. Cô múc nước lạnh ở trong chậu để Tá La ngâm tay vào đó, rửa sạch nước mắt trên mặt bé.

“Tá La ngoan, đừng khóc, đứa bé thích khóc về sau gương mặt sẽ trở nên nhăn nhúm khó coi. Ngoan, về sau không nên chạm vào bát nóng như vậy, lạnh một chút thì mới chạm vào, biết không?”

Tá La gật đầu, phát hiện tay của mình đã tốt hơn nhiều liền vẩy hết nước, lại chạy đi bê cái bát cẩn thận từng li từng tí nâng đến trước mặt Trác Ngọc, còn cầm cái muỗng muốn đút cho Trác Ngọc. Trong bát chính là canh buổi trưa Trác Ngọc nấu, nếu không phải xảy ra chuyện này, bọn họ sớm đã ăn rồi.

Nhìn dáng dấp nhỏ bé lại cẩn thận của Tá La, mắt Trác Ngọc trở nên ươn ướt. Cho tới bây giờ cô cũng không biết thì ra nước mắt của mình lại nhiều như vậy, giống như chảy thế nào cũng không hết. Cô cảm thấy rất vui mừng. Nhìn xem, con trai cô biết hiếu thuận cô, mặc dù canh này là do cô làm. Về phần Địch Á đang đứng sau lưng, cô không muốn đối mặt với hắn.

Trác Ngọc cùng Tá La hai người cứ như vậy ăn. Thừa dịp Trác Ngọc không chú ý, Tá La nở nụ cười mưu kế đã thành với Địch Á. Địch Á biết giống cái của mình rất quan tâm đến Tá La nên đã để cho Tá La tự làm mình bị thương, hấp dẫn sự chú ý của Trác Ngọc, Tá La đã không phụ sự kỳ vọng của hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Cơm nước xong, Tá La đi theo Trác Ngọc thu thập dược liệu. Địch Á cũng đi theo ở phía sau, Trác Ngọc làm như không thấy.

“Tá La, con xem, cái này gọi là sơn tra. Nếu con ăn quá no không tiêu hóa được thì có thể hái ăn một chút để tiêu hóa. Cái đó là tam thất, có thể trị thương.” Trác Ngọc xoay người, thiếu chút nữa thì đụng vào Địch Á đang đi phía sau cô. Hiện tại cô rất không muốn gặp Địch Á nên tức giận: “Anh sao vậy, luôn đi theo phía sau em làm gì, theo đuôi à? Nhanh tránh ra, không nên quấy rầy em. Tá La, mẹ dạy con tiếp tục nhận biết thảo dược.”

Địch Á sờ mũi, sao hắn lại tự đi tìm mất mặt được chứ. Nhưng hắn không thể xa cách giống cái của mình,

hiện tại giữa hai người đang có trở ngại, hẳn sẽ không ngừng lắc lư trước mặt cô. Hẳn tin rằng với tính tình giống cái nhà mình thì mười ngày nữa tháng cũng sẽ không nhớ đến hẳn, trước kia ở phương diện này hẳn đã ăn khổ đủ rồi.

Buổi tối Trác Ngọc mang theo Tá La đến suối nước nóng tắm, nghiêm cấm Dịch Á đi theo. Dịch Á không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt hâm mộ nhìn nhai con nhà mình, còn cảnh cáo Tá La không được ăn đậu hủ của giống cái. Tá La học tư thái của mẹ, một ánh mắt cũng keo kiệt không muốn cho Dịch Á. Trong lòng Dịch Á buồn bã, hiện tại đã không ai để ý đến hẳn rồi. Bất quá hẳn vẫn chuẩn bị trái cây cho giống cái cùng bé con của mình, chờ bọn họ trở lại thì ăn cho đỡ khát.

Hôm sau trời vừa sáng Trác Ngọc đã đi đến ruộng xem tình trạng sinh trưởng của thực vật, cô đi chưa được bao lâu Đan Chu đã tới tìm cô.

“Ngọc Nhi, ta đã nghe nói chuyện hôm qua của nàng. Ta đã nói Dịch Á không phải người tốt, lúc đầu nàng nên chọn ta mới phải. diễn đàn lê quý đôn Nếu không bây giờ người mà nàng sống chung không phải Dịch Á mà là ta. Nàng xem...”

Đan Chu còn chưa nói xong đã bị một người đè xuống mặt đất: “Đan Chu, người ta sớm đã cử hành nghi thức, chàng còn muốn chia rẽ người ta ư? Sao chàng lại không an phận hả?”

Lúc này Trác Ngọc mới nhìn rõ người nhào vào Đan Chu là An Ny. Thời gian dài như vậy mà An Ny vẫn chưa theo đuổi được Đan Chu. Cô nhìn Đan Chu người đầy bụi nằm trên mặt đất, cảm thấy phương pháp An Ny theo đuổi Đan Chu là sai lầm. Không ai sẽ giầy vò người mà mình thích trở nên chật vật như vậy, cũng sẽ không dễ cho người mình thích bị bôi xấu trước mặt người khác.

“An Ny, cô mau thả Đan Chu ra, sao cô có thể tùy ý đánh anh ta được?”

An Ny buông Đan Chu ra, kỳ quái nhìn Trác Ngọc: “Đan Chu muốn chia rẽ người và Dịch Á, ta giúp người dạy dỗ hẳn, người còn nói ta.” Nàng ta suy nghĩ một chút, lại nói tiếp: “A, ta biết rồi, người không thích Dịch Á, muốn làm bạn đời với Đan Chu, sao người có thể...” “Nàng ta cứng họng, không biết nên nói tiếp như nào.

“Hoa tâm.” Trác Ngọc tốt bụng nhắc nhở nàng ta.

“Đúng, là hoa tâm. Sao người có thể hoa tâm như vậy, người đã kết thành bạn đời của Dịch Á nên không thể tách ra, hơn nữa Đan Chu là của ta, người không thể giành với ta.”

Đan Chu mất hứng: “Này, nàng đang nói cái gì vậy? Ta mới không phải của nàng, ta cũng không thích nàng. Về sau nàng còn nói như vậy ta sẽ đánh nàng.” Nói xong thì lắc lắc quả đấm của mình.

“Vậy cũng phải xem chàng có đánh được ta hay không.” An Ny khinh thường nói, nàng rất tin tưởng vào bản thân mình. Nàng và ca ca Lam Mặc đã đi ra ngoài mấy năm, nàng đã học được không ít kỹ xảo săn đuổi, thân thể cũng rất cao lớn. Trong mắt nàng thì chỉ có ca ca Lam Mặc mạnh hơn nàng, những người thú khác nàng đều không để vào mắt.

“Nàng... Được, vậy chúng ta lựa chọn thời gian đánh một trận thật tốt, để ọi người nhìn xem ai đánh được ai.”

“Được, nếu chàng đánh không lại ta, thì ngoan ngoãn cử hành nghi thức cùng ta.”

“Vậy nếu nàng thua, thì cách xa ta ra, không được quần lấy ta nữa.”

...

Trác Ngọc nhìn hai người kia ồn ào gây gỗ thì lắc đầu. Cô vẫn nên đi làm việc của mình thì tốt hơn. Hoa mẫu trong đất sinh trưởng rất tốt, cô phải nghĩ xem nên xử lý hoa mẫu sau khi thu hoạch như nào. Nơi này không có máy móc, chỉ có thể làm thủ công. Không biết tộc trưởng gấu trúc có ý gì tốt hay không.

Dịch Á vừa trở lại bộ lạc đã thấy An Ny vội vã báo cáo chuyện hồi sáng lại với hẳn. Thời điểm hẳn nghe thấy giống cái không muốn ở cùng mình thì vội vàng chạy về nhà. Thấy giống cái của mình đang nấu cơm, hẳn vội kéo Trác Ngọc để cô nghỉ ngơi. Trác Ngọc thấy Dịch Á kiên trì muốn làm cơm thì cũng trở về phòng.

Địch Á làm cơm qua loa rồi chạy đến phòng Trác Ngọc gọi cô. Lúc nấu cơm hắn đã suy nghĩ rất nhiều, nhất định phải được giống cái của mình tha thứ. Hắn vừa đi tới phòng cửa phòng Trác Ngọc thì thấy cô đang thu dọn đồ đạc, trên giường đã chuẩn bị xong hai túi đeo lưng. Hắn hoảng hồn, ngăn ở trước mặt Trác Ngọc không cho cô làm.

“Ngọc Nhi, nàng đang làm gì vậy, sao lại muốn dọn dẹp quần áo?”

“Không phải anh đang nấu cơm ư, nhanh như vậy đã xong rồi? A, anh tránh ra, không được cản trở em, em phải thu dọn đồ đạc.”

Địch Á nghe cô nói như vậy thì cảm thấy hành động của giống cái nhà mình thật giống như lời An Ny nói rằng muốn rời khỏi mình, hai mắt tức khắc đỏ lên. Hắn gắt gao ôm Trác Ngọc, kiên quyết không cho cô thu dọn.

“A, có chuyện gì xảy ra với anh vậy. Nhanh buông em ra, em chưa thu dọn xong.” Trác Ngọc muốn đẩy cánh tay của Địch Á đang ôm ngang hông mình ra thì phát hiện hắn càng ôm chặt: “Anh muốn ép chết em à mà ôm chặt như vậy?”

Địch Á nghe thấy vậy thì khẽ buông lỏng, nhưng vẫn không để Trác Ngọc đẩy mình ra.

“Ta không buông, ta không để cho nàng đi.”

“Ai muốn đi chứ...” Trác Ngọc nghe giọng Địch Á cảm thấy có cái gì đó không đúng. Đang tốt như vậy sao lại trở thành nức nở rồi?

“Này, anh khóc cái gì?”

Địch Á đặt cô ở bên giường để cô ngồi xuống, còn mình thì gục xuống hai chân Trác Ngọc, nức nở nói: “Ngọc Nhi, nàng đừng đi có được hay không. Ta biết là ta không đúng, ta không nên ngăn cản nàng về nhà. Nhưng ta thích nàng, muốn vĩnh viễn ở cạnh nàng. Nàng không thể không quan tâm ta, cũng không bỏ Tá La lại, có được hay không?”

Trác Ngọc thở dài một hơi, cũng không biết vì sao hắn lại làm như vậy. Cô vươn tay vuốt ve.

-Hết chương 39-

40. Chương 40: Sửa Đậu Nành

Địch Á nghe giống cái mình nói như vậy, ý tứ giống như sẽ không về nhà. Nhưng hắn vẫn oang oang nói: “Vậy nàng cũng không được thu dọn quần áo nữa.”

“...Cái người này sao lại như vậy, em thu dọn quần áo anh cũng có ý kiến.”

“Ta mặc kệ, dù sao ta cũng không để nàng rời khỏi ta.”

“Sao việc em dọn dẹp quần áo lại có nghĩa là rời khỏi anh? Đây là kiểu suy nghĩ gì?”

“An Ny nói cho ta biết, nàng ta nói nàng không muốn ở cùng với ta, muốn làm bạn đời của Đan Chu.”

Trác Ngọc nghe thấy thì buồn cười. Cô là chính chủ còn chưa tỏ thái độ gì đã có người khác quyết định thay cô. Cô nâng đầu Địch Á lên để Địch Á nhìn cô: “Sao anh lại chỉ nghe người khác nói mà không hỏi em?”

Địch Á nghe vậy thì sững sờ, chẳng lẽ chuyện không phải như An Ny nói? Hắn cẩn thận hỏi giống cái của mình: “Chẳng lẽ An Ny nói sai?? Ngọc Nhi, nàng không muốn rời khỏi ta rồi sống chung với giống đực khác, có đúng hay không?”

Trác Ngọc nhìn ánh mắt tha thiết của Địch Á, trong lòng cảm thấy không nỡ. Tuy nói rằng cô tức giận Địch Á, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới việc rời khỏi hắn đến sống cùng một giống đực khác. An Ny này thật quá đáng.

“Mặc dù em rất không vui, nhưng em sẽ không rời khỏi anh. Huống chi chúng ta còn có Tá La, sao em có thể cam lòng rời bỏ hai người.”

Địch Á nghe vậy thì vui vẻ, hân hỷ đứng lên nhào vào Trác Ngọc hôn lên mặt cô mấy cái. Trác Ngọc không đề phòng bị Địch Á đụng ngã trên giường. Lần đụng này rất mạnh, cô cảm thấy hông của mình cũng bị đụng đau. Gương mặt cô nhú lại, nhe răng mắng: “Em biết anh bất mãn với em, nhưng cũng không cần ác như vậy, đau chết em rồi.”

Địch Á thấy giống cái bị mình đụng vào thì nở nụ cười: “Đừng tức giận, ta không cố ý. Ta xoa xoa cho nàng là tốt rồi.” Nói xong liền vươn tay xoa bóp cho Trác Ngọc.

Trác Ngọc đẩy tay Địch Á ra, cảnh cáo nói: “Anh không được đụng vào em, hiện tại em vẫn đang tức giận. Đừng tưởng rằng em và anh nói với nhau mấy câu mà chuyện này đã xong.”

Địch Á vốn cho rằng lần này hẳn có thể thân cận với Trác Ngọc, không ngờ lại bị những lời này của Trác Ngọc ngăn lại. Hắn dùng vẻ mặt đau khổ nhìn Trác Ngọc: “Này... Ngọc Nhi, chừng nào thì nàng sẽ hết tức giận, lúc nào thì cho phép ta thân cận nàng... Nàng đã đuổi ta ra khỏi phòng mấy ngày rồi.”

Trác Ngọc liếc Địch Á một cái, giọng nói lạnh lạnh: “Nếu anh không vừa ý thì tìm một giống cái khác đi, em cũng không bắt anh phải ở bên cạnh em, em cho anh tự do.”

Nghe những lời này, trong lòng Địch Á rục rịch nhảy lên lộp bộp. Hắn không muốn, càng không đi tìm giống cái khác, không thể làm gì khác hơn đành ngoan ngoãn chờ giống cái của mình hết giận.

Tá La về nhà thì thấy tâm tình của cha mình xuống thấp đang ngồi bên cạnh bàn ăn. Không cần nói cũng biết nhất định có liên quan đến mẹ mình. Bé tốt bụng lấy ra một quả lê mình hái được cho Địch Á xem như an ủi.

Địch Á thấy con trai quan tâm mình như vậy, trong lòng cảm thấy tốt hơn một chút, lại không ngờ Tá La đưa nửa quả táo còn dư lại trong tay cho Trác Ngọc. Hắn lại cảm thấy đau khổ, vì sao chỉ cho hắn một trái? Đúng lúc này Tá La nhìn về phía hắn, nét mặt kia rõ ràng là đồng tình với hắn. Địch Á nhìn nhìn quả lê trong tay mình, lại nhìn một đồng hoa quả trong túi xách trên tay Trác Ngọc, trong lòng cảm thấy thật lạnh thật lạnh. Tá La sao có thể thiên vị như vậy?? Nhưng hắn cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Hắn biết rõ con trai là bảo bối của giống cái, chính nàng có thể đánh mắng nhưng người khác thì không được. Nếu hắn ra vẻ bất mãn, thời gian giống cái tức giận với hắn không biết sẽ kéo dài đến khi nào, người thua thiệt cuối cùng vẫn là hắn.

Đến tối, tất nhiên Địch Á vẫn ngủ một mình. Cả đêm mộng đẹp, lúc Trác Ngọc rời giường thì thấy Địch Á đang nằm ở ngưỡng cửa, tiếng cô mở cửa khiến Địch Á tỉnh dậy.

Địch Á dùng móng vuốt vuốt cặp mắt cho tỉnh táo, lè lưỡi liếm chớp mũi hồng hồng, bộ dáng ngây ngô: “Ngọc Nhi, sao nàng dậy sớm như vậy, trời vẫn chưa sáng hẳn mà.”

Địch Á mới vừa tỉnh ngủ nên âm thanh nghe có vẻ mềm mại mang theo ý vị nũng nịu. Trác Ngọc bị những động tác vừa rồi khiến trong lòng rục rịch, giờ lại nghe thấy âm thanh nũng nịu này không nhịn được muốn sờ đầu Địch Á, thật đáng yêu. Cô còn đang suy nghĩ muốn bóp chết ý niệm này trong đầu thì tay đã không tự chủ vươn đến trên đầu Địch Á, càng sờ lại càng thấy cảm xúc rất tốt, thấy bộ mặt hưởng thụ của Địch Á cô liền không nhịn được âm thầm mắng chửi mình. Nhưng dù thế nào cũng không muốn buông tay, không thể làm gì khác hơn là tự an ủi mình, chỉ trách bộ lông Địch Á quá bóng loáng mềm mại.

Dây dưa một lát, trời đã sáng rõ. Lúc này Trác Ngọc mới lưu luyến buông tay để lại Địch Á đi theo phía sau đang len lén cười. Hắn biết giống cái của hắn rất yêu thích hắn. Từ biểu hiện mới vừa rồi của nàng là biết, nhìn gương mặt của hắn lúc này cũng biết trong lòng rất là vui vẻ. Dĩ nhiên không thể biểu hiện ra, vẫn nên trưng ra vẻ mặt suy sụp vài ngày.

Trác Ngọc muốn làm cối xay, như vậy cô có thể xay lương thực thành bột để làm mì, hơn nữa cô có thể làm sữa đậu nành. Căn cứ theo miêu tả của Trác Ngọc, Địch Á tìm một tảng đá lớn giống như đá hoa cương. Đầu tiên là làm phần dưới của cối xay. Địch Á đào một cái rãnh xung quanh phía trên tảng đá chừng 5 tấc, tiếp theo là làm phần trên của cối xay. Ở phía trên làm một khe hở nhỏ, lại làm ra một lỗ thủng để làm tay cầm, dùng một cọc gỗ chắc chắn gắn vào đó. Cuối cùng là đặt hai phần trên dưới khớp vào nhau, như vậy cối xay đã được làm ra. Trác Ngọc kiểm tra trên dưới một phen, cảm thấy cối xay trước kia mình đã nhìn thấy cũng không khác biệt lắm, liền bắt đầu sử dụng.

Trác Ngọc lấy đậu nành còn thừa lại khi trồng trọt ra ngâm nước cho đến khi căng mềm rồi bắt đầu làm sữa đậu nành. Dịch Á giúp cô đẩy cối xay, cô ở một bên không ngừng đổ nước vào. không nhiều lắm, xay được một bát nhỏ đổ vào trong nồi đun nhỏ lửa, buổi tối cả nhà được uống sữa đậu nành thơm nồng. Dịch Á không thích sữa đậu nành lắm, ngược lại Tá La và Trác Ngọc cực kỳ yêu thích.

Có điều bữa cơm này ăn cũng không được thuận lợi. Đầu tiên là một giống cái vì ăn quá no đến xin Trác Ngọc thuốc, thuốc còn chưa cầm tới tay đã ngửi thấy mùi thơm của sữa đậu nành nên muốn thử một chút. Nàng ta nhìn nhìn bụng mình sợ sẽ không chứa được nữa nên không dám uống, vì vậy vừa thèm vừa than thở. Cho đến khi Trác Ngọc điều chế thuốc cho nàng ta xong, nàng ta còn chưa từ bỏ ý định muốn thử một ngụm, bị giống đực của mình kéo đi cũng không cam tâm, cho đến khi Trác Ngọc liên tục đảm bảo nhất định sẽ dạy, nàng ta mới bằng lòng về nhà.

Bên này Trác Ngọc mới ngồi xuống ăn cơm, bên kia tộc trưởng gấu trúc đã tìm đến, sau lưng còn dẫn theo Mai Mai và Lam Mặc. Tộc trưởng gấu trúc mới đi tới cửa đã ngửi thấy mùi thơm, thấy sữa đậu nành trên bàn cơm thì vất ngay mục đích mình tới chơi ra sau ót: “Oa, lại có sữa đậu nành. Trác Ngọc, người thật quá không phúc hậu rồi, có thứ tốt cũng không nói với ta, thật là không biết suy nghĩ.” nói xong thì vươn tay bê bát sữa đậu nành ở gần mình lên uống hết.

Uống xong còn không quên chép chép miệng: “Sữa đậu nành này có mùi vị không tệ, còn không, thêm chút nữa.”

Tộc trưởng gấu trúc vừa nói xong thì chân đã bị người khác kéo. Ông ta cúi đầu nhìn thấy Tá La đang dùng ánh mắt thù hận nhìn mình, ông ta nhìn Trác Ngọc cùng Dịch Á phát hiện vẻ mặt hai người kia cũng là khó chịu, ông ta xấu hổ cười cười.

Dịch Á nhìn bộ dạng muốn khóc của bé con nhà mình thì chạy tới ôm Tá La, vừa dỗ vừa oán hận tộc trưởng: “Sao ngài lại giật đồ với một đứa bé, đây là bát cuối cùng rồi, ngài uống hết vậy Tá La thì thế nào?”

“Cái kia... Ta thấy có đồ ăn ngon thì không nghĩ được nhiều như vậy, lần sau sẽ không thế nữa.”

“Còn có lần sau?” Dịch Á nghe vậy gương mặt trở nên dữ tợn.

Tộc trưởng gấu trúc thấy bộ dạng kinh khủng của Dịch Á thì trong lòng run lên. Đứa nhỏ này khi nào thì trở nên như vậy, phải hình dung như nào nhỉ. Đúng rồi, là nô lệ của vợ, nô lệ của con, Trước kia đứa nhỏ này thấy mình thì ôn hòa lễ độ, thời gian gần đây thái độ với ông càng ngày càng kém, hiện tại lại vì sữa đậu nành mà oán hận ông, thật quá đáng.

Ông ta không biết, Dịch Á đã nhịn oán khí rất lâu rồi, lần này hấn nhất định phải phát tác. Lại nói từ trước tới nay tộc trưởng gấu trúc đều chiếm lấy thời gian của giống cái khiến hấn vô duyên vô cớ ít được thân cận với giống cái của mình. Lần này là vì tộc trưởng hại hấn bị giống cái của mình ghét bỏ, giống cái không quan tâm khiến trong lòng hấn cực kỳ khó chịu.

Mai Mai thấy cha mình chỉ lo nói chuyện phiếm cùng Dịch Á thì không nhìn được kéo kéo cánh tay cha mình, nhỏ giọng kêu lên: “Cha, cha đừng quên chúng ta tới đây để làm gì?”

Lúc này tộc trưởng gấu trúc mới ý thức được mình đã không nhớ rõ mục đích tới đây. Tất cả đều tại Trác Ngọc, làm gì chả được, cần gì làm đồ ăn ngon khiến ông quên hết tất cả. Ông gãi gãi đầu, nhếch miệng nói: “Cái đó, tối nay tới đây, là do Mai Mai mãnh liệt yêu cầu muốn nói xin lỗi với Trác Ngọc, nó không đến thì cảm thấy rất lo lắng.”

Ông nhìn gương mặt đen sì của Dịch Á và gương mặt không biểu tình của Trác Ngọc thì kéo Mai Mai đến trước người mình: “Tự con nói đi.”

-Hết chương 40-

41. Chương 41: Bao Cát

Mai Mai cúi đầu, lắp bắp nói xin lỗi: “Trác Ngọc, này... Thật xin lỗi, ta hại người không thể về nhà, người muốn đánh muốn mắng thì cứ tới đây đi, ta tuyệt đối sẽ không... sẽ không đánh trả.” Nói xong thì đứng im tại chỗ chờ Trác Ngọc đánh mắng.

Lam Mặc biết Mai Mai sợ nhất là đau, hơn nữa với tính tình của nàng làm được như này đã là rất tốt rồi, hấn không nỡ để Mai Mai bị đánh. Hấn tiến lên ôm lấy Mai Mai thành khẩn thỉnh cầu Trác Ngọc: “Tăng đá đó là ta mài, nàng muốn đánh muốn mắng cứ làm với ta là được. Mai Mai... Mai Mai nàng có thai, chịu không được đánh mắng.”

Những người ở tại chỗ nghe nói như vậy thì phản ứng không giống nhau. Địch Á ngẩng đầu liếc nhìn rồi tiếp tục dỗ Tá La. Tộc trưởng gấu trúc là người kích động nhất: “Mai Mai, là thật sao, con có em bé, vậy không phải ta sắp làm ông rồi sao. Ha ha, ta sắp có cháu rồi. Ai nha, sao con không nói sớm, ban ngày con còn làm việc, đến để Trác Ngọc xem xem có sao không, thai nhi có ổn định không.”

Mai Mai không ngừng tránh né tộc trưởng gấu trúc, nàng ta không muốn để Trác Ngọc kiểm tra. Nàng ta liếc Lam Mặc, không hiểu sao Lam Mặc lại nói như vậy. Nếu để Trác Ngọc kiểm tra không phải sẽ bị lộ ư? Lam Mặc dĩ nhiên biết trong lòng Mai Mai đang nghĩ gì, nhưng hấn chỉ bảo Mai Mai phối hợp. Hấn lo Trác Ngọc sẽ thật sự xuống tay với Mai Mai, hấn vẫn nhớ rõ một màn biểu diễn giải phẫu trên mảnh đất trống, hiện tại ký ức vẫn còn mới mẻ đấy. Nếu để cho Trác Ngọc động thủ, không biết Mai Mai da mìn thịt mềm có thể chịu đựng được không. Hấn liền nói láo Mai Mai có đứa bé, Trác Ngọc sẽ không đến nỗi đánh một giống cái có thai đi.

“A, thì ra là cô có thai, tôi còn muốn dùng roi hoặc gậy phục vụ cô nữa cơ, lần này thật không khéo là có đứa bé. Nếu không cái đánh này giữ lại chờ đến khi cô sinh xong thì thi hành. Lam Mặc, anh cảm thấy thế nào?”

Thời điểm Lam Mặc nháy mắt ra dấu với Mai Mai, Trác Ngọc đã nhìn thấy liền đoán rằng Lam Mặc nói dối. Cô cố ý nói như vậy chính là muốn dọa bọn họ, ai bảo bọn họ lừa cô.

Nhìn xem, trên mặt bọn họ đủ mọi màu sắc, vô cùng rục rờ. Cô nhú mày nhìn Lam Mặc xem hấn trả lời như nào. Cô phát hiện mình càng ngày càng tà ác, thường xuyên nghĩ muốn trêu chọc người khác, nhìn người khác quần bách buồn bực.

Quả nhiên, sắc mặt của Lam Mặc rất đặc sắc, trong lòng Trác Ngọc cảm thấy thật dễ chịu. Tộc trưởng gấu trúc nhìn tình huống quỷ dị trước mắt thì cảm thấy không thể ở lại đây nữa, nếu tiếp tục ở lại không chừng ông sẽ buồn bực đến chết.

“Cái kia... Trời cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên trở về thôi. Trác Ngọc, các người cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Ông lôi kéo Mai Mai, lại gọi Lam Mặc ba người cùng nhau về nhà.

Tá La vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất, gương mặt như đưa đám, Trác Ngọc đi tới lau nước mắt trên mặt Tá La: “Tá La ngoan, nếu còn muốn uống, ngày mai mẹ bảo cha làm tiếp có được không? Về sau ông tộc trưởng tới, chúng ta giấu hết thức ăn ngon đi không cho ông ta ăn, để ông ta thêm chết, có được không?”

Tá La nghe được những câu cuối mới cười rộ lên, hai cha con liếc mắt nhìn nhau trong lòng cười trộm. Đúng vậy, thức ăn ngon của nhà mình không lý nào mình chưa ăn lại để cho người khác đoạt. Đồng thời âm thầm hạ quyết tâm, về sau kiên quyết không để tộc trưởng gấu trúc tới ăn không uống không. Mặc dù không phúc hậu, nhưng Địch Á cũng không muốn tộc trưởng gấu trúc thường xuyên đến nhà mình phá hỏng không khí. Dĩ nhiên, những giống đực khác còn ôm ý tưởng với giống cái nhà mình cũng không thể đến gần.

Sau khi ăn xong, Trác Ngọc dỗ Tá La đi ngủ. Địch Á cạo vào trên người Trác Ngọc, mỗi lần đều bị Trác Ngọc đuổi tới một bên. Trác Ngọc biết ý tứ của Địch Á, đã một thời gian dài cô không cho Địch Á thân cận, đại khái đã không nhìn được nữa. Nhưng tối nay cô không có tâm tình. Vốn là cô đã dần lãng quên sự việc kia rồi, tộc trưởng gấu trúc lại cố tình đến quấy rối, cô lại buồn bực.

Thật ra Trác Ngọc không phải là người cố chấp, cho nên có một số việc cô cũng chỉ buồn bực ở trong lòng, tận lực bỏ qua. Mặc dù hiện tại cô rất buồn rầu rất muốn đánh người, nhưng cũng nín nhịn, tự mình nằm trên giường đếm cừu hy vọng có thể thôi miên bản thân. Nhưng cô vẫn trần trọc trở mình ngủ không yên, có lẽ cô nên làm một bao cát để phát tiết.

Ngày hôm sau, Trác Ngọc may một cái bao da thú, nhét cát mịn mà Địch Á đã đặc biệt tìm cho cô vào đầy bao. Buộc miệng bao lại thật chặt, treo ngược ở phòng trống dưới lầu. Cô thử một chút, thấy cũng không

tệ lắm, có thể chịu được sức lực của cô, cô liền bắt đầu chơi.

Đợi đến khi Trác Ngọc phát tiết đủ rồi thì đến phòng bếp tìm đồ ăn bổ sung thể lực. Đến lúc trở lại thì thấy Dịch Á đâm một quyền xuống khiến bao cát của cô rách ra, hạt cát rơi xuống đầy đất. Trác Ngọc cả kinh cầm cũng không khép lại được. Quá khinh người rồi, cô chơi nửa ngày hai tay đau nhức không chịu được mà bao cát vẫn ở chỗ cũ tự do dao động, vậy mà Dịch Á chỉ dùng một quyền đã phá hỏng bao cát, quá mạnh.

Dịch Á cho là Trác Ngọc tức giận, lập tức chạy đến trước mặt Trác Ngọc, lắp bắp: “Ngọc Nhi, ta... ta không biết cái bao cát này lại như vậy, ta không nhìn được nên đã đánh...” Hắn nhìn sắc mặt Trác Ngọc càng lúc càng đen thì biết mình lại nói sai: “Không phải, không phải ta nói nằng làm bao cát không bền chắc, nên trách ta dùng sức lực quá lớn mới đúng, nếu không bao cát cũng sẽ không bị hỏng.”

“Hừ, sao em lại có cảm giác anh đang khoe sức mạnh của mình?”

“À, nếu không ta làm lại cho nàng một cái khác.”

“Ừm, đây chính là anh nói, thuận tiện làm thêm cho Tá La một cái bao nhỏ đi.”

“A??” Lần này đến phiên Dịch Á trợn tròn mắt. Hắn dùng sức nuốt nước miếng, vì vợ con bất luận như nào hắn cũng phải làm.

Kết quả là, mấy ngày này có thể thường xuyên nhìn thấy cha Tá La một tay cầm da thú một tay cầm kim, tư thế kỳ cục làm bao cát. Trải qua mấy ngày cố gắng, Dịch Á đã làm ra thành quả, chỉ là bao cát hiện ra trước mặt Trác Ngọc cùng Tá La thê thảm không nở nhìn. Đường may trên bao cát xiên xiên vẹo vẹo không theo đường thẳng, Tá La là người đầu tiên ghét bỏ quay đầu bước đi.

Dịch Á không cam tâm cầm bao cát mình khổ cực làm trông ngóng nhìn Trác Ngọc, hy vọng Trác Ngọc có thể khen ngợi hắn. Trác Ngọc nhìn đường may thê thảm không nở nhìn, thật sự không muốn làm trái lương tâm, nhưng đây là do Dịch Á nghiêm túc làm nên cũng miễn cưỡng nhận. Thật ra thì cô không ngờ tay nghề dùng kim của Dịch Á lại kém như vậy, có lẽ về sau cô không nên để Dịch Á đụng vào những thứ này nữa.

Trác Ngọc nói Dịch Á làm một xà đơn một xà kép ở trong sân cho Tá La huấn luyện thể trạng. Hiện tại cô bắt đầu dạy Tá La Quân thể quyền cùng Thái cực quyền. Cô không biết huấn luyện chuyên nghiệp thể năng là gì, chỉ có thể dựa vào kiến thức trong trí nhớ cùng những gì mình có dạy cho Tá La. Cũng may Tá La rất thích huấn luyện với Trác Ngọc, bất quá cô cho rằng đây là nhiệm vụ mà Dịch Á giao cho Tá La.

Dịch Á dùng thức ăn ngon để hấp dẫn đứa con của mình, chỉ cần ngày ngày Tá La đi theo Trác Ngọc đuổi những giống đực có mưu đồ đến gần giống cái của mình, không để cho tộc trưởng gấu trúc cùng những giống cái kia chiếm lấy thời gian của giống cái thì hắn sẽ làm đồ ăn ngon cho Tá La. Mặc dù Tá La không thích cha mình, nhưng không cưỡng lại được sự hấp dẫn của đồ ăn ngon, đồng thời bé cũng rất đồng ý câu nói kia của Dịch Á. Chỉ cần mẹ có chuyện phải làm, như vậy thời gian dành cho bé và cha sẽ ít đi rất nhiều. Bé cũng hận chết tộc trưởng gấu trúc và những giống cái khác không có việc gì cũng đi tìm mẹ, khiến bé luôn luôn không tìm được mẹ mình.

Nói tới nói lui, làm thì làm. Ngày ngày Tá La đều dính lấy Trác Ngọc, hiệu quả cũng không quá tốt. Tỷ như Trác Ngọc thường xuyên phải thảo luận với tộc trưởng gấu trúc một công cụ phải luyện chế như thế nào thì mới dễ dàng sử dụng, bất luận Tá La quấy rối như thế nào đi nữa, cuộc thảo luận kia vẫn diễn ra, có lúc Tá La còn bị mắng. Nhiều lúc bọn họ thảo luận đến quên cả thời gian, cho đến khi Dịch Á đến tìm vẫn không ngừng suy nghĩ khiến cho gương mặt Dịch Á trở nên buồn rầu. Thậm chí mỗi ngày cũng không có sắc mặt tốt. Thời điểm sẵn thú đều mang theo một hơi thở bất thường khiến cho những giống đực đi sẵn thú cùng hắn cho rằng hắn chưa thỏa mãn dục vọng. Những người thú đó về nhà nói với giống cái của mình, hy vọng các nàng có thể nói bóng nói gió thử xem, bọn họ thật sự không nhìn được mỗi ngày đều sống chung với một ngọn lửa.

Vì vậy mới có một màn như này, mấy giống cái chạy đến nhà Trác Ngọc, đặc biệt cùng cô thảo luận về việc chung sống giữa hai vợ chồng.

“Trác Ngọc, người cũng không thể giận đối với Dịch Á nữa, người xem mặt hắc đã đen thành cái dạng gì rồi.”

Cô giận đối Dịch Á lúc nào, sao cô lại không biết. Mặt Dịch Á đen khi nào, mỗi ngày ở cùng với cô không phải vẫn cười hi hi sao?

“Đúng vậy, không thể như vậy được. Ta là người từng trải, gì nhỉ... phương diện kia của giống đực vốn là đòi dào, người không thể bắt hắc nhin. Hơn nữa những giống cái trong bộ lạc chúng ta vẫn chưa bỏ ý định với Dịch Á, người nhất định phải để ý đến Dịch Á một chút, bị người khác đoạt đi thì làm thế nào?”

Giống cái kia thấy Trác Ngọc bĩu môi, cho rằng cô không tin lại khuyên nhủ: “Người cũng đừng không tin, chuyện này lúc trước cũng đã có. Lúc ấy gây gỗ rất lớn, cuối cùng giống đực kia vẫn là sống cùng giống cái đến sau. Dĩ nhiên Dịch Á là một giống đực tốt, nhưng người cũng không thể đảm bảo hắc không có tâm tư khác. Người nhìn Đan Chu lúc mới lớn xem, một tháng hắc theo đuổi một giống cái, lời ngon tiếng ngọt nói thành một sọt lại một sọt, tiểu giống cái bị hắc dụ dỗ thì mở cở trong bụng.”

“Ta nói với người, Đan Chu là người không đáng tin. Người xem, đến giờ hắc vẫn chưa ổn định, có giống cái nào nguyện ý sống cùng với hắc? Giống cái gọi là An Ny tốt vô cùng, nhưng hắc lại cảm thấy An Ny khó coi, không muốn kết làm bạn đời của An Ny. Người nói vốc người đẹp mắt thì có lợi ích gì, có thể cùng giống cái toàn tâm toàn ý với mình sống qua ngày mới tốt.”

Trác Ngọc nhìn giống cái kia một chút, lại nhìn những người khác có dáng vẻ đồng ý với nàng ta. Được rồi, cho tới bây giờ cô mới biết thì ra tư tưởng của người thú lại có giác ngộ như vậy.

một giống cái khác ở bên cạnh cũng nói lời thăm thía: “Trác Ngọc, ta nói thật với người, hai ngày trước ta còn nhìn thấy Dịch Á nói chuyện với một giống cái khác trên mảnh đất phía trước, khoảng cách xa nên ta không nghe được họ nói cái gì, nhưng ta thấy khoảng cách giữa hai người cũng thật gần.”

Hai giống cái bên cạnh Trác Ngọc thấy sắc mặt cô từ từ thay đổi thì đánh giống cái nói những lời này, ý bảo nàng ta không nên nói nữa, giống cái này cũng biết mình đã lỡ lời. Nàng ta nhìn Trác Ngọc: “Người cũng đừng thấy ta và giống đực nhà ta thường xuyên cãi vã, thật ra ta có biện pháp tóm được hắc, chỉ cần người cho hắc nhiều ngon ngọt, bảo đảm người nói gì sẽ là cái đấy, hắc không dám hai lời.”

Tiếp đó mấy giống cái bắt đầu dạy Trác Ngọc nên chinh phục Dịch Á ở trên giường như nào. Khóe miệng Trác Ngọc co giật, cô vẫn biết những người thú đối với phương diện này không e dè, nhưng không nghĩ tới bọn họ lại cởi mở như vậy. âm thanh lớn như vậy đoán chừng những người đi ngoài cửa nhà cô cũng có thể nghe được. Mắt thấy càng nói càng mãnh liệt, mấy người bọn họ thậm chí còn cao giọng bàn luận xem tư thế nào thoải mái nhất, mất hồn nhất, Trác Ngọc bắt đầu đuổi người đi.

Dịch Á cũng biết chuyện này, dù sao thì hắc cũng là người sắp đặt những việc này. Lúc tối, rốt cuộc hắc cũng được Trác Ngọc cho phép thân cận với cô. hắc sử dụng toàn lực, thế phải bù lại một đoạn thời gian trước kia, một chút cũng không bỏ sót. Đợi đến khi Dịch Á dừng lại thì trời cũng đã sáng rồi. Trác Ngọc vốn muốn hỏi hắc về chuyện hắc và giống cái kia cũng bị hắc làm cho kiệt sức, trước khi chìm vào giấc ngủ chỉ kịp nhắc nhở khi tỉnh lại nhất định phải hỏi hắc.

Dịch Á vui vẻ nhìn giống cái của mình ngủ, cảm thấy như này cũng là một loại tư vị. Chỉ là thời gian cách nhau không thể quá dài, nếu không chính hắc sẽ phải chịu khổ. Ừm, đợi đến lúc nào đó hắc sẽ nhắc lại chuyện này. không biết tộc Ngọc Nhi có đa dạng trong phương tiện này hay không, hôm nào nhất định phải hỏi một chút. Tộc trưởng gấu trúc biết không ít chuyện trong bộ tộc của Ngọc Nhi, nói không chừng ông ta sẽ biết không ít.

Trác Ngọc không biết Dịch Á có những chủ ý này, mỗi ngày vẫn cùng Tá la rèn luyện thân thể, ra đồng làm việc, hái thuốc, buổi chiều lại tiếp tục vận động, cuộc sống gia đình trôi qua thật dễ chịu. hiện tại cô đang rầu rĩ một chuyện, cô đang nghĩ biện pháp ngừa thai. Nhưng cô chưa từng nghiên cứu, tuy nói thời kỳ nguy hiểm cô không cho Dịch Á động vào mình, tuy vậy vẫn có lúc không cưỡng lại được Dịch Á, hơn nữa cũng có lúc cô sẽ động tình, như vậy tỷ lệ mang thai sẽ là rất lớn. Đời này cô chỉ muốn một đứa bé không muốn có nhiều hơn, tránh cho sau này những đứa con của cô sẽ nói cô thiên vị, cũng sợ chúng đau lòng, nhưng cô cũng không thể yêu cầu Dịch Á không động vào cô.

cô cũng đã thử trao đổi vấn đề này với Dịch Á, nhưng Dịch Á rất thích có em bé, tốt nhất là cô có thể sinh được một đàn, người một nhà sẽ vô cùng náo nhiệt, Trác Ngọc nghĩ cũng không dám nghĩ đứng đầy trong sân nhà mình sẽ là một đám trẻ con, như vậy cô sẽ bị năng lực sinh như heo mẹ của mình dọa ngất.

Cây nông nghiệp đã có thể thu hoạch được rồi, từng nhà trong bộ lạc đã học được cách sử dụng cối xay, Trác Ngọc cũng tận lực dạy bọn họ cách xay, làm sữa đậu nành, Trác Ngọc còn dạy bọn họ cách nhào bột mì làm màn thầu, bánh bao, thậm chí còn dạy bọn họ cách làm ra bánh thịt và đậu phộng rang. Lần này không chỉ có người lớn vui mừng, ngay cả con nít cũng vui vẻ lăn lộn đầy đất biểu đạt tâm tình vui sướng.

-Hết chương 41-

42. Chương 42: Kết Cục

Cuộc sống càng lúc càng đa dạng, tất cả cùng tiến hành theo những gì Trác Ngọc tưởng tượng. Trác Ngọc rất chú tâm vào cuộc sống tại Mê Huyền đại lục. Chỉ khi Dịch Á nói bóng nói gió hỏi Trác Ngọc có muốn về nhà nữa hay không thì Trác Ngọc mới ý thức được đã rất lâu rồi cô chưa từng nghĩ đến người nhà và bạn bè ở Thế kỷ 21. Chính cô cũng không thể tưởng tượng nổi, tình mộng cô vẫn tiếp tục cuộc sống tại Mê Huyền đại lục. Lần này Dịch Á cực kỳ vui mừng, từ đó về sau hẳn rồi cuộc không cần phải lo lắng một ngày nào đó lúc mình về nhà sẽ không thấy bóng dáng giống cái nữa.

Tá La đến ba tuổi là có thể nói chuyện, thật ra cũng không thể nói Tá La không nói chuyện, bé trao đổi với người khác chính là thú ngữ. Mà thú ngữ gì đó, Trác Ngọc không hiểu. cô đã từng cho rằng con trai của mình không thể nói chuyện, vấn đề này đã khiến cô rất rối rắm.

Dịch Á vẫn như cũ, mỗi ngày đi săn về nhà lại chơi đùa với Trác Ngọc và đứa con của mình. Chẳng qua những lúc Tá La chen ngang vào lúc hẳn và Trác Ngọc thân thiết thì hẳn lại cảm thấy Tá La rất đáng ghét, mỗi lần đều mượn thân phận bề trên đuổi Tá La.

Đối với Dịch Á mà nói, thân thiết với giống cái của mình như nào cũng không coi là quá phận. hẳn đã từng nghiêm trang thỉnh giáo tộc trưởng gấu trúc đạo vợ chồng, nhất là liên quan đến chuyện thân thiết hẳn hỏi càng thêm cẩn thận, thậm chí còn thảo luận với tộc trưởng gấu trúc chi tiết cụ thể và các loại tư thế.

Tộc trưởng gấu trúc da mặt dày cũng không tránh khỏi đỏ mặt. Thấy hành động của Dịch Á tộc trưởng chỉ biết cảm thán mình đã nhìn lầm, sao có thể cho rằng Dịch Á là một đứa bé ngoan đây, Dịch Á nghe những lời này thì lập tức phản bác, nói mình cùng giống cái thân thiết cũng không phải chuyện của người khác, hơn nữa đây là chuyện có thể phát triển tình cảm vợ chồng. Tộc trưởng gấu trúc cảm thấy bất đắc dĩ, bất luận ông nói cái gì Dịch Á đều có thể phản bác được, ông cũng không phát biểu thêm ý kiến gì nữa.

Thời điểm Tá La năm tuổi đã có thể biến thành hình thú cùng những đứa bé người thú khác chơi đùa. Thấy vậy Trác Ngọc mới hoàn toàn yên lòng, về sau cô sẽ không cần lo lắng Tá La bị thua thiệt.

Cuối cùng thì Đan Chu không kết làm bạn đời với An Ny mà kết làm bạn đời với một giống cái đến từ nơi khác. Dĩ nhiên, giống cái này rất đẹp, mỗi lần Đan Chu tụ tập với mọi người đều khoe bạn đời của mình.

Ngoài dự đoán An Ny lại lựa chọn làm bạn đời của Kiệt, Mai Mai không thích An Ny làm chị dâu của nàng, trong lòng luôn cảm thấy khó chịu. Nhưng Kiệt nguyện ý, nên nàng cũng không phản đối.

Mai Mai sinh một em bé là giống cái, bé gái kia từ khi sinh ra đến khi biết đi chỉ thích đi theo Tá La. Đợi đến khi Tá La có thể biến thành hình thú thì hai đứa bé sẽ xúm lại chơi với nhau càng vui vẻ hơn, bọn chúng thường mang theo những đứa trẻ có cùng độ tuổi trong bộ lạc chơi đùa với nhau, thỉnh thoảng còn trêu người khác, vô cùng ầm ĩ.

Được Dịch Á chăm sóc đầy đủ, Trác Ngọc mang thai lần nữa, sinh được một bé gái, gọi là Hương Hương. Bé gái lớn lên giống Trác Ngọc, điều này khiến Dịch Á vô cùng vui mừng, cả ngày chỉ quần quanh chơi với con gái của mình, hẳn không thể mang toàn bộ thứ tốt về cho bé, dĩ nhiên cũng không quên một phần cho Trác Ngọc. Về phần Tá La, bé đương nhiên không đáng để nói đến. Nếu Tá La muốn, có thể, tự mình nghĩ biện pháp kiếm lấy.

Mặc dù cuộc sống vẫn có lúc không được thông thuận, hơn nữa khiến người khác tức giận là Trác Ngọc có lúc không chịu được sự nhiệt tình của Dịch Á, nhưng Trác Ngọc cảm thấy cuộc sống như vậy thật không tệ. Nếu như đã ở chỗ này, vậy thì hãy hưởng thụ cuộc sống ở nơi này thôi.

-Hết chương 42-

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-bac-si-o-vien-co>